

Cô Vợ Nhỏ Trẻ Trung

Contents

Cô Vợ Nhỏ Trẻ Trung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	23
4. Chương 4	32
5. Chương 5	44
6. Chương 6	52
7. Chương 7	62
8. Chương 8	72
9. Chương 9: Chương Kết	80

Cô Vợ Nhỏ Trẻ Trung

Giới thiệu

Xuyên suốt truyện là chuyện tình phẳng phất dư âm, hương vị thời gian. lẳng đọng trong lòng. Đáng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nho-tre-trung>

1. Chương 1

Mở đầu

Cô nhi viện

Giữa chốn vắng vẻ một đứa trẻ mồ côi đáng vẻ cô độc một mình đang ngồi ôm đầu gối bên cạnh khu đất trồng rau, im lìm dùng đôi mắt thấy rõ sự thờ ơ thản nhiên nhìn chăm chú vào giữa sân thể dục nơi có các nhóm trẻ cùng tuổi đang chơi đùa náo loạn, trên khuôn mặt nhỏ thanh tú là sự cao ngạo và mỉa mai vượt quá tuổi.

Ở sân thể dục bên kia, nữ tu sĩ viện trưởng đang lần lượt chỉ tay vào sân giới thiệu đứa bé thứ nhất, mà bên cạnh là bé gái toàn thân mặc áo đầm hoa, đôi vợ chồng tuổi trung niên tuy rằng liên tiếp gật đầu song tầm mắt hai người thủy chung không hện mà cùng dừng trên người bé trai kiêu ngạo kia. Cặp vợ chồng trung niên nắm bàn tay trắng ngần đẹp đẽ của bé gái đang vừa nín nhịn vừa muốn trốn thoát tựa hồ như là muốn trốn khỏi sự ràng buộc của cha mẹ mình để chạy tới hòa lẫn vào chơi đùa với bọn trẻ ở sân thể dục kia.

Nhiều năm ăn ý khiến hai người liền đồng thời thả lỏng tay, họ nhìn bé gái như chim nhỏ thoát khỏi lồng giam ra sức dong đưa hai bắp chân ngắn ngủn đi về đằng trước nhằm phía sân thể dục, xoẹt qua bọn trẻ cùng tuổi đang vui đùa giữa sân, như bọn họ mong đợi dừng lại trước bé trai lạnh lùng mà ngồi xổm xuống. Không nghe được bé gái nói gì chỉ nhìn thấy hai tay bé vung vẩy sốt ruột biểu đạt suy nghĩ của mình.

Ngay sau đó đôi vợ chồng liền vui mừng liếc mắt nhìn nhau 1 cái, đầu người đàn ông trung niên hướng phía con gái chỉ điểm : “Đứa bé trai kia là....” ông hỏi

Nữ viện trưởng nhủ hai hàng lông mày lại: “Văn Hạo sao” bà lưỡng lự nói. “Đương nhiên không phải do tôi thiên vị, nhưng tôi cho rằng hai người tốt nhất nên bỏ qua cậu ta, cậu ta không thích hợp được người khác nuôi dưỡng.”

“Vì sao?” người đàn bà kiêu diễm hỏi

Nữ tu sĩ viện trưởng than nhẹ : “ Nó đã hơn 12 tuổi, hơn nữa đã sớm trở nên sâu sắc, quá có lòng phòng bị và cứng cỏi” Bà hơi kinh ngạc khi thấy bé trai bị bé gái làm nũng đang đứng lên hơn nữa còn dắt tay bé gái vòng quanh sân thể dục đi tới phía họ. “ Mẹ mất khi em ta mới 3 tuổi, bố là 1 dân cờ bạc kiêm bợm nhậu, mặc kệ là thua cuộc hay uống rượu về nhà là đánh đập em cho hết giận, cho dù lúc đó em ấy mới 3 tuổi.”

“Theo công an nhà nước nói cho tôi biết, tuy rằng em ấy chịu đủ tra tấn nhưng trước sau vẫn không hề oán trách một câu hơn nữa còn đặc biệt bao che bố. Có mấy lần cơ quan ở xóm khiêu nại tới tận cửa hiệp trợ nhưng Văn Hạo lại không nhận bị bố đánh ngược đãi. Mãi cho đến khi bố qua đời, em ấy thay phiên ở trong nhà người thân, nhưng là ...” Bà lắc đầu thở dài “ Bọn họ không tốt với em ấy, chẳng những thương đánh chửi hăm mà còn châm biếm làm nhục em ấy. “

Bé gái chạy nhiều liền cứng rắn kéo cậu ngồi trên xích đu đu, âm ỹ muốn cậu đẩy bé, 3 ánh mắt tập trung ở bé trai đang dụ dỗ đầy. Cậu thật sự nhẹ nhàng, hơn nữa một lòng hy vọng trông chừng bé gái.

Đôi vợ chồng trung niên mỉm cười. “Thật sao ?” Người đàn ông trung niên hài hước chớp mắt. “không phải cậu ta xem con gái của tôi là em bé chứ?”

“Việc này thật sự rất kì quái”, nữ tu sĩ viện trưởng khó hiểu lắm bầm nói. “em ấy chưa từng để ý tới bạn học bao giờ.”

Bé trai dừng xích đu lại , cúi đầu xuống thì thào nói bên tai bé gái, Bé gái lộ vẻ mặt không tình nguyện rồi lại cười tủm tỉm trong giây lát, sau đó liền vô cùng vui vẻ chìa tay để bé trai nắm tiếp tục đi tới.

Người đàn ông trung niên nhìn về phía vợ hỏi, bà không do dự gật đầu vì thế ông liền quả quyết “ Cậu ta”
“Nhưng ...”

“Cho dù cậu ta thật sự không thích hợp được nuôi dưỡng” ông nhìn bé trai đỡ lấy con gái thiếu chút bị ngã của mình : “ Nhưng cậu ấy rất thích hợp với con gái tôi đúng không?”

Ở trong chiếc xe Benz rộng lớn, lòng thù địch cùng đề phòng trên người Văn Hạo trước khoe miệng cong cong của bé gái dần dần biến mất, nhưng khi người đàn ông trung niên vừa mới cất tiếng thì toàn bộ lại trở về .

“ Bác tên là Tang Võ Hùng” Tang Võ Hùng mỉm cười hướng về vẻ mặt đang cứng lại gật gật đầu. “ Bên cạnh là vợ bác, mà con khỉ nhỏ đang dính lấy người con là con gái bác, nó tên Bối Bối, chưa đầy 3 tuổi .”

Văn Hạo vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm vào đôi vợ chồng Tang Võ Hùng

“Viện trưởng nói con rất sâu sắc, cho nên ngay từ đầu bác nói thẳng với con” Tang Võ Hùng hơi dừng lại một chút “Bác nuôi dưỡng con , nhưng không tính nhận con làm con bác...”

Một chút u ám hiện lên ở đáy mắt Văn Hạo rồi biến mất.

Tang Võ Hùng buồn cười liếc nhìn bộ dạng cũng đang nhin cười của vợ. “ Nói thẳng ra nếu con và Bối Bối có tình cảm với nhau thì các bác định kế hoạch xa trước là bác hi vọng con làm con rể bác”

Văn Hạo ngạc nhiên há hốc mồm.

Uyển Như thân thiết vỗ vào tay Văn Hạo “Bọn ta dự định đem toàn bộ tình yêu dồn trên người cháu cùng bối bối, tương lai có một ngày hi vọng con cũng có thể giống như chúng ta trân trọng con giống như chúng ta trân trọng Bối Bối, đây là điều bác hy vọng”

“Nhưng bác không ép buộc con” Tang Võ Hùng nói tiếp “Nếu con thích cô gái khác thì bác sẽ chúc phúc con, hy vọng con có thể lấy thân phận anh trai, sau khi bọn bác trăm tuổi chăm sóc Bối Bối cho đến khi nó tìm được 1 người đàn ông khác tốt.”

Uyển Như nhẹ nhàng thở dài: “Chúng ta gần 50 tuổi mới có 1 đứa con gái bảo bối như này, tuy rằng vui sướng muốn điên, nhưng đồng thời cũng hiểu được chúng ta nhất định không chăm sóc nó được đến lúc trưởng thành, cho nên...”

“cho nên bọn bác phải thay nó suy nghĩ trước.” Tang Võ Hùng và vợ nhìn nhau cười. “ Hai bác mới nhìn đã cảm thấy coi trọng con, không hiểu vì sao, nhưng cho dù trên người con có bao nhiêu sắc sảo bác đều mặc kệ, trong phút chốc các bác cảm nhận được trái tim chính trực ấm áp của con.” Ông hướng cảm vào Văn Hạo ra hiệu Bối Bối đã lả đi vì quá mệt. “Mà ngay cả Bối Bối cũng thích con..”

Văn Hạo nhìn về phía Bối Bối ,Bối Bối thấy tầm mắt cậu chuyển qua người bé, lập tức bày ra tươi cười hồn nhiên.

“Nhiều hơn(Anh trai = ca ca, nhiều hơn = đa đa, âm tiết hơi tương tự)”

“Nhiều hơn?” bất giác mỉm cười. “là anh trai, Bối Bối , anh trai, không phải nhiều hơn!”

Bối Bối gật đầu đồng ý: “ Nhiều hơn” bé lặp lại.

“Quên đi, nhiều hơn thì nhiều hơn đi” trong giây lát Tang Võ Hùng lại nhìn Văn Hạo

“Bây giờ, nhiều hơn, con có nguyện ý thử xem có thể bồi dưỡng tình cảm nam nữ với Bối Bối không.Nếu tình cảm đến thì có thể chấp nhận khi bác trăm tuổi săn sóc nó được chứ?

Văn Hạo cúi đầu nhìn chăm chú Bối Bối hồi lâu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuấn tú thể hiện sự quả quyết dứt khoát.

“Con lấy sinh mạng của mình ra thề”.

“Reng...” - Tiếng chuông reo

Bàn tay thon dài mạnh mẽ ấn nút đồng hồ báo thức, sau khi xong xuôi, Văn Hạo mới ngồi xuống đưa tay với đôi kính đặt trên tủ đầu giường. Anh xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu sau đó mới tiến tới rung rung giường bên kia nơi có thân hình nhỏ nhắn đang cuộn mình ngủ.

“ Bối Bối, rời giường, Bối Bối !”

“5 phút nữa” Tiếng lẩm bẩm không rõ Và mơ hồ, hai tay trắng noãn kéo chăn lên đỉnh đầu nói bừa.

Văn Hạo mạnh mẽ lôi chiếc chăn xuống. “Không được! Bối Bối, hôm nay là lễ khai giảng em đã quên rồi sao? Muốn ngủ để lần khác ngủ, hôm nay tuyệt đối không thể muộn.”

Bối Bối lằm bằm than thở vài câu, chiếc chăn lại trở về trên bộ tóc bù xù. Văn Hạo than nhẹ, lập tức dùng sức một chút giật lại tấm chăn, tiếng đó hai tay duỗi ra ôm thân thể mềm mại xinh đẹp trong ngực đi đến phòng tắm.

Bối Bối cười trộm, hai tay ôm chặt cổ Văn Hạo, hai má hài lòng dựa vào lồng ngực rộng lớn rắn chắc. Văn Hạo luôn cời trần lúc ngủ, chỉ có ở thời điểm này cô mới có cơ hội cảm nhận sự va chạm da thịt cùng anh .

Mẹ qua đời, nửa năm sau cha ở trên giường bệnh hấp hối cầu xin Văn Hạo đồng ý chính thức kết hôn với cô. Khi đó cô mới đầy 15 tuổi, cũng đã mong mỗi trở thành cô dâu ước chừng hơn 9 năm.

Từ lúc cô còn nhỏ đến nay, trong mắt của cô, trong lòng cô cũng chỉ có một mình Văn Hạo, cô gần như, không, không phải gần như, là chắc chắn sẵn lòng bán đứng linh hồn để đổi lấy cơ hội trở thành cô dâu của anh. Tuy rằng bọn họ khi kết hôn cũng đã cùng giường cùng phòng nhưng kết hôn đến nay đã 2 năm, Văn Hạo vẫn chưa động đến cô.

Cô biết bộ dạng mình tuy rằng không xứng cái gì đại mỹ nhân, nhưng cũng thanh lệ động lòng người, lịch sự tao nhã. Cô dậy thì sớm, mặc dù không nóng bỏng giống Khưu Thục Trinh nhưng cũng là có lỗi có lỗm, lung linh thướt tha, nên có đều có, không nên có cũng không quá mức được, tuy rằng không ấy cũng không sao, Văn Hạo thì thật sự rất cao, chia đều một chút, em bé hai người tạo ra cũng không quá kém chứ!

Nhưng....Bối Bối không khỏi thở dài một tiếng, muốn nhưng anh đồng ý thì mới tạo ra được chứ? Cô không phải đức mẹ Maria, không phải cây cỏ côn trùng, lại càng không phải con giun, không hiểu sinh sản vô tính và kỹ thuật thụ tinh.

Nhưng anh ấy lại không chạm vào cô!

Anh ấy rất giống có người yêu, nhưng cô biết anh không có, rõ ràng anh cưng chiều cô cưng chiều đến hồ đồ, lại bảo là chỉ lấy tư cách anh trai yêu thương cô, nhưng cô thường xuyên bắt gặp anh dùng ánh mắt yêu thương liếc nhìn cô.

Đáng chết! Người ta không phải nói đàn ông lên giường đều biến thành cầm thú sao? Vì sao Văn Hạo vừa lên giường ngược lại biến thành tượng đá rồi?

Đi vào trong phòng tắm, Văn Hạo buông Bối Bối ra, lúc này Bối Bối lại không tình nguyện buông tay.

“Nhanh lên! Không được ngủ thiếp đi trong nhà tắm, đừng quên là hôm nay tiến hành lễ khai giảng.”

Văn Hạo nói xong liền rời khỏi phòng tắm thuận tay đóng cửa lại, lập tức dựa vào cánh cửa thở dài.

Trời ơi! Mỗi ngày ngủ trên giường với cô nhưng mà lại không được chạm vào cô, cứ như ở địa ngục chấp nhận dày vò tra tấn, người đau đớn gần như muốn chết.

Anh nhớ rõ ràng khi trái tim cứng rắn như sắt của mình đột nhiên xuất hiện vết nứt thì mình kinh ngạc và khủng hoảng mạnh cỡ nào. Anh muốn chối bỏ, vì tất cả mọi người anh để ý đều gây cho anh nỗi đau khổ, cho nên tốt nhất không cần phải để ý bất kì người nào, cũng không thể để cho người khác đến gần mình, như vậy là cách an toàn nhất.

Nhưng anh không chịu được phải khuất phục trước tiếng nói thì thầm như gió thoảng của cô, đầu hàng trước đôi mắt to tròn đáng thương của cô. Lúc đó anh liền biết rõ, bất luận bọn họ có thể gặp lại nhau được hay không, anh tuyệt đối sẽ không quên cô.

Sau đó, bác trai bác gái họ Tang nhận nuôi anh, làm cho anh càng không dám mơ mộng cuộc sống hạnh phúc. Ở trong tình yêu thương thấm thiết của họ, ngày đêm ở chung với Bối Bối vô cùng thân thiết, tình cảm của anh đã rất nhanh bị cảm hóa, càng sâu sắc càng cuồng nhiệt hơn, đến khi anh rốt cuộc có thể kết hôn cùng cô thì dường như anh cảm thấy vui sướng đến điên cuồng.

Nhưng tình yêu và lương tâm trong anh đã cảnh cáo anh rằng, nếu anh thật sự yêu cô thì phải vì cô mà suy nghĩ, trước khi cô trưởng thành chín chắn để hiểu được tình yêu là gì phía trước, anh không thể chạm vào cô. Nếu tương lai cô yêu một người đàn ông nào khác, như vậy có thể không uống mà gả cô cho gã đàn ông may mắn kia.

Anh vừa nghĩ vừa đi vào phòng thay quần áo mở ra tủ đồ của mình, mới mặc được quần dài vào, Bối Bối đã chạy tới.

“Nhiều hơn, nhân tiện lễ khai giảng sau buổi sáng là kết thúc, buổi chiều chúng ta đi xem phim được không?” cô hưng phấn kêu lên cùng lúc mở tủ đồ của mình.

Văn Hạo mặc vào áo sơ mi, vừa cài nút áo vừa trả lời: “Em lại quên anh vẫn còn đi làm à?”

Cầm theo đồng phục, trông mắt Bối Bối di chuyển, lập tức nét mặt trở nên thất vọng, cô nhếch nhếch miệng giống như tui thân, đồng thời khóe mắt lén nhìn trộm hân.

“Được rồi, em thấy bản thân một mình vẫn tốt cho dù cô đơn e vẫn chịu được, nếu có đứa con trai nào xa lạ đến bắt chuyện em sẽ cố gắng tránh xa ra, nhưng nếu có ông chú kì lạ nào... Cũng không có việc gì, miễn em làm ân nhân cứu mạng của người khác là tốt rồi.”

Văn Hạo lại thở dài: “Được, được, được anh với em đi xem, anh với em đi xem, như vậy là được rồi chứ?”

Bối Bối nghe vậy lập tức vui vẻ trở lại hoan hô một tiếng, xoay người bước dài tới phía trước Văn Hạo nhún tũ chân, hai tay cô dùng sức ôm đầu Văn Hạo tới gần mình hơn, hôn thật mạnh lên môi anh rồi lại chuyển mình ra trước tủ quần áo.

“Xem phim xong lại đi KTV đi, em thích nghe anh hát nhất, sau nếu không quá trễ thì có lẽ đi nhảy tiếp...”

Tuy rằng Bối Bối rất thông minh lại không thường xuyên học bài, thế nhưng Văn Hạo vẫn luôn tận lực đốc thúc, cho nên dù cô không thi đậu, thi trượt trường trung học trung học phổ thông hạng nhất thì cũng thi vào được trường hạng nhì.

Hơn nữa Văn Hạo cũng muốn cô cố gắng trải qua cuộc sống bình thường như những nữ sinh khác, ví dụ như anh muốn cô bắt chước học cách ngồi xe buýt, không được nói ra thân phận của mình, muốn làm gì thì phải do chính mình làm, cấm được đùn đẩy cho người khác.

Còn về tiền tiêu vặt cố định, nếu cô không cẩn thận dùng hết thì chỉ có thể mượn một ít của bạn học, Văn Hạo tuyệt đối không cho phép cô mượn số tiền quá lớn.

Ngoài chuyện đó ra, muốn đi ra ngoài phải xin phép, không thể về nhà quá muộn, trang phục không thể quá bốc lửa, lại càng không cho phép chửi bậy, uống rượu, đánh bạc, hút thuốc phiện, vân vân,...

Anh so với bố mẹ cô còn quản nghiêm hơn! Bối Bối không nhịn được ngẫm oán giận, chợt thầm nghĩ gì đó niềm vui lại tăng lên: “Còn lâu mới có biện pháp nha! Ai kêu anh là chồng cô chứ!”

“Bối Bối, cậu đang suy nghĩ gì mà đột nhiên lại cười vui vẻ vậy?”

Bối Bối cười hì hì liếc xéo Ông Lâm – một trong những người bạn của cô. “Buổi chiều, Nhiều hơn muốn mời tớ cùng đi xem phim.”

Một đứa bạn khác tên là Chu Gia Đình không chịu đựng được nên phàn nàn: “Nhiều hơn, nhiều hơn, lại là nhiều hơn! Nhiều hơn rốt cuộc là ai hả? Cậu nói anh ấy không phải anh trai cũng không phải hàng xóm thân thích, lại càng không phải bạn trai, suốt ngày khen không ngừng, lại luôn không chịu nói thật ra anh ta là ai, cậu thật giống như đầu tàu hỏa, muốn thu hút sự chú ý của người khác phải không?”

Bối Bối bất đắc dĩ nhún nhún vai. Cô cũng không muốn giấu hai người bạn tốt nhất kia, nhưng người duy nhất bên trong trường biết cô đã kết hôn chính là giáo viên chủ nhiệm, chủ nhiệm giáo vụ, chủ nhiệm hướng dẫn và người hướng dẫn, 3 người đều nhất trí cho rằng không nên công khai sự thật bây giờ, để tránh cho các học sinh khác bắt chước theo.

“Bối Bối!” Ông Lâm trừng mắt cảnh cáo cô “Chúng tớ rốt cuộc có phải là bạn bè của cậu không?”

Bối Bối vừa thở dài vừa bĩu môi “Như thế này được không? Ngày mà chúng mình tốt nghiệp anh ấy nhất định sẽ đến, đến lúc đó tớ sẽ đưa anh ấy tới giới thiệu cho các cậu, thế nào?”

“Tại sao không phải bây giờ?” Chu Gia Đình hỏi cho tới cùng.

“Bởi vì tớ đã đồng ý với giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm hướng dẫn sẽ không nói ra.”

Bối Bối giả hoạt cười cười. “Các cậu chung quy cũng không muốn tớ bị đuổi học chứ?”

Thường xuyên nghe cô nói như vậy, Ông Lâm và Chu Gia Đình không thể tỏ mò hơn, bọn họ không hện mà cùng kêu lên: “Cậu nói cho chúng tớ biết, chúng tớ tuyệt đối sẽ không kể ra ngoài”

“No, No” Bối Bối phe phẩy ngón tay trở. “Tớ đã đồng ý với người khác rồi, làm sao có thể nuốt lời chứ? Nhiều hơn nói giữ chữ Tín là đạo lý cơ bản làm người.”

“Bối Bối...”

Bối Bối thở dài một tiếng, cô nhìn thầy giáo quân sự đang ở trên đài xa xa phía trước. “Đừng nói nữa, huấn luyện viên đang lờm chúng mình kìa.”

Ông Lâm, Chu Gia Đình hô nhỏ một tiếng vội vàng quay người đứng lại.

“Hay cùng đi uống trà sữa đi!” Bối Bối hơi mấp máy môi nói nhỏ.

Mắt Chu Gia Đình khẽ lờm cô. “Cậu không phải muốn đi xem phim à?”

“Xem phim là chuyện buổi chiều.”

“OK, thế bọn mình mang theo trà sữa và khoai tây chiên đến công viên K đi ăn, nghe nói nam sinh trung học K thích tới đó chơi bóng rổ và trượt pa-tin nhất đấy!” Ông Lâm đề nghị.

“Được đó, được đó.” Chu Gia Đình vui mừng đáp. “Nam sinh trường K trông như đều rất được nha.”

Bối Bối nhin không được giở giọng xem thường. Thật không chịu nổi! Những nam sinh non nớt kia sẽ có cái gì mà coi được? Sao không về nhà mà nhìn em trai em gái của mình?

Văn Hạo nâng cổ tay thử xem thời gian, chợt bước chân càng nhanh phê duyệt công văn.

Trợ lý Lô Uyên Tĩnh rất vui vẻ đánh nhẹ anh rồi liếc anh một cái. “Lại cùng vợ hện nhau đến nơi điên khùng nào rồi sao?” Anh ta biết Văn dẫn đơn này luôn luôn đặt công việc lên hàng đầu, chỉ trừ khi ở cùng cô vợ bảo bối yêu kiều này thì mới có thể đem công việc vứt sang một bên rồi bỏ ca làm đi âu yếm vợ.

Văn Hạo không phản ứng, Lô Uyên Tĩnh đang đứng thẳng lại di chuyển nhấc tay lên một chút, điện thoại đưa lên trước nói:

“Tổng giám đốc, chủ tịch xí nghiệp Giang Triết muốn hện ngài cùng nói chuyện, muốn hỏi ngài buổi chiều hôm nay có được hay không?”

Văn Hạo cũng không ngần ngại lên trả lời: “Ngày mai, buổi chiều tôi sẽ không ở công ty”

“Tôi chỉ biết buổi chiều cậu lại muốn trốn ca làm” Lô Uyên Tĩnh cười nói.

Văn Hạo gương mặt lạnh nhạt nhìn “Cái gì gọi là lại? Tôi thường xin nghỉ lắm sao?”

“Không thường, chỉ có điều...” Lô Uyên Tĩnh buông hồ sơ trong tay ra, nhích lại gần ngồi lên trên bàn làm việc của Văn Hạo. “Ngài là đại tổng giám đốc lão bản, cho dù ngài không đi làm, cũng chẳng có người nào dám nói nữa đâu.”

Văn Hạo hừ lạnh. “Tôi như thế này là không có trách nhiệm với mọi người sao?”

“Chính là bởi vì cậu rất có trách nhiệm tôi mới nói như vậy đó” Lô Uyên Tĩnh thở dài “Cho phép bản thân mình thoải mái chút đi, không cần để Bối Bối luôn luôn mở miệng trước muốn cậu chơi cùng cô ấy, chung quy cậu mở lời vài lần trước? Cậu vừa muốn thả trâu ăn cỏ, vừa hy vọng cô ấy có thể để ý cây cỏ trong nhà, điều này cứ cho rằng cậu có cố gắng khiến cho cô ấy hiểu được cỏ trong nhà gấp mấy lần cỏ đại thơm mát đi?”

Văn Hạo than nhẹ. “Tôi căn bản không có cơ hội mở lời, cô ấy luôn giành cơ hội mở lời trước.”

“Lý do!” Lô Uyên Tĩnh cười nói.

Văn Hạo nhú mày không lên tiếng.

“Bác trai Tang đem đầy đủ mọi thứ giao cho cậu, nhưng điều bác ấy quan tâm nhất chính là hạnh phúc của Bối Bối, cậu cũng đã yêu cô ấy, có phải hay không cậu nên tích cực một chút đem tình yêu của cô ấy trở về với mình không? Không phải cậu cứ luôn cho rằng để cô ấy tự do lựa chọn theo ý mình là tốt đâu, vậy sao cô ấy không chọn Rong không chọn Hồ lại cố tình để ý một người bỏ đi như cậu, ví dụ như Tôn Đạo Thiên nếu đối xử tốt với cô ấy thì có được chọn không?” Tôn Đạo Thiên là em vợ của chị Bối Bối, từ lâu đã thêm muốn Bối Bối đích thực là một tên Hoa Hoa công tử thối nát.

Lông mày bất ngờ nhíu lại, Văn Hạo cắn chặt răng.

“Suy nghĩ cẩn thận đi” Lô Uyên Tĩnh khuyên bảo tận tình. “ Không cần mình mẫn một đời mà nhất thời hồ đồ, mơ hồ mà phá hủy cô ấy cũng chính là làm hỏng hạnh phúc của chính bản thân cậu.”

Lô Uyên Tĩnh là trợ thủ trung thành nhất của Văn Hạo cũng là bạn thân nhất của anh. Tám năm trước Văn Hạo giúp đỡ anh ta vô điều kiện nên anh ta nhất quyết ở bên cạnh Văn Hạo không chịu rời đi.

Mặc dù bọn họ học cùng trung học, thậm chí đại học, nhưng Văn Hạo luôn lùi thủ một mình, không chơi với bất kỳ ai chỉ chú ý đầu vào sách vở, học hành luôn đứng vị trí cao nhất trên bản điểm của trường. vì vậy mà khi ở trung học một năm học hai lớp. Văn tình trạng đó hai năm sau được tuyển thẳng vào đại học mà không cần dự thi tuyển sinh. Văn Hạo nhỏ hơn hẳn hai tuổi mà đã trở thành tân sinh viên mới rồi

Bọn họ vốn là bạn cùng lớp 3 năm liền , nay lại cùng khoa cùng lớp, lại cùng đi trên 1 con đường.

Mãi cho đến năm hai đại học, bố Lô Uyên Tĩnh bị tai nạn tàn phế, mẹ anh ta thì nhiều bệnh nên gầy yếu không thể nào gánh vác được 6 miệng ăn trong nhà bên cạnh đó thấy được sẽ bị món nợ của lúc trước tìm đến.

Ngay lúc anh ta sắp nghỉ học , Văn Hạo đã đem một quyển sổ tiết kiệm với con dấu giao cho anh, Lô Uyên Tĩnh vừa mở ra đã thấy... Ông trời ơi! Hơn một trăm vạn đó!

“Cậu lấy đâu ra nhiều tiền vậy?” Anh ấy hoảng sợ hỏi.

“Bác trai thường ỉnh hai vạn đồng tiền tiêu vặt hàng tháng, mình đều để dành nên nhiều lên.” Văn Hạo thần nhiên đáp.

“Cậu...” Lô Uyên Tĩnh nhìn anh nghi ngờ. “Cậu đưa mình làm gì?”

“Mình không cần, cậu thì cần. Không đủ thì nói ỉnh biết.”

Văn Hạo nói xong liền quay người rời đi còn một mình Lô Uyên Tĩnh đứng ngẩn người ra nhìn bóng lưng anh đi mà không thốt ra được câu gì. Anh ấy không hiểu, bọn họ vốn không là bạn bè gì cả. Vì sao Văn Hạo sẵn lòng giúp anh cơ chứ?

Đó vẫn chưa kết thúc, một tháng sau, Văn Hạo lại kéo anh ta vào trong khu vực chợ Đài Bắc đến nhà trong tòa nhà cao ốc mới xây, Văn Hạo dẫn anh ta tiến vào đại diện lớn nhất và rõ ràng đây là cửa hàng trong , anh chỉ vào căn nhà sau thang gác.

“Đó là chỗ thông lên tầng 2, bác trai nói chỗ này rất thích hợp để buôn bán hoặc mở cửa hàng băng đĩa, làm ăn nhất định sẽ lại thịnh vượng. Mọi người có thể ở tầng hai nơi đó vốn là nhà mẫu nên vật dụng trong nhà đều được trưng bày đầy đủ hết.Cứ như vậy, cuộc sống của gia đình cậu sẽ không gặp vấn đề gì cả” Văn Hạo vẫn nói một cách thần nhiên.

Lô Uyên Tĩnh trờng mắt hết sức kinh ngạc. “Nhưng..Nhưng là..Mình không...”

“Bác trai nói trước là cho gia đình cậu thuê” Văn Hạo mở cửa sau vừa lộ đầu đi ra ngoài vừa nói: “ Mỗi tháng một vạn đồng bao gồm phí bảo hành cơ sở và chi phí trông coi cao ốc, hợp đồng cho thuê vô kì hạn. Qua mấy năm, chờ chính bản thân cậu có khả năng mua lại căn nhà thì bác trai sẽ bán cho gia đình cậu với giá chiết khấu.” Anh rút đầu về “Phía sau này còn có cái sân nhỏ đó”

Một..Một vạn đồng?!

Nói giỡn! Sợ rằng riêng phí trông nom tòa nhà đồ sộ này không chỉ hai vạn rồi, huống chi khu vực xa hoa như vậy, cửa hàng rộng lớn ít nhất là 3,4 mét vuông . Hơn nữa còn là thuê cả 2 tầng.

Lô Uyên Tĩnh không cách nào nhúc nhích mà kinh ngạc nhìn anh chăm chăm: “Vì..Tại sao?”

Văn Hạo quay đầu nhìn cửa hàng Khẩu Bắc đang đông nghịt người. “Khi mình đang ở thời điểm tuyệt vọng nhất, bác trai đã đem người xa lạ như mình từ trong Địa Ngục kéo lên”

Anh xoay người trở lại đến xem Lô Uyên Tĩnh “Hôm nay mình đối xử như vậy với cậu, hi vọng có một ngày cậu cũng đối xử với người cần giúp đỡ khác, mà người này cũng có thể đi giúp đỡ ai đó..” Khóe môi anh khẽ nói “ Tất cả những việc thiện như vậy sẽ được ghi tạc trên người bác trai bác gái, cho nên mình hi vọng có

càng nhiều càng tốt. Như vậy, cho dù tương lai có một ngày bọn họ qua đời, mình cũng sẽ rất yên tâm bởi bọn họ nhất định sẽ ở trên Thiên Đường.”

Hai năm sau, Văn Hạo sau khi tốt nghiệp trực tiếp tiến vào Harvard ra sức học hành. Trong 1 năm liền đem cả bằng thạc sĩ lẫn bác sĩ về nhà. Lô Uyên Tĩnh cũng tốt nghiệp, Văn Hạo liền mời anh ta vào hỗ trợ xí nghiệp của bác trai. Lô Uyên Tĩnh không nói hai lời liền đồng ý.

Cho dù Văn Hạo muốn đầu của anh ta, anh ta cũng không do dự nửa giây.

Tập đoàn Luther khởi nghiệp từ công việc xi măng, hơn nữa còn thuận lợi tiến vào sự nghiệp kiến trúc, sau bởi vì giá đất đai lên à mở rộng được một phạm vi lớn, lại một bước tiến vào giới báo chí, ngành điện tử. Hiện nay nó đã là tập đoàn tài chính lớn số một số hai của Châu Á rồi, còn có những chi nhánh ở các khu vực Châu Á quan trọng hơn nữa Tang Võ Hùng từng bày tỏ ý định muốn tấn công thị trường châu Mỹ nhưng chí khí không thắng được mà mất trước. Vì vậy sau này Văn Hạo nắm giữ mọi quyền hành trong công ty liền bắt đầu kế hoạch hoàn thành tâm nguyện của bác trai.

Văn Hạo sau khi từ nước Mỹ trở lại liền ở bên cạnh học tập Tang Võ Hùng mà Tang Võ Hùng cũng tuyên bố chính thức anh là người thừa kế trong tương lai của Luther. Trước khi Tang Võ Hùng qua đời, ông đã đem 55% cổ phần của Luther chuyển cho Văn Hạo mà ngược lại Bối Bối chỉ lấy được 20% cổ phần, phần đông người thân hợp lại cũng chưa đến 10%, 15% còn lại là cổ phiếu lẻ.

Vì vậy, mặc dù không ít người trong Tang Gia đều đổ kị đến đổ mắt lại không phục nhưng không có kẻ sách khả thi nào bởi vì tất cả đều đã qua quá trình thủ tục hợp pháp.

Bọn họ chỉ có thể cầu nhàu một chút lời nói khó nghe. Văn Hạo không thèm để ý, anh chỉ biết dồn hết sức làm việc, người khác thấy thế nào hoặc nói bậy nói xấu đều không liên quan đến anh. Ngược lại, Lô Uyên Tĩnh thường bất bình thay anh mà cãi nhau với người khác, người khác không hiểu thế nhưng anh ta lại hiểu rất rõ Văn Hạo là người ngoài lạnh bên trong lại nóng.

Anh ta cũng rất tận lực hỗ trợ Văn Hạo trong việc kinh doanh của công ty, nhưng anh ta hy vọng nhất là Văn Hạo có thể có 1 cuộc sống hạnh phúc, đây là lẽ đương nhiên. Lô Uyên Tĩnh biết Văn Hạo cũng yêu Bối Bối mà vừa mới bắt đầu Văn Hạo đã nói Bối Bối còn nhỏ chưa thích hợp với cuộc sống hôn nhân chân chính, sau lại cố ý để cho Bối Bối được lựa chọn cơ hội tự do, luôn luôn đem vợ yêu dấu của mình đẩy ra ngoài “Công khai kêu gọi đầu tư”.

Điều này khiến Lô Uyên Tĩnh đôi khi tưởng tượng là nếu cầm dùi sắt tới mở cái đầu cổ chấp kia của Văn Hạo không biết tìm thấy bên trong là sắt vụn hay kim cương đây?

Văn Hạo cau mày trầm tư, Lô Uyên Tĩnh nhìn anh hình như có chút động lòng, vội vàng nói tiếp.

“Suy nghĩ một chút đi, cho dù là bạn trai bạn gái bình thường đều phải trải qua giai đoạn theo đuổi nha, cho nên cậu theo đuổi cô ấy cũng là hợp lý thôi! Cậu muốn cho cô ấy cơ hội lựa chọn tự do không phải là để cho cô ấy lựa chọn người thích hợp sao? Cậu đã là chồng của cô ấy rồi, danh chính ngôn thuận đi thêm 1 bước có cái gì không đúng? Hai năm trước nếu cậu đang hoàn thành tâm nguyện của Bác trai tang là kết hôn với cô ấy thì hiện tại nên hoàn thành chính xác tâm nguyện của bác trai là sống hạnh phúc cùng với Bối Bối mới đúng a!”

Vừa nhắc tới Tang Võ Hùng, vẻ mặt Văn Hạo dâng lên một chút hoài niệm.

“Nhìn xem, bác trai Tang thương yêu cậu nhiều như vậy khiến mình cảm thấy đôi khi bác thương cậu còn nhiều hơn thương Bối Bối đấy!”

Văn Hạo khẽ mỉm cười “ Có lúc mình cũng cảm thấy như vậy”

Lô Uyên Tĩnh thừa dịp hâm nóng, góp lời: “Có thể chứ, cậu muốn báo đáp bác thì phải hoàn thành tâm nguyện của bác chứ, mà bác hy vọng nhất là chính là cậu và Bối Bối có thể sống hạnh phúc, đây không quá khó mới đúng, cậu không phải yêu Bối Bối nhiều năm như vậy sao? Về phần Bối Bối...” Lô Uyên Tĩnh suy nghĩ một chút. “Mình cảm thấy cậu xem cô ấy quá ngay thơ mặc dù cơ hội gặp cô ấy không nhiều lắm nhưng mình lại cảm thấy tình cảm của cô ấy đối với cậu không đơn giản chút nào.”

Văn Hạo cười khổ “ Cũng ở chung nhiều năm như vậy dù sao cũng có chút tình anh em chứ.”

“Có chút tình anh em?” Lô Uyên Tĩnh hoài nghi nghiêng mắt nhìn anh “ Không phải cậu quá dần dần thì cũng là mù.” Anh ta cười nhạt lắc đầu. “Mình không dám xác định tình cảm của cô ấy đối với cậu là tình cảm anh em hay tình cảm nam nữ, hoặc giới hạn giữa hai người. Nói tóm lại,tình cảm của cô ấy đối với cậu tuyệt đối không chỉ là một chút, hơn nữa khẳng định không đơn thuần giống trong tưởng tượng của cậu.”

“Lần sau, cậu ở chung với cô ấy thì chú ý thử xem.” Anh ta hí hóp mắt hồi tưởng. “ Cô ấy ngóng trông ánh mắt của cậu với đôi mắt lóe sáng, đáy mắt thoáng lộ một chút tình cảm sâu sắc làm cho người ta nghi ngờ. Cô ấy rất thích dính lấy cậu, hầu như lúc nào cũng bám dính lấy cậu không tha. Cô ấy đặc biệt thích làm nũng với cậu nhưng đối với người khác lại vô cùng hung dữ đã có thể thấy cô ấy nói qua với người một câu lời nói nặng. Ngày nghỉ cô ấy không giống những cô gái khác thích tụ tập đi chơi ngược lại luôn quần lấy cậu...” Anh ta dừng lại một chút nói tiếp: “ Nếu như là tình anh em, kiểu người xinh đẹp như cô ấy đừng bảo là anh trai ,tất cả người nhà cô ấy đều bị quăng sang một bên, thỏa thích tận hưởng sức hấp dẫn của mình. Em gái nhà mình là như vậy, trước kia luôn một tiếng anh hai, hai tiếng anh hai. Bây giờ cả ngày không thấy bóng dáng muốn tìm em ấy còn phải để lại mảnh giấy đây!”

Văn Hạo do dự, lắp bắp nói: “ Mình nên làm thế nào đây?”

Lô Uyên Tĩnh nhướng mắt: “Ngu dốt! Cậu chưa từng theo đuổi con gái sao?”

“Chưa từng.” Văn Hạo trả lời đơn giản

Lô Uyên Tĩnh há hốc miệng, ngay sau đó chán nản thở dài. “Cậu cũng là đàn ông chứ? Trời sinh đàn ông có bản năng theo đuổi phụ nữ nha!”

Văn Hạo suy nghĩ một chút. “ Nếu mình làm theo bản năng lập tức nàng sẽ bị dọa chạy mất.”

Lô Uyên Tĩnh chau mày. “ Nghiêm trọng như thế?”

Văn Hạo cười khổ.

“Được rồi, vậy...Cô ấy thích ôm cánh tay cậu nếu như cậu quay lại ôm bả vai cô ấy thì bản năng cậu đạt đến đâu?”

“Ước chừng...” Văn Hạo suy nghĩ một chút.” Chưa tới 1/10 thôi”

“Một phần mười” Lô Uyên Tĩnh trừng mắt nhìn.” Đó, cứ như vậy, cậu dựa theo bản năng một phần mười tận tình làm là được rồi.”

Kỳ kỳ nhìn anh ta chăm chú hồi lâu, Văn Hạo mới chần chừ hỏi: “Vậy...ở...Lúc ở trên giường,cũng là 1/10 sao?”

Lô Uyên Tĩnh bỗng dưng há to miệng, tiếp theo xoay người bước đi: “Chính cậu tự đi gặp trở ngại đi”

Văn Hạo ngẩn người ra nhìn theo bóng lưng lảo đảo: “Mình nói sai cái gì sao?” “Nhiều hơn, giờ em đang ở đối diện công ty trộm đồ, anh chậm một chút, em muốn nhìn kỹ đồ trong này một chút, rất nhiều đồ chơi khá thích nha”

Văn hạo để điện thoại xuống, anh ngẩn ra nhìn Lô uyên tĩnh lảo đảo nói: “Một phần mười?”

Người sau gật đầu thật mạnh . “Đúng”

Văn Hạo anh tuần nhú mày lại một lát rồi dứt khoát nói: “ Được, để mình thử xem một chút.”

“Thử xem một chút?” Lô Uyên Tĩnh không biết nên khóc hay nên cười lặp lại: “Cậu hãy thử nhìn xem? Mẹ kiếp! Mình động viên cậu thế là tốt quá rồi, chỉ cần bước đầu tiên sau tất cả sẽ thuận lợi thôi.”

Hai người xuống lầu đi tới công ty đối diện mới đi tới cửa hàng tinh chất, Bôi cũng vừa vặn đem một hộp nhỏ ném vào túi hàng cất bước ra ngoài, khéo mắt đảo qua đến Văn Hạo, hai mắt lập tức sáng lên, hoan hô một tiếng tiến lại ôm cánh tay Văn Hạo. “Nhiều hơn, làm thế nào trùng hợp vậy? Em mới xem xong thì người cũng đã tới rồi.”

Nhìn chằm chằm Bối Bối bỗng nhiên lộ vẻ mặt sáng lóa, Văn Hạo không khỏi đảo mắt nhìn về hướng Lô Uyên Tĩnh, người nào đó đang dùng ánh mắt “Xem đi” nghiêng theo cái nhìn của anh. Sau khi Lô Uyên Tĩnh thúc giục anh, anh nhẹ tay đem Bối Bối đang ôm chặt cánh tay anh kéo ra, trở mình ôm bả vai mảnh

khánh của cô. Anh cúi đầu vẻ mặt không tự nhiên nhìn Bối Bối đang vui mừng: “Nghĩ kỹ xem muốn xem phim gì.”

“Không xem điện ảnh.” Bối Bối không chút do dự ôm lấy eo của Văn Hạo.

“Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh uống café tâm sự được không?” Nàng ngẩng mặt lên hưng phấn hỏi.

Văn Hạo không khỏi nhìn Lô Uyên Tĩnh lại vừa đúng lúc bắt gặp dấu Ok

“Có được không nhiều hơn?” Bối Bối thúc giục.

Văn Hạo tiếp nhận động tác chữ V phía sau, anh cúi xuống dịu dàng hôn lên trán Bối Bối.

“Đương nhiên được, nhiều hơn có bao giờ cự tuyệt em không?”

Theo buổi chiều dò xét bắt đầu, vẫn là trẻ em chán ngấy quan hệ bắt đầu hướng sự cân bằng nam nữ chờ quan hệ thân thiết thì tiến lên.

Tựa như lời Lô Uyên Tĩnh nói, sau khi có bước đầu tiên, liền theo tự nhiên mà tiếp tục. Tiếp theo Văn Hạo phát hiện lời Lô Uyên Tĩnh nói hình như cũng không sai, Bối Bối chẳng những không bài xích anh mà còn thân thiết hơn.

Ngược lại càng trả lời nhiệt tình, nhiều lần thiếu chút nữa làm anh mất đi không chế.

Nhưng anh vẫn như cũ không dám làm càn, bởi vì anh vẫn chưa xác định được phương hướng tình cảm của cô đồng thời anh lại tin chắc rằng cô chưa đủ trưởng thành để xác định được tình cảm của bản thân.

Còn ở bên kia, Bối Bối rất vui mừng vì tình cảm giữa hai người đã có tiến triển. Nhưng lại không khỏi tức giận vì tốc độ tiến triển giống như loài ốc sên chậm chạp.

Mặc dù cô đã ra hiệu cho anh có thể tiến thêm bước nữa nhưng không biết là anh ngốc thật hay giả vờ ngu, luôn xem như không biết với ám hiệu của nàng.

Chẳng lẽ vẫn phải do cô chủ động trước sao?

Được rồi, cứ chờ cô dám chủ động thực hiện quyền lợi làm vợ của mình nhưng nếu trong đáy lòng Văn Hạo thật sự vì báo ân nên mới cưới cô thì như thế nào?

A! Khó nghĩ quá! Có lẽ cô nên thừa dịp anh còn chưa yêu người khác mau chóng khiến cho anh yêu cô?

Đúng! Chính là như vậy. Nắm chắc thời gian, mau chóng tiến hành. Có ý tứ hay không, bề mặt hay không, dù thế nào đi nữa họ đã là vợ chồng chính thức. Chuyện này cũng sớm nên ra ánh sáng mới đúng!

Đúng! Chính là như thế, nhưng là...

Mặc dù luôn có nhiều nam sinh theo đuổi cô, nghệ thuật cự tuyệt người khác của cô đã có thể phát huy vô cùng nhuần nhuyễn nhưng cô lại không biết cách bày tỏ thái độ với nam sinh.

Trực tiếp nói cho anh biết cô thương anh sao? Oa! Quá trực tiếp! Thế đành nói gián tiếp cho anh rằng cô hy vọng có một cuộc sống vợ chồng thực sự sao? Mặc ói! Thật không có danh phẩm.

Hay là dứt khoát hỏi anh rốt cuộc tại sao lại cưới nàng? Anh mở miệng chưa từng nói dối trừ phi anh không trả lời, nếu không nhất định có thể tin. Nếu câu trả lời của anh làm mình đau lòng thất vọng thì bản thân cô nên làm thế nào?

Buông tha cho anh sao? No, tuyệt không thể!

Cô rốt cuộc nên làm gì đây? A...Thật khổ não a!

2. Chương 2

Buổi sáng chủ nhật nào đấy giữa tháng 10, tầng một trong thư phòng của Tang gia.

Văn Hạo ngồi sau cái bàn xem xét kỹ lưỡng bài thi tuần trước của Bối Bối mà Bối Bối ngồi yên ở trước bàn đọc sách say mê nhìn anh không chớp mắt.

“Văn Hạo thật rất đẹp trai! ” Bối Bối ngẫm than thở.

Ngũ quan khô ngô mê người, kính gọng vàng nhu hòa cùng vẻ mặt lạnh lùng, sở thích yêu sách càng làm cho anh thêm nho nhã ấm áp. Hơn nữa ánh mắt nhìn xa trông rộng làm người khác không dám khinh thường mà khi anh lộ ra thái độ nghiêm túc còn có một phần khí thế làm người khác run sợ.

Cô từng nghe Lô Uyên Tĩnh đề cập qua, nói Văn Hạo chỉ cần một bước ra khỏi nhà họ Tang lập tức biến thành một chiếc máy công việc lạnh lùng nghiêm khắc. Chỉ có ở trong nhà họ Tang, nhất là ở trước mặt cô thì anh mới là một người đàn ông tao nhã dịu dàng.

Lô đại ca nói như vậy có ý gì đây?

Nói là Văn Hạo có tình cảm đặc biệt đối với cô hay là Văn Hạo thật rất thương đứa em gái nhỏ này?

Bối Bối tự hỏi, hai mắt đối diện với tròng mắt Văn Hạo, cô lập tức bày ra một nụ cười lúm đồng tiền ngọt ngào, vẻ mặt nghiêm khắc lập tức giống như tuyết mùa xuân đang tan.

Văn Hạo bất đắc dĩ mở miệng: “Đây là chuyện gì xảy ra hả?” Anh phất tay một cái trong bài thi.

Bối Bối ngượng ngùng gãi gãi cái ót. “Em cũng không biết”

Thở ra một hơi, Văn Hạo lắc đầu một cái. “Em không nghe giảng sao?”

Bối Bối lén lè lưỡi một cái, cô nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Văn Hạo. Văn Hạo còn chưa kịp ngăn cản thì cô đã đặt mông ngồi lên trên đùi của anh còn thân mật nhõm nhẽo nằm sấp tựa trước ngực anh. Thân thể anh đột nhiên cứng đờ, khấn trương nắm chặt hai bên tay vịn.

“Không nên tức giận nha, người ta chỉ có chút không chuyên tâm thôi mà, anh giúp em học tập một tý, em đảm bảo thứ hạng cũng có thể pass á.”

“Bối Bối, em..” Văn Hạo lo lắng xê dịch thân thể. “Em tốt nhất nên trở về vị trí ngồi của mình.”

“Không đấy.” Bối Bối bất mãn uốn éo người “Từ nhỏ em đã thích được anh ôm, tại sao bây giờ không thể? Anh không thích em sao?”

“Đừng nhúc nhích! Đừng nhúc nhích!” Văn Hạo không khỏi kêu khổ. “Bối Bối, hiện tại em đã trưởng thành không còn bé như trước nữa...”

“Nhưng e cũng là vợ của anh, anh quên rồi sao?” Bối Bối nhìn trộm sắc mặt Văn Hạo lúng túng bất an “Vợ không thể làm nũng với chồng sao?”

Cô dĩ nhiên biết tại sao anh lúng túng, hormone đàn ông trên người anh đang kích thích biến chuyển. Vì thân mật ngồi trên đùi anh nên cô có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Đồng thời cô cũng cảm thấy rất vui mừng, ít nhất anh không phải không có tình cảm với cô, mà là có một nhân tố nào đó ngăn cản dục vọng của anh thôi.

Cô muốn tìm ra căn bệnh đó vì có thể đúng bệnh mà bốc thuốc.

“Bối Bối..”

Giọng Văn Hạo khàn khàn “Em..”

“Hả?”

Bối Bối không hiểu ngửa mặt nhìn anh, vẻ mặt non nớt hồn nhiên khuấy động lòng người, như thể đem một con cá ném ột con mèo đói bụng ba ngày. Kích tình rất cuộc chiến thắng lí trí.

Đầu óc trống rỗng, Văn Hạo không cảm lòng nổi cúi xuống chiếm lấy đôi môi đỏ mọng đang mấp máy. Anh tham lam hút lấy hơi thở ngọt ngào của cô, liều lĩnh ôm chặt cô.

Một tay vuốt mái tóc, một tay kia chui vào trong áo nàng xoa nắn

.

Đột nhiên, Văn Hạo kinh hãi thở gấp một tiếng đẩy Bối Bối ra xa. Hơi thở anh không ổn định nhìn cô chăm chăm.

“Trời ơi! Tôi đang làm gì thế này?” Anh không dám tin tự mình lẩm bẩm ngay sau đó đột nhiên đứng lên.

Bối Bối bị ngã không biết làm sao lạng nhìn bóng dáng cao lớn bỏ chạy.

“Chứng kiểm chế đây ư?”

Bối Bối nhìn về phía hộp cơm tiện lợi còn nguyên than thở chừng nửa giờ đồng hồ. Ông Lâm và Chu Gia Đình cất xong hộp tiện lợi liền bắt đầu nghiên cứu bộ mặt như khổ qua nhất từ trước đến nay.

“Thật là kỳ tích nha, người luôn vui vẻ trong nhóm chúng ta cũng có lúc thở dài.” Ông Lâm tức cười ở bên ngoài cửa sổ dò xét một chút. “Sắp đổi người rồi à?”

Chu Gia Đình cười nhạo một tiếng: “Mình thấy sau là Hongkong, Macau sau là Đài Loan cũng muốn trở về Đại lục đó.”

Xem như không thấy lời giễu cợt của các bạn, Bối Bối lần lượt nhìn hai người bằng ánh mắt khó hiểu khá lâu rồi cô mới nhẹ nhàng mở miệng: “Các cậu hẹn hò cùng Thẩm Xương Hồng và Tề Thiệu Phân bao lâu rồi?”

Ông Lâm cảm thấy kỳ quái ngay sau đó như hiểu được mà cười nói: “Mình và Thẩm Xương Hồng ở chung một chỗ cũng được ở gần một năm rồi. Thế nào, có phải cậu cũng đã thông suốt muốn tìm một nam sinh vui vẻ sao?”

“Mình và Tề Thiệu Vân hẹn hò chưa được một năm.” Chu Gia Đình cũng nói. “Làm gì? Lòng ngứa ngáy rồi sao?”

“Vậy các cậu khẳng định có thật lòng yêu đối phương như thế nào? Còn có.” Bối Bối trầm ngâm nói “Các cậu tới trình độ nào rồi? A hoặc B hoặc C”

Ông Lâm hoài nghi mắt liếc Bối Bối “Cậu hỏi cái này làm gì?”

Bối Bối mở trừng hai mắt “Rốt cuộc các cậu có nói hay không? Hỏi nhiều như vậy làm gì? Không nói thì thôi!”

“Được, được, nói thì nói.” Thấy Bối Bối hình như đang tức giận, Chu Gia Đình vội trấn an nói: “Chúng tớ đến B rồi nhưng không có ý định muốn đột phá đến C. Còn về hai bên có yêu thương lẫn nhau thật không thì..” Cô nghẹo đầu suy nghĩ một chút

.

“Chắc là vậy. Thật ra mình cũng không muốn nhiều như vậy, chẳng qua là cảm thấy hai người ở chung một chỗ thoải mái vừa lòng nhau. Nếu một ngày nào đó chán hoặc cảm thấy tìm được một người con trai tốt hơn anh ta. Có thể chúng mình sẽ chia tay.”

“Dù sao chúng mình vẫn còn trẻ là còn có cơ hội gặp được nhiều đối tượng hơn. Tội gì phải lo lắng nhiều như vậy.”

Bối Bối nhìn sang Ông Lâm, Ông Lâm nhún nhún vai.

“Mình cũng vậy, mình không muốn tồn tại trong lòng cái gánh nặng về kế hoạch trong tương lai. Nếu không dù ở bên cạnh bất kỳ ai cũng không cảm thấy tự nhiên, cứ thoải mái một chút. Tất cả cảm giác có thể so sánh rõ ràng hơn. Cho nên mình không cho rằng Thẩm Xương Hồng nhất định sẽ là một nửa tương lai mình. Nhìn kỹ một chút, cậu mới có thể tìm thấy một nửa xứng với bản thân. Nếu không về sau cậu gặp một người con trai khác làm cậu động lòng thì không phải cậu sẽ hối hận sao?”

“Là như vậy sao?” Bối Bối lẩm bẩm.

“Vậy các cậu làm như thế nào thì biết đối với người đó là nhất?”

Ông Lâm và Chu Gia Đình liếc nhìn nhau.

“Cậu thế mà cũng hỏi mình.” Ông Lâm cười cười. “Thành thật mà nói mình từng có rất nhiều bạn trai nhưng ai cũng như ai , cho nên mình cũng không biết ngày nào mới có thể gặp người kia-cũng là người tốt nhất.”

“Cậu thế mà cũng hỏi mình.” Ông Lâm cười cười. “Thành thật mà nói mình từng có rất nhiều bạn trai nhưng ai cũng như ai , cho nên mình cũng không biết ngày nào mới có thể gặp người kia-cũng là người tốt nhất.”

“Mình muốn có một cảm giác thật khác biệt cơ.” Chu Gia Đình hơi nhíu lông mày.

“Mặc dù mình còn chưa biết cảm giác đó như thế nào , nhưng nghe người ta nói đều là cảm giác khác thường mà thôi.”

“Bất luận như thế nào, ” Ông Lâm nói tiếp.“Gặp nhiều người thì mới có thể so sánh rồi tìm ra người tốt nhất, hoặc là làm rõ người cho cậu cảm giác đặc biệt nhất, tốt nhất.”

Chu Gia Đình liên tục gật đầu phụ họa: “Đúng,đúng.Mình có một người bạn tiểu học, vốn là bạn ấy và cậu con trai thanh mai trúc mã hàng xóm có quan hệ rất tốt. Bởi vì bạn ấy cứ cho rằng cậu con trai kia là người mà cô ấy yêu nhất, cho nên vẫn cứ tuyệt sự theo đuổi của những tên con trai khác. Kết quả lên tới trung học , bọn họ không học cùng trường thì cô ấy mới có cơ hội gặp phải một người con trai khác làm cô ấy rung động. Nhưng cô ấy đã cùng thanh mai trúc mã tiến đến C rồi. Chẳng những hối hận không kịp, càng không giải thích với bạn trai hiện tại như thế nào để cho anh ta không rời đi.”

Bối Bối thở thật dài một tiếng.

“Cho nên mình cảm thấy được phải biết nhiều một chút về con trai, không nên quá sớm cho rằng là người đó, nhất là.” Chu Gia Đình nháy mắt mấy cái.“Không nên trao thân quá sớm.”

Bối Bối bắt giác nhíu chặt lông mày thanh tú.

Ông Lâm tò mò quan sát nàng:“Cậu. Có phải hay không thích người nào rồi?”

“Không phải là Nhiều hơn chứ?” Chu Gia Đình suy đoán.

Bối Bối cắn môi không nói.

Hai người dò xét lẫn nhau một cái. Ông Lâm chần chừ hỏi: “Cậu nói anh không phải bạn trai của cậu. Vậy.Cậu yêu đơn phương từ lâu rồi ?”

Bối Bối giương mắt liếc nàng.

“Đã lâu rồi sao?”

Bối Bối nhún nhún vai.“Mình từ sáu tuổi bắt đầu.”

Chu Gia Đình lập tức liếc mắt xem thường:“Không chịu nổi! Cái này gọi là sự ngây thơ. Không phải mình vừa mới nói chuyện bạn tiểu học đó sao !”

Ông lâm vỗ vỗ đầu vai Bối Bối.“Anh ta đối xử với cậu như thế nào?”

Bối Bối than thở:“Không biết.”

“Không biết! ?” Ông Lâm kinh ngạc lặp lại.“Bọn cậu ở chung đã lâu như vậy, cậu lại không biết anh ta đối với cậu có cảm giác hay không?”

“Anh ấy rất thương mình, tựa như loại tình cảm của anh trai thương em gái ”

Bối Bối cười khổ.“Nhưng có lúc mình lại cảm thấy không phải “chỉ”. Anh ấy chưa bao giờ bày tỏ qua, mình cũng không dám trực tiếp đi hỏi anh ấy, sợ hỏi ra cái gì không đúng đáp án , cho nên.”

Ông Lâm suy nghĩ một chút.“Muốn nghe đề nghị của mình không?”

Bối Bối gật đầu.

“Trực tiếp đi hỏi anh ta , một hơi giải quyết sự việc!” Ông Lâm quả quyết nói.“Tính cứ lè mề như vậy sao?”

“Hoặc là trước tiên đem anh ta để sang một bên, bản thân cậu mở rộng lòng ra thử tiếp xúc với người con trai khác. Chờ xác định tình cảm của mình rồi nói sau.” Chu Gia Đình khước miệng vênh lên. “Mình thật sự không tin cậu mới sáu tuổi đã có thể hiểu được tình yêu rồi.”

Bối Bối không phục giương cằm lên. “Mình rất thông minh, cũng trưởng thành rất sớm nha!”

Ông Lâm không khỏi bật cười. “Là đó, cậu sớm đã trưởng thành!” Nàng lắc đầu một cái.

“Búp bê trưởng thành sớm!”

Lông mày Bối Bối bỗng chốc dựng thẳng, đang muốn nổi đóa. Chu Gia Đình vội trấn an nói: “Được, được, cậu trưởng thành sớm. Nhưng là Bối Bối, biết nhiều hơn một người con trai cũng không làm sao mà? Có lẽ sẽ tìm ra một cảm giác đặc biệt, sau đó cậu càng có thể xác định đối với anh ta đến tột cùng là say mê hay là tình yêu chân chính chứ?”

Bối Bối không khỏi cau mày, cô thật sự không có hứng thú gì. Nhưng mặc dù cô cũng không đồng ý Chu Gia Đình nói cô là ngây thơ. Vậy có lẽ cô nên đi quan sát một chút cái gọi là hành vi suy nghĩ của những tên con trai khác. Như vậy có thể biết “Nhiều Hơn” rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Ông Lâm vuốt tóc của cô. “Thứ Năm tuần sau cùng đi dạ vũ chứ!”

Bối Bối chần chờ một lát mới chậm rãi nói: “Nhiều Hơn tháng sau phải nước Mỹ, có lẽ khi đó mình phải suy nghĩ lại.”

“Cứ như vậy quyết định, ” Ông Lâm lập tức cắt đứt lo nghĩ của cô. “Đã quyết định, không thể đổi ý, nếu không mình trở mặt đó!”

Bối Bối há miệng, ngay sau đó lại đóng lại.

Đi thì đi!

Bối Bối cầm sách giáo khoa nheo mắt nhìn trộm Lộ Uyên chuyên tâm thảo luận công việc cùng Văn Hạo.

Hai ngày nữa cô sẽ phải thi kì thi định kì hàng tháng cho nên Văn Hạo đặc biệt lúc vừa tan việc liền chạy về giúp cô cố gắng học bổ túc. Nếu không trước đó vài ngày, anh đều là vì việc đến nước Mỹ phát triển doanh nghiệp. Loay hoay đến bể đầu sút trán, hầu như mỗi ngày đều phải làm thêm giờ tới mười giờ tối mới về nhà.

Nhưng Văn Hạo mới bắt đầu giảng bài chưa tới nửa tiếng, Lộ Uyên Tĩnh đã đem tài liệu tới hỏi. Văn Hạo không thể làm gì khác hơn là quy định phạm vi trước cho Bối Bối học thuộc lòng. Còn mình thì nghĩ biện pháp xử lý nhanh công việc.

“Nhiều Hơn, anh phải đi bao lâu?”

“Nửa tháng nữa ” Văn Hạo cũng không ngần đầu lên vẫn vui đầu vào trong số liệu “Nhiều nhất sẽ không vượt quá một tháng.”

“Lâu như vậy đó.” Cảm giác mất mát nhanh chóng chôn vùi trong trái tim Bối Bối.

Văn Hạo lúc này mới ngẩng đầu lên. “Anh sẽ nhanh sớm quay về.”

Bối Bối bĩu môi cúi đầu thấp.

Không muốn cô đau lòng. Văn Hạo nhẹ nhàng thở dài. “Nếu như là nghỉ đông và nghỉ hè, em biết anh nhất định sẽ dẫn em đi cùng.”

Đôi mắt to buồn bã nhìn anh. “Vậy anh không thể đợi em nghỉ rồi đi sao?”

Văn Hạo bất lực liếc Lộ Uyên Tĩnh một cái. “Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng có rất nhiều hành trình đã được dự tính nên không cách nào thay đổi được thời gian. Nếu không sẽ bị dôi thừa cạnh tranh giành trước. Em nên hiểu, không phải sao?”

“Thiên tài mới hiểu!” Bối Bối lầu bầu. “Em thật không hiểu. Sự nghiệp lớn như vậy làm cái gì? Tiền kiếm nhiều như vậy làm cái gì? Anh muốn nắm trong tay sự nghiệp lớn, ngược lại lại bị sự nghiệp nắm trong tay cuộc sống, như vậy cuộc sống sẽ còn có cái gì gọi là niềm vui thú nữa?”

Văn Hạo bắt đầu dĩ thâm than.“Đây là kỳ vọng của bác trai, anh đã từng hứa muốn thay ông ấy hoàn thành.”

Bối Bối liếc xéo của hắn.“Em biết ngay là ba Nhĩ Đông thương ta nhiều hơn!”

“Chuyện này.” Văn Hạo không biết nên khóc hay cười. Than một tiếng.“Bối Bối, lời này không nên nói như vậy, em biết anh hứa nhất định sẽ hết sức đi thực hiện nó, cho nên.”

“Cho nên anh có thể mặc kệ em?” Bối Bối bắt đầu nói.

“Anh không có mặc kệ em a, anh chỉ là đi công tác nửa tháng mà thôi cũng không phải là không trở lại.”

“Cái này nửa tháng chính là mặc kệ ta!” Bối Bối quả quyết nói.

“Anh.” Văn Hạo hướng ánh mắt cầu cứu hướng tới Lộ Uyên Tĩnh- người sau về mặt thú vị đang cười đến nghẹn. “Anh không phải là không chăm sóc em , anh là. anh là.”

Lộ Uyên Tĩnh cảm thấy sắp không nhịn được cười trong bụng cười thật to.

Văn Hạo tuổi còn trẻ đã được giới kinh doanh gọi là“Công ty chi sa” , cư nhiên lại bị một cô tiểu thư nói mấy câu liền bị làm cho văng đầu chuyển sang không biết nói gì.

Mặc dù xem cuộc vui cảm thấy rất sảng khoái , nhưng dựa vào Văn Hạo là cấp trên, anh ta có quyền bất cứ lúc nào có thể đuổi việc một người một cách bàng quan. Thấy chết mà không cứu thì thật không được, Lộ Uyên Tĩnh đành mở miệng vì cấp trên mà hoà giải.

“Anh nói này Bối Bối đại tiểu thư, chồng em phải đi có nửa tháng, nửa tháng sau anh ta lại về với em là được rồi. Đừng nhỏ mọn như vậy chứ!”

Bối Bối khinh thường hừ một tiếng.“Thật sao? Tận nửa tháng? Anh dám bảo đảm anh ấy về sau tuyệt đối sẽ không đi? Anh dám bảo đảm công ty đánh vào thị trường Châu Mỹ sau anh ấy sẽ không bị công việc chiếm nhiều thời gian thời gian hơn?”

Lộ Uyên Tĩnh lắp bắp.“Anh.”

Không để cho anh ta có cơ hội suy nghĩ. Ngay sau đó, Bối Bối lại hung hăng thừa thắng truy kích.“Còn nữa, anh dám bảo đảm anh ấy đánh vào châu Mỹ thị trường sau sẽ không nữa muốn thị trường Châu Âu? Thị trường Châu Úc? Thậm chí thị trường Châu phi?Anh thật dám cam đoan sau khi từ nước Mỹ trở về. Tất cả thời gian của anh ấy hoàn toàn là của em không ?”

Thật thảm! Văn Hạo ít nhất còn nói với cô một số câu, thế nhưng anh ngay cả cơ hội đáp lời cũng không có đã bị đánh trở lại!” Lộ Uyên Tĩnh bi ai than thầm. Trợn mắt vô dụng núp trong góc vẽ vòng tròn (Đúng là hẹp hòi). Bản thân cũng thấy xót xa, Văn Hạo chỉ có thể cố gắng cứu giúp.

“Bối Bối, như vậy có được hay không?” Văn Hạo cẩn thận từng li từng tí nói.“Mỗi một lần này anh đi công tác một mình, về sau bất luận là nơi nào anh đều sẽ dẫn em đi cùng. Nếu như em đang trong giờ học không thích hợp, anh liền để cho Lô đại ca thay thế anh đi, như vậy có được không?”

Bối Bối bĩu môi suy tính một hồi lâu sau, mới miễn miễn gật đầu đồng ý: “Được rồi, như vậy một lần thôi đó, lần sau em sẽ nổi giận đó!”

Không phải vừa nổi giận sao ? Văn Hạo vội vàng gật đầu.“Anh thề, mỗi lần này.”

Bối Bối thở dài.“Nửa tháng. Thật lâu đó.”

“Yên tâm, anh sẽ đem tất cả an bài xong liền trở về.” Văn Hạo hứa.

Nhưng. Nhưng anh không để người nào thừa lúc em ngủ nướng tới ôm em đến phòng tắm à? Bối Bối nghe đầu nghĩ tới.

“Reng.”

Bối Bối mơ hồ đem chăn bông che đầu.

“Reng.”

Cả cái đầu nhỏ cũng rụt cổ dưới cái gối.

“Reng.”

“A ——” Bối Bối hét lên một tiếng nhảy dựng lên nhấn tắt đồng hồ báo thức ở đầu giường, rồi lăn xuống giường. Hai bước dài hướng bàn hóa trang đem hai cái đồng hồ báo thức đang rung không ngừng khác ném ra ngoài cửa sổ, tiếp theo chạy vọt vào bên trong phòng tắm đem hai cái cuối cùng ném vào trong bồn cầu!

Bối Bối tức giận cặp mắt bốc hỏa trợn trừng nhìn vào trong gương. Cô khẽ rít: “Đáng chết Nhiều Hơn!”

Ở bầu trời Thái Bình Dương bay liệng, Văn Hạo bỗng chốc đưa tay ngoáy lỗ tai.

Lộ Uyên Tĩnh thuận miệng hỏi: “Thế nào?”

Văn Hạo hoang mang: “Không biết, bất chợt thấy ngứa.”

Lộ Uyên Tĩnh suy nghĩ một chút, tiếp theo bật cười.

“Nhất định là Bối Bối đang mắng cậu, hơn nữa mắng rất lợi hại!”

Văn Hạo lo lắng liếc anh ta bằng một con mắt: “Nhanh như vậy? Không thể nào?”

Lộ Uyên Tĩnh liếc xéo của anh: “Muốn đánh cuộc không?”

“Định đánh cuộc?” Văn Hạo hơi giật mình lặp lại, ngay sau đó mạnh mẽ lắc đầu: “Không...không nên!”

Lộ Uyên Tĩnh cười cười không lên tiếng.

Văn Hạo nhìn ngoài cửa sổ ngây ngẩn một hồi.

“A Tĩnh, mình muốn. Sau khi đến nước Mỹ, cậu xem có thể đem hành trình rút ngắn được không? Nhanh một chút, ngủ thiếu một ít cũng không sao, cố gắng đem tất cả cuộc hẹn tập trung lại. Có lẽ.”

“Anh trai à! ” Lộ Uyên Tĩnh thở dài nói: “Đã xếp lịch chặt chẽ lắm rồi, cũng phải phối hợp thời gian với người ta mới được đó!”

“Này ——” Văn Hạo than thở: “Không cố gắng được thì để sau khi về nhà thì tính vậy!”

Lộ Uyên Tĩnh do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải mở miệng: “Cũng rất khó nói. Văn Hạo, khó nhất là hai nhân vật vẫn đang suy nghĩ xem có gặp chúng ta hay không?”

Văn Hạo nhìn anh ta chốc lát, sau đó thở ra một hơi: “Tận lực đi, nếu quả thật không được.” Anh lại than thở: “Mình không thể làm gì khác hơn là lại nghe mắng vài lần vậy.”

Nhìn một đám sexy girl cool boy điên cuồng vặn vẹo trên sàn, Bối Bối không khỏi ngẫm thấy kỳ lạ. Không ngờ lúc ở bên trong sân trường thì chừng chặc dàng hoàng , các bạn học vào nề nếp .Sau khi ra khỏi trường thì cũng rất hăng say như vậy.

Cô nhìn bản thân mình thật đơn giản với áo len, quần jean. Đi cùng bọn họ thật sự là không phù hợp. Khó trách không ai Ách, cũng không phải là không ai á..., còn nhiều hơn rất đấy! Chỉ là bị cô cự tuyệt hết. Xem bọn hấn nhảy không sao. Nhưng thật muốn cùng bọn họ nhảy vậy thì đỡ chán được rồi.

Cô vẫn thích cùng Văn Hạo khiêu vũ hơn. Có lúc anh ấy có thể nhảy với phong cách ưu nhã mà lúc cần sống động bốc lửa thì anh cũng nhảy được xuất sắc dù chỉ một mình. Bất luận là điệu Tăng-gô, cát Luba, Waltz, hoàn toàn, nhảy đường phố hoặc lambada. Chỉ cần đứng ra, là anh có thể nhảy với kỹ thuật tinh xảo nhất khiến mọi người nín thở. Mặc kệ đi đến bất cứ phòng nhảy khiêu vũ nào, bọn họ luôn là cặp đôi được chú ý nhất.

Cái loại vũ hội này, căn bản là một đồng người điên cuồng sao! Không biết có phải do cửa bệnh viện tâm thần khóa không chặt , khiến toàn bộ bệnh nhân bên trong bệnh viện thần kinh chạy tới đây ? Thật là không có tiêu chuẩn, vũ hội không có phong cách. Thật kém cỏi!

Cũng không biết họ đưa cô tới tham gia loại vũ hội này làm cái gì?

Bối Bối cố gắng tìm kiếm bóng dáng Ông Lâm và Chu Gia Đình trong cái sân đen xì. Tính nói với các cô một tiếng liền trở về nhà. Cô vốn đang cho rằng là mình học trường đủ nát rồi, mới tới xem có thuận mắt bạn học trai nào không. Không ngờ ra ngoài nhìn. Ác! Quả thật không có nhân phẩm giống nhau!

Thôi. Lần sau chọn nơi nào tốt tốt một chút. Mặc kệ người khoe khoang hay không thì ít nhất cũng có cơ hội quan sát hành vi cử chỉ của bọn họ cùng nội dung nói chuyện. Như vậy có thể giúp cô tìm ra nhiều ý tưởng hơn.

“Này! Có thể đồng ý nhảy một điệu với tôi không?”

Tầm mắt còn đang mãi nhìn trong sân, Bối Bối thuận miệng lên tiếng: “Không muốn.”

“Được, vậy chúng ta cùng nói chuyện cũng được.”

Bối Bối kinh ngạc quay đầu lại, vừa đứng lúc nhìn thấy một người con trai vô lại đang ngồi bên cạnh cô. Theo bản năng cô xê dịch sang một chút, Bối Bối mới bắt đầu dò xét cẩn thận anh ta.

Điều đầu tiên cô chú ý tới anh ta chính là hàm răng trắng bóng. Anh ta đang cười một cách vui vẻ thoải mái.

Khiến người khác tỉnh táo hẳn. Hơn nữa anh ta cũng ăn mặc thoải mái như cô, áo len, quần jean. Ngũ quan ngay ngắn, mắt to mày rậm, mũi đang miệng rộng.

Vừa nhìn qua một cái có thể thấy là một người tương đối sáng sủa cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Người con trai thoải mái để cho cô quan sát một lát rồi mới bướng bỉnh nháy nháy mắt “Như thế nào? Đạt tiêu chuẩn không?”

Bối Bối nhún nhún vai. “55 điểm.”

Hắn ra vẻ bộ mặt buồn bã. “Thật thảm mà! Lần đầu tiên tôi có phần trăm thấp như vậy!”

Cười nhạo một tiếng, Bối Bối khinh thường hừ. “Anh thật đáng cười. Ít nhất tôi cho anh người 50 điểm trở lên.”

“Vậy tiêu chuẩn đánh giá của em như thế nào?” Người con trai tò mò hỏi.

Chỉ có một, hơn nữa còn là max điểm! Bối Bối nghĩ tới đồng thời không nhịn được nhìn về phía trong sân.

“Anh là Đới Ngọc Bầy ở trường trung học J, có thể hỏi tên của em không?”

“Không thể.” Bối Bối rất dứt khoát nói.

Đới Ngọc Bầy xem kỹ mà nhìn chăm chăm vào nàng. “Em có bạn trai?”

“Không có.” Dứt lời, Bối Bối đột nhiên xoay đầu lại kỳ quái cười một tiếng. “Nhưng tôi có chồng.”

Đới Ngọc Bầy ngạc nhiên sững sờ, ngay sau đó bật cười. “Ra thế, tôi cũng có ba bà vợ đấy!”

“Tôi nói thật. Ngay cả bạn bè tôi cũng không biết đó!” Bối Bối nghiêm túc gật đầu một cái. “Cho nên anh không được tuyên truyền thông tin này ra ngoài.”

Đới Ngọc Bầy khẽ cau mày. “Vậy tại sao em muốn nói cho tôi biết?”

“Bởi vì tôi cảm thấy anh muốn theo đuổi tôi... Tôi không hy vọng anh lãng phí thời gian vì tôi.”

Đới Ngọc Bầy bình tĩnh hiểu ra. “Dù sao em chính là không muốn tôi theo đuổi em.”

Bối Bối gật đầu một cái.

“Em cự tuyệt người theo đuổi mình cũng như vậy sao?”

Nhẹ nhàng lắc đầu. “Không, chỉ có anh.”

“Tại sao chỉ có tôi là dùng loại lý do này?”

“Không phải lý do, là sự thật.” Bối Bối nói. “Thứ nhất, bởi vì anh là người đầu tiên tôi cho 50 điểm trở lên. Hơn nữa anh cho ta ấn tượng thật tốt, cho nên tôi không muốn lừa dối anh. Thứ hai, thật ra thì tôi cũng

không muốn lừa dối bất kì ai, nhưng mà chủ nhiệm giáo vụ và thầy tổng giám thị không cho phép tôi nói ra. Mà nếu anh không phải là học sinh trường tôi, xem ra cũng coi như đứng đắn, cũng sẽ không lăm mồm giúp tôi tuyên truyền ra ngoài đi?”

Càng nói càng khoa trương, giáo vụ chủ nhiệm, thầy tổng giám thị cũng mang ra rồi!

Đới Ngọc Bầy trầm nghĩ. Nếu đối phương muốn từ chối anh mà tưởng tượng ra một lý do lạ lùng như vậy thì theo lý thuyết anh nên biết khó mà lui mới đúng,. Nhưng nếu bàn về tinh thần vận động viên thì không thể nói nhẹ nhàng mà buông tha. Mà anh còn hoàn toàn đủ tư cách để xưng là vận động viên hiển nhiên muốn tuân thủ châm ngôn này rồi!

Huống chi có quá nhiều người theo đuổi cô gái của anh ở trong. Trước mắt anh là một cô gái xinh đẹp với khí chất lịch sự tao nhã càng làm anh sinh ra một cảm giác vượt quá cảm giác thích. Nếu như buông tha dễ dàng như vậy như vậy, không biết sau này vẫn còn có thể gặp lại không!

Được rồi. Nếu cô đã trực tiếp cự tuyệt, vậy anh không thể làm gì khác hơn là chọn lựa phương pháp vòng vèo vậy!

Chủ ý đã quyết định Đới Ngọc Bầy liền mở miệng nói: “OK, không đuổi theo em, vậy kết bạn được chứ?”

“Bạn Bè?”

“Đúng vậy, bạn bè trong sáng, được không?” Đới Ngọc Bầy dụ dỗ. “Chính là cùng nhau nói chuyện, nghiên cứu bài tập, cùng đánh rắm... Bạn bè đơn giản được không?”

Bối Bối nhú nhú mày. Sau khi suy nghĩ một hồi lâu đang muốn cự tuyệt.

“Này! Tiểu thư, cậu làm sao có thể tình nguyện trong khi tường hoa. Ah? Anh là ai?” Thân thiết nắm tay Thẩm Xương Hồng đi tới Ông Lâm tò mò nhìn Đới Ngọc Bầy từ trên xuống dưới. “Hình như chưa từng gặp nhau thì phải.”

“Tôi là Đới Ngọc Bầy của trường trung học J.” Đới Ngọc Bầy tự nhiên tự giới thiệu mình.

“Trung học J?” Ông Lâm kinh ngạc lặp lại. “Tại sao từ trung học J lại có thể tới đây?”

“Bạn hàng xóm mời tôi đi cùng.”

Ông Lâm “À” một tiếng, tiếp đó lại hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn cùng cô ấy kết bạn.” Đới Ngọc Bầy hướng đầu về phía Bối Bối gật một cái “Cô ấy đang suy nghĩ.”

“Suy nghĩ?” Ông Lâm không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Bối Bối. “Tiểu thư, trung học J cũng không, còn là nam của trường trung học hạng nhì đó! Cậu còn có cái gì tốt để suy nghĩ?”

Bối Bối vừa mới mở miệng, Ông Lâm ngay sau đó lại nói: “Không có gì để suy nghĩ. Mọi người kết giao bằng hữu cũng không có gì, OK, cứ như vậy.” Nói qua cô lại chuyển hướng tới Đới Ngọc Bầy: “Này, Đới Ngọc Bầy, về sau anh muốn tìm Bối Bối thì.”

“Bối Bối?”

“Vậy?” Ông lâm khoa trương kêu một tiếng. “Không thể nào? Anh ngay cả tên của cậu ấy cũng không biết?”

Đới Ngọc Bầy cười khỏ. “Cô ấy không chịu nói cho tôi biết.”

Ông Lâm không chịu nổi tròng Bối Bối một cái. “Cậu ấy gọi là Tang Bối Bối, trung học S năm 3, số điện thoại di động là.”

Bối Bối chỉ có thể bất đắc dĩ than thở liên tục. Ai cũng có thể đắc tội nhưng lúc này hai đồng đảng có suy nghĩ nông nổi này mà đột nhiên nổi cơn giận cũng là rất dọa người đó.

“Thành tích của Bối Bối ở mức trung bình, muốn thi lên đại học thật sự rất miễn cưỡng. Cho nên.” Ông Lâm ra hiệu nháy mắt mấy cái. “Nên cậu ấy rất cần có người giúp tăng cường cái gì gọi là bài tập, anh hiểu chứ?”

Hàm răng trắng như tuyết lại xuất hiện. Đới Ngọc Bầy cười ha hả lên tiếng: “Hiểu, hiểu, dĩ nhiên hiểu!”

Trời ạ, tha cho tôi đi! Bối Bối âm thầm than thở.

Chín giờ kém năm phút tối, Bối Bối khoanh chân ngồi ở trên giường. Hai mắt dường như hơi tỉnh lặng nhìn chăm chăm vào đôi mẹ con mèo Kit-ty trước mặt. Chín giờ tròn. Tiếng “meo meo” mới vừa cất, Bối Bối lập tức nắm lên con mèo Kitty mẹ đang nằm trên người con mèo Kitty con.

“Này, nhiều hơn?”

“Bối Bối.”

Giọng nói dịu dàng truyền vào trong đầu, Bối Bối lập tức nheo mắt.“Nhiều hơn,em rất nhớ anh đó!” Hiện tại cô rất hiểu rõ cái gì gọi là “Một Ngày không gặp như cách Ba Thu” rồi. (Ba thu=3 năm)

Than nhẹ một tiếng:“Anh cũng vậy rất nhớ em, Bối Bối.” Giọng Văn Hạo cực kỳ dịu dàng

“Nhiều Hơn.” Bối Bối gần như khóc òa.

“Đừng khóc, Bối Bối, anh sẽ đau lòng.” Văn Hạo dịu dàng dỗ dành.

“Em yên tâm, anh bên này tiến hành được rất thuận lợi nên rất nhanh sẽ có thể trở về rồi.”

Hít mũi một cái, Bối Bối miễn cưỡng thu hồi tiếng khóc.

“Bây giờ anh đang ở nơi nào? Đang làm gì?” Cô nắm chặt ống nghe nói, giống như là bắt lấy cánh tay Văn Hạo.

“Denver. Anh mới vừa rời giường. Em thì sao? Em đang làm gì?”

“Đang đợi điện thoại của anh chứ sao!” Bối Bối xoắn dây điện thoại.“Nhiều Hơn, anh. Không có ôm người phụ nữ khác vào phòng tắm chứ?”

“Dĩ nhiên không có.” Văn Hạo không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Trừ em ra, bên cạnh anh sẽ không có người con gái thứ hai.”

Vẫn không yên lòng, Bối Bối ngay sau đó lại hỏi: “Nhiều Hơn, thành thật nói cho em biết. Chị em gái nước ngoài có phải đặc biệt nóng bỏng mê người không?”

Văn Hạo thở dài:“Em quên anh đã từng tới nơi này đọc sách sao? Lúc ấy anh không cảm thấy họ quyến rũ, hiện tại cũng sẽ không có cái gì thay đổi.”

“Vậy nếu có bạn học cũ khó quên tới tìm anh?” Bối Bối như cũ cảm thấy bức bách trong người.

“Bối Bối! Em biết anh đọc sách lúc luôn luôn chú tâm, căn bản sẽ không lãng phí thời gian đi cùng bất cứ kẻ nào qua lại, nhiều lắm là chỉ là biết mà thôi, nói xong không nói tới mấy câu, nơi đó có cái gì mà bạn học cũ khó quên?”

Bối Bối lạnh lùng khê hừ:“Ít tới ! Nhiều Hơn, Lô đại ca nói anh ở nước Mỹ thường xuyên thường viết thư nói cho anh ấy biết. Nói có thật nhiều con gái nước ngoài quyến rũ anh không tha. Anh dám phủ nhận sao?”

Cái đồ miệng rộng chết tiệt kia! Ý Văn Hạo là hướng Lộ uyên tĩnh kể khổ những người con gái nước ngoài quá đáng ghét kia, xem Lộ Uyên Tĩnh có cách nào tốt để có thể bỏ rơi những con ruồi kia. Không ngờ cái đồ IBM này không nghĩ tới mọi người lại làm anh khải thác được bí mật này!

“Ách! Cái này. Bối Bối, anh. anh. Nhưng anh đều không để ý họ!”

Bối Bối âm ừ một tiếng:“Vậy bây giờ anh có không.?”

“Không có, không có!” Văn Hạo vội phủ nhận.“Bối Bối, bọn họ còn không biết anh tới nước Mỹ làm sao có thể bám víu lấy anh đây?”

Bối Bối nhú bên phải lông mày:“Vậy anh có thể hay không hy sinh nhan sắc đi tranh thủ.”

“Bối Bối!” Văn Hạo dở khóc dở cười kêu lên:“Không cần tán gẫu loạn có được hay không? Em biết anh không phải loại người như vậy!”

“Em biết rõ, nhưng. . . .” Bối Bối hừ hừ. “Em vẫn còn muốn cảnh cáo anh...anh tốt nhất không nên quay lại nếu phía sau cái mông còn dẫn theo một cây đu đủ lớn, nếu không đừng trách em tội mưu sát chồng. Sau đó biến anh thành bánh bao thịt xá xiu bán đi!”

Văn Hạo liên tiếp thở dài. “Sẽ không, Bối Bối sẽ không!” Lộ Uyên Tĩnh còn nói Bối Bối sẽ không nói nặng lời với anh đâu. Vào lúc này muốn giết người rồi đây!

“Tốt nhất sẽ không.” Bối Bối đổi sang chuyện khác còn nói: “Nhiều Hơn, đừng chỉ cố công việc, thân thể bản thân cũng cần chú ý. Anh có bệnh bao tử, ăn cơm nhất định phải đúng giờ ăn, đừng làm cho nó nghiêm trọng hơn, có biết hay không?”

Có chút chột dạ ho khan một cái. Văn Hạo ngập ngừng nói: “Ách, biết.”

“Còn nữa, mỗi ngày cho anh ngủ đủ sáu tiếng, thiếu một giây cũng không được!”

“Được.” Âm thanh nhỏ hơn rồi.

“Coi như anh nhất định phải đánh vào thị trường châu Mỹ cũng cần nóng lòng nhất thời. Từ từ đi nha, lần này không được, lần sau trở lại. Anh còn trẻ, có nhiều thời gian làm, không muốn cơ thể bị hủy rồi liền tiền vốn cũng bị mất. Anh còn cái gì cùng người ta liều mạng?”

Từ là Cá Mập Trắng trong giới lắc mình một cái mà thành một con cá con, Văn Hạo khúm núm lên tiếng: “Anh hiểu rõ, anh hiểu rõ. . . .”

“Em không lạ gì anh có thể thuận lợi tiến vào thị trường châu Mỹ, em chỉ muốn anh nhanh lên trở lại là tốt rồi.”

“Anh sẽ mau sớm, anh sẽ mau sớm. . . .”

“Còn nữa, em tuyệt đối không cho anh làm kẻ vạ người mê, dây dưa không rõ với người khác.

“Đúng, phải. . . .”

Người bình thường phần lớn cho rằng chỉ cần có tiền nghỉ ở đâu mở chi nhánh công ty cũng được?

Thật ra thì không phải vậy đâu. Người da màu muốn ở xã hội người da trắng tung hoành thiên hạ tuyệt đối cần kiên quyết và cố gắng nhiều hơn người da trắng. Quan trọng nhất là muốn làm cho công ty địa phương đồng ý cùng chia một chén súp ình. Cái này tuyệt đối phải thuyết phục cùng với sức hấp dẫn rồi. Nếu không giả sử ở một công ty nào nhưng không có bất kỳ hoạt động mua bán gì, sớm muộn gì cũng chịu bồi thường .

Văn bản kí rất dễ dàng, chỉ cần cho thấy nhân lực hùng hậu và tư cách là được. Trở lại chính là muốn Văn Hạo đích thân ra tay làm cho đối phương hiểu anh tuyệt đối có này cái tư cách đi đẩy mạnh sự phồn vinh cho công ty địa phương .

Mà Văn Hạo trời sanh khí thế và đặc biệt là sức hấp dẫn thần bí của người phương Đông. Hơn nữa làm lòng người vui mừng thần phục mà nói dùng lực, chỉ cần gặp qua anh cũng rất nhanh liền khuất phục. Nhưng là một số ít căn bản không chịu tiếp nhận giai cấp thấp gia nhập xã hội thượng lưu. Tự nhận mình là giai cấp thượng lưu tài trí hơn người. Điểm này liền tương đối làm người ta đau đầu, bởi vì bọn họ không chịu gặp Văn Hạo.

Căn bản, Văn Hạo dự định ở nước Mỹ thiết lập ba công ty con trước: bờ đông Newyork, trung bộ Denver và tây bộ Los Angeles. Los Angeles cơ hồ không có vấn đề gì, trở ngại nho nhỏ ở Denver cũng rất mau chóng được giải quyết, phiền phức nhất là Newyork toàn một đồng nước đá.

Khu Manhata cao cấp ở NewYork, từ phố thứ 70 đến 90 ngăn ngùn một dặm Anh còn là Newyork Quý tộc một dặm Anh. Mà ở đông 73 phố số 11—15 sừng sững một ngôi nhà lớn có phong cách cung điện Venice. Đó chính là lão đại Gourde trong giới kinh doanh ở New York • Jennings trạch khấu. Theo như truyền thuyết tổ tiên của hân ta từng ba lần làm thủ lĩnh đảng K, mà con cháu từ đó truyền đến nay, vẫn còn để lại tập tính ngoại lai.

Văn Hạo một chút cũng không có hứng thú giao thiệp với loại người có thành kiến cố chấp này. Nhưng bây giờ anh nhất định cần phải gặp Gourde, nếu không ngay cả khi anh nhìn trúng công ty con nào thì chủ nhân

Cao ốc cũng không dám đem Cao ốc bán cho anh, chớ nói là muốn ở Newyork đặt chân tung hoành thiên hạ.

Văn Hạo và Lộ Uyên Tinh đã ở Newyork đợi năm ngày rồi nhưng một ít tiến triển cũng không có. Bởi vì Gourde nhất quyết không chịu gặp anh. Vốn bản tính Văn Hạo cố chấp sẽ không dễ dàng nhận thua, nhưng liên lạc điện thoại mỗi ngày cùng giọng Bối Bối càng lúc càng đáng sợ, cho nên anh không thể không quyết định. Thử lại một lần cuối cùng, nếu vẫn không thành công, anh không thể làm gì khác hơn là thay đổi địa điểm đến Hoa Thắng hoặc Philadelphia thiết lập công ty con ở bờ đông.

“Jennings tiên sinh, ngày hôm qua hai người phương Đông lại tới.” Quản gia Chiêm Phủ đi đến thư phòng hướng chủ nhân báo cáo.

“Không gặp.” Gourde từ chối, tiếp tục cùng con gái, con rể thảo luận công việc.

“Nhưng là, tiên sinh, lần này bọn họ nói chỉ cần thấy mặt bọn họ là tốt rồi. Sau nếu là ngài vẫn không muốn nói chuyện cùng họ, bọn họ sẽ lập tức rời đi, hơn nữa từ đó không hề nữa tới quấy rầy nữa.”

Gourde cau mày. Bên cạnh Gourde con gái thứ Nanni liền đề nghị: “Gặp một chút đi, ba, như vậy sau này bọn họ cũng sẽ không trở lại phiền chúng ta.”

Gourde chăm chú nhìn con gái một cái, ngay sau đó hướng quản gia phân phó nói: “Gọi bọn họ đi vào, nói cho bọn họ biết gặp mặt sau lập tức rút cho tôi.”

Quản gia lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài. Trưởng nữ Quỳnh Ny ưu nhã lẳng lơ mà đi mở hai bước thanh nhã rồi ngồi xuống ghế tựa.

”Rất khó nói đó. Ba, nghe giọng nói đối phương có vẻ rất kiêu ngạo.”

Hơn nữa con nghe người ta bàn luận qua người phương đông kia hình như rất có năng lực!”

Gourde chỉ hừ hừ, vẫn cúi đầu vào trong bảng báo cáo.

Quỳnh Ny là một cô nàng nhà giàu kiêu căng xinh đẹp điển hình. Tóc đỏ mắt nâu, ích kỷ lại hay tùy hứng, hơn nữa cô ta còn đặc biệt háo sắc: thích quyến rũ đàn ông có vợ, nếu nhiều hơn mấy phần yêu thích càng thích đoạt lấy chiếm, chờ đùa giỡn đủ sau nữa một cước đá văng ra. Bối cảnh gia tộc giàu có và bản thân xinh đẹp khiến cho cô ta có đủ kinh nghiệm đùa giỡn đàn ông.

Vì vậy chỉ mới hai mươi bảy tuổi Quỳnh Ny đã lập kỷ lục có bốn lần hôn nhân. Ở bờ đông xã hội thượng lưu nổi tiếng là một người đàn bà có tiếng xấu là hư hỏng.

Thứ nữ Nanni của Gourde lại hoàn toàn ngược lại, tóc vàng mắt nâu, là một thực nữ tao nhã, tầm mắt cao, mặc dù người theo đuổi như cá sông trường giang, nhưng không có một ai có thể làm cho cô để mắt.

Hai người con gái đều là trợ thủ đắc lực của Gourde. Về phần Quỳnh Ny nhiều lần đảm nhiệm cùng chồng Kane nhưng Gourde cũng không có sức trông bên nọ góc bên kia. Ở trong mắt của Gourde, những người đàn ông mềm yếu vô năng kia tất cả đều chẳng qua là tham lam mặt trắng nhỏ mà thôi.

Cửa thư phòng mở ra. Hai người đàn ông chậm rãi bước vào mà khi trước người đàn ông cao to kia vừa đứng tại trước bàn đọc sách, Gourde liền hiểu rõ đối phương tại sao dám cuồng ngôn chỉ cần thấy mặt là được.

Gourde có thể được Newyork, thậm chí giới kinh doanh nước Mỹ tôn xưng làm đại lão tiền bối giới Thương nghiệp đương nhiên là có nhân tố.

Bối cảnh tài chính và năng lực buôn bán tự nhiên của ông là một trong những nguyên nhân. Nhưng khả năng sắc bén càng thêm làm người ta tấm tắc tung hô. Chỉ cần để cho ông gặp qua một lần, hơn nữa phát ngôn bữa bãi người này sẽ thành công, như vậy người này tương lai nhất định sẽ không thất bại. Ngược lại, nếu dành cho ông những lời bình trái ngược, người nọ cũng liền không có cơ hội gì thành công.

Hôm nay, trong mấy chục năm từng trải của ông. Lần đầu tiên ông thấy được người có thể làm cho ông tự đáy lòng ca ngợi nhân vật này xuất sắc. Cái khí thế cuồng ngạo làm người khác run sợ và trời sanh sức quyến rũ của người lãnh đạo lập tức làm cho ông hiểu hôm nay là người này đi cầu gặp mình. Ngày mai là mình muốn đi cầu kiến người này rồi.

Mà ở dưới hai cô con gái của Gourde lập tức say mê: “Cậu kết hôn chưa?” Ông bất giác thốt lên hỏi.

Văn Hạo khẽ ngẩn người, chợt định thần lại nói : ” Được Hai năm rồi .”

Gourde rõ ràng rất thất vọng .

Văn Hạo có chút kinh ngạc nghiêng mắt nhìn Lộ Uyên Tĩnh một cái, mà khán giả phía sau như đang có điều suy nghĩ xem hai mắt sáng lên của Quỳnh Ny, lại nhìn một chút vẻ mặt say mê của Nanni.

Sắc mặt lại nghiêm túc như cũ. Văn Hạo đưa tay ra đưa danh thiếp: “Lí Tư Văn, xin chỉ giáo nhiều .”

Lộ Uyên Tĩnh cũng đi theo đưa ra danh thiếp: “Hàn Sinh Lộ, trợ lý đặc biệt của giám đốc Văn.”

Gourde kể đó thuận tay đặt lên bàn, hai mắt là thủy chung dừng ở trên người Văn Hạo: “Mời ngồi.”

“Cám ơn.”

Đợi Văn Hạo cùng Lộ Uyên Tĩnh ngồi xuống trước bàn đọc sách, Gourde mới giơ tay lên vung hướng Quỳnh Ny: “Con gái lớn của tôi Quỳnh Ny, con gái thứ Nanni và con rể lớn Kane.”

Văn Hạo gật đầu thay lời chào từng người.

Gourde lại nghiêm túc nhìn chăm chú anh một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: “Tại sao nghĩ đến nước Mỹ bắt đầu sự nghiệp? Là đã tâm bản thân hay là người khác giật dây khích lệ?”

“Thành thật mà nói, tôi cũng không có dã tâm lớn như vậy , vợ tôi cũng không hi vọng tôi khổ cực như vậy. Nhưng đem công ty phát triển đến châu Mỹ là tâm nguyện khi còn sống của người nuôi dưỡng tôi. . . .” Mỗi lần vừa nghĩ tới Tang Vô Hùng, Văn Hạo liền không nhịn được lộ ra vẻ tưởng nhớ: “Ông ấy yêu thương tôi vô cùng, mà nếu như tôi có năng lực, đương nhiên là muốn nghĩ cách hoàn thành tâm nguyện của ông ấy.”

Có tình có nghĩa lại có năng lực tự tin của người đàn ông!

Gourde tán thưởng Văn Hạo mà ngày trước bề ngoài người phương Đông luôn làm ông chán ghét không dứt. Giờ khắc này ở trong mắt của ông cũng xuất hiện một phong thái khác. Tình nghĩa từ xưa và sức quyến rũ thần bí Phương Đông ở trên người Văn Hạo phát ra không bỏ sót. Ngũ quan tuấn tú tao nhã cùng kiên nghị lạnh lùng đan vào thành một cổ lực hút mê người. Sau cặp mắt kính trong suốt là đôi mắt nhìn xa trông rộng, vô cùng thông minh nhạy cảm.

Cho dù không thể trở thành con rể của ông, người đàn ông này ông cũng chỉ có thể lung lạc mà đắc tội không nổi-Gourde thầm nghĩ. Đây là một người đàn ông cuối cùng có thể sẽ đứng trên đỉnh thế giới . Cho dù có nhiều trở ngại khó khăn hơn cũng không ngừng được bước chân của hắn ta, có người mắt không trông ngu xuẩn bởi vì hôm nay sai lầm ngăn chặn đến ngày sau sẽ hối tiếc khổ não, ông đương nhiên không phải người ngu xuẩn, cho nên ông sẽ hết sức trở thành bằng hữu của Văn Hạo.

Bởi vì Văn Hạo sẽ là một kẻ địch đáng sợ nhất!

Ngược lại, nếu như lời nói thông minh , ông cũng sẽ có thể là một bằng hữu trung thành nhất.

Suy nghĩ đến đây, Gourde không chần chờ nữa, quyết định thật nhanh nói: “Được, cậu cần tôi hỗ trợ cái gì, cứ việc nói đi!”

Văn Hạo hình như không chút ngoài ý muốn gật đầu nói cảm ơn.

Cứ như vậy, lần chuyển đi nước Mỹ lần này hình như kết quả có trọn vẹn nhất . Lại không có ngờ tới , sẽ có chuyện ngoài ý muốn, ẩn nấp hoàn mỹ sau lưng. Mỗi nguy cũng hầu như là kèm theo thành công mà đến. Kết quả là tốt hay xấu, phải xem người trong cuộc có hay không đầy đủ nghị lực và cơ trí để diệt trừ số mạng ma quỷ

3. Chương 3

Không có Văn Hạo đốc thúc, thành tích Bối Bối đương nhiên là rớt xuống thảm hại.

Mấy lần thi thấp khiến Ông Lâm cùng Chu Gia Đình lấy lý do mời Đới Ngọc Bầy làm gia sư học bổ túc miễn phí.

Nhiều lần tỏ tình nhưng bị Bối Bối quả quyết cự tuyệt làm Đới Ngọc Bầy cảm thấy nản lòng. Vào lúc này có cơ hội đến gần cô gái hoàn mỹ trong suy nghĩ của hắn, hắn đương nhiên đồng ý. Mà Văn Hạo đến gần kỳ hạn nửa tháng còn chưa dám chắc ngày về nhà nên Bối Bối cũng tức giận nên đồng ý chuyện Đới Ngọc Bầy giúp cô học bổ túc làm bài tập. Chỉ là, cô vẫn kiên trì muốn Ông Lâm và Chu Gia Đình cùng đi mới được.

Đới Ngọc Bầy là con em nhà giàu. Hồ nước bên trong gia đình diện tích cũng rất rộng lớn. Thân là con độc nhất hắn càng được sự hưởng hết sung ái thương yêu của cha mẹ. Ăn mặc đều dùng hàng hiệu. Ngay cả thư phòng cá nhân cũng rộng lớn dọa người.

Buổi chiều thứ bảy, ở bên trong thư phòng to như vậy. Ông Lâm cùng Thẩm Xương Hồng trốn ở góc phòng vui vẻ nói nhỏ. Quyển sách sớm ném sang một bên rồi, mà ở bên cửa sổ Tề Thiệu Vân ngược lại đang hoàn toàn nghiêm túc cùng Chu Gia Đình nghiên cứu bài tập. Bên bàn học, Bối Bối và Đới Ngọc Bầy ngồi trong góc, cặm cụi giảng giải, Bối Bối cũng hết sức chuyên tâm vào bài tập.

“Như vậy hiểu không?”

Bối Bối ngheo đầu suy nghĩ một chút: “Cũng đã hiểu.”

Đới Ngọc Bầy cười cười: “Được rồi, vậy em làm thử mấy đề thi này xem, nếu như không có vấn đề thì là được rồi.” Nói xong liền mở ra sách tham khảo chỉ chỉ trong đó đề ứng dụng.

Nửa tiếng sau, Đới Ngọc Bầy nhìn Bối Bối tính toán trong chớp lát, rồi sau đó ngẩng đầu lên hài lòng nói: “OK, hôm nay có thể tan lớp.”

Bối Bối thở ra một hơi thật to, Lâm nhi lập tức nhảy dựng lên kêu: “Đi! Lên KTV đi!”

Bối Bối há mồm đang muốn phản đối, Chu Gia Đình cũng bỏ qua quyển sách phụ họa: “Được, được, hát KTV đi!”

Vì vậy, Bối Bối ngay cả một chữ cũng không nói được liền bị vây quanh đi tới quán Lâm Sâm Bắc. Không cần hỏi, đương nhiên là Đới Ngọc Bầy móc tiền túi mời khách, cho nên Ông Lâm, Chu Gia Đình không khách khí chút nào chọn một đồng thức uống đồ ăn vặt mà Đới Ngọc Bầy vẫn thủy chung cười híp mắt.

Vừa học bổ túc vừa mời khách, Bối Bối cho dù không tình nguyện cũng không dám nổi giận. Huống chi Đới Ngọc Bầy cũng là một người bạn tương đối cởi mở khôi hài, Bối Bối thật sự không cách nào đối với anh ta sinh ra bất kỳ cảm giác chán ghét. Ba cặp thiếu niên nam nữ đang ở trong phòng hết sức vui mừng hát, ăn uống nói đùa. Theo thời gian, Bối Bối đối với Đới Ngọc Bầy hài hước hiền hoà càng tăng thêm cảm tình.

Căn cứ vào lương tâm mà nói, nếu là không có Văn Hạo đã chiếm đóng trái tim của cô trước, Bối Bối nói không chừng sẽ xem xét tiếp nhận sự theo đuổi của Đới Ngọc Bầy.

“Mình đói rồi!”

Qua mấy tiến đồng hồ, Ông Lâm lại hét to. Đới Ngọc Bầy vội lên tiếng trước.

“Đi, đến nhà ăn mẹ tôi mở ăn cơm.”

Sau khi ăn cơm tối xong, Bối Bối lại bị kéo vào Deeth có phòng nhảy. Lần này, cô không có từ chối khiêu vũ cùng Đới Ngọc Bầy. Sau khi nhảy liên tục mấy động tác hâm nóng, sáu người đồng thời ngồi tại chỗ thở.

“Trời ơi, giám cân mới cân liều mạng như vậy!” Bối Bối thảm nói.

“Em không phải thích nhảy sao?” Đới Ngọc Bầy hỏi.

“Cậu ấy thích đấy!” Ông Lâm chen lời nói: “Nhưng cậu ấy thích loại khiêu vũ chính thức.”

“Khiêu vũ?” Đới Ngọc Bầy không tưởng tượng nổi lắm bả nói: “Tại sao lại thích giao khiêu vũ chứ? Tôi tưởng chỉ có người lớn tuổi mới thích khiêu vũ thôi.”

“Lớn tuổi?” Chu Gia Đình cười nhạo một tiếng: “Nói cho anh biết, Bối Bối từ lúc mười tuổi xem qua một cuộc thi khiêu vũ sau khi biểu diễn liền đam mê khiêu vũ. Cậu ấy còn nói muốn tìm một nhà khiêu vũ xã hội học đấy!”

“Em. . . .” Đới Ngọc Bầy hoài nghi liếc nhìn Bối Bối: “Đã nhảy sao?”

Một ngón tay cái thẳng đứng lập tức giơ lên, Bối Bối nâng cằm nở nụ cười: “Hạng nhất đó!”

Chẳng những Đới Ngọc Bầy kinh ngạc ngay cả Ông Lâm cũng kinh ngạc kêu lên: “Thật sao? Mình biết rõ cậu thích xem người ta khiêu vũ, cũng không biết người cũng có thể nhảy đó!”

“Trừ điệu đầu bò ra, nhảy hiện đại, múa Latin, nhảy xã giao, tùy cậu nói, mình đều có thể nhảy. Chỉ là. . . .” Bối Bối ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Phải có người dẫn dắt mới được.”

“Ai dạy cậu?” Chu Gia Đình tò mò hỏi.

“Nhiều hơn chứ ai!”

“Oa! Người này thật lợi hại?”

Bối Bối đắc ý gật đầu một cái: “Năm ấy anh ấy đến du học ở Havard, mình đã từng nói với anh ấy rằng mình rất thích khiêu vũ, không ngờ anh ấy vẫn ghi ở trong lòng. Đến nước Mỹ liền tận dụng thời gian sau khi học xong ra sức tìm người dạy anh. Đến khi anh ấy trở về liền trở thành bậc thầy dạy nhảy khiêu vũ.”

Đới Ngọc Bầy lập tức cảm thấy có chút vị gì: “Nhiều hơn là ai?” Hắn chưa chút hỏi.

Ông Lâm nghiêng mắt nhìn Bối Bối một cái: “Người đàn ông hoàn mỹ của Bối Bối, thông minh ưu nhã, tuấn tú anh lãng, vừa dịu dàng lại có kiên nhẫn, hơn nữa còn là thầy giáo vạn năng đấy!”

Vị chua nồng nặc bỗng dưng từ trong lòng tuôn ra: “Thật lợi hại như vậy?”

Ông Lâm nhún nhún vai: “Tôi cũng không biết. Tôi chưa từng thấy qua, đều là mình Bối Bối nói.” Đảo mắt cô còn nói: “Bối Bối thăm mền người ta nhiều năm rồi, đáng tiếc chính là không dám nói với người ta. Chỉ là, tôi xem hơn phân nửa cũng là cái loại trẻ con yêu. Chỉ cần có Chân mệnh thiên tử đích thực đến báo danh, rất nhanh cậu ấy sẽ phát hiện yêu Nhiều hơn chỉ là một cuộc sùng bái nhằm chán mà thôi!”

Một quyền nặng nề lập tức đâm vào đầu vai Ông Lâm, Bối Bối mở miệng liền mắng: “Gian tặc! Người bán đứng ta!”

Ông Lâm kêu đau. Chu Gia Đình bật cười: “Đáng đời! Ai bảo cậu nói lung tung, Bối Bối yêu nhiều hơn là bí mật mà cũng...!”

Một quyền khác ra lực giống nhau đánh vào trên đùi Chu Gia Đình. Chu Gia Đình gào lên đau đớn liều mạng xoa bóp đùi.

“Cậu định giết người à, dùng sức như vậy!”

Thì ra “Nhiều Hơn” chính là ông xã “trong lòng” Bối Bối - Đới Ngọc Quần nghĩ. Không biết có thật sự hoàn mỹ như thế không? Nếu như thật, thì không dễ ứng phó đâu.

Để dời đi tức giận của Bối Bối, Đới Ngọc Bầy vội hỏi: “Tại sao em thích khiêu vũ?”

Quả nhiên không sai, Bối Bối lập tức chuyển sự chú ý. Hai mắt vừa sáng vừa như đắm chìm trong say mê giống như đang suy nghĩ.

“Tôi thật sự thích cái động tác tiến lùi của người con gái, nhất là điệu Waltz của Áo. Nó có phong cách rất tao nhã nếu kết hợp sức được cùng điệu Tăng-gô xinh đẹp, quả thật làm người ta khen ngợi không dứt.” Cô than nhẹ: “Còn có điệu hoàn toàn nhẹ nhàng hoạt bát, chẳng qua cá nhân tôi thích nhất chính là. . . .”

Sau khi dí dỏm nhả lỗ mũi, Bối Bối hạ thấp giọng: “Điệu Lambada gợi cảm.”

“Lambada?” Ông Lâm bật cười: “Bây giờ còn có người nhảy cái loại đó sao?”

Bối Bối khinh miệt hừ hừ. “Cậu biết tại sao có rất ít người nhảy lambada không?”

“Tại sao?”

Vừa đúng lúc một khúc nhạc vũ nhẹ nhàng bắt đầu, Bối Bối thoáng nghe tiết tấu.

Lập tức đứng lên đi ra cách bàn bàn mấy bước, sau đó ngoắc tay. “Cậu qua đây cùng mình nhảy, nhìn nhảy sẽ biết thôi.”

Ông Lâm đứng dậy đi tới, Bối Bối liền đưa ra hai tay vịn hông của Ông Lâm, “Nào, di chuyển theo mình.” Vừa nói xong liền bắt đầu theo âm nhạc nhanh chóng lắc lư cái hông.

Ông Lâm rất nhanh đi theo bước chân của cô, vì vậy Bối Bối buông tay ra, dơ đưa càng lớn. Ông Lâm cũng cố gắng bắt chước khuôn khêu gợi uốn éo này vừa kêu: “Cũng không có gì mà!”

“Thật sao?” Bối Bối thần bí cười một tiếng, ngay sau đó ngang nhiên tiếp cận, lấy động tác giống phái nam ôm lấy Ông Lâm. Hạ thân càng thêm ép sát hạ thân của Ông Lâm, đồng thời lấy tư thế nóng bỏng dính lấy Ông Lâm đang vặn vẹo.

“Vậy thế này đây?”

“Oa ô!” Đến lượt người xem là Chu Gia Đình kêu lên. “Thật. Thật.”

Bối Bối chẳng những hạ thân dính chặt lấy Ông Lâm hơn nữa còn đi tới hía trước xoay người.

Lui về phía sau theo tiết tấu, đồng thời đẩy hạ thân Ông Lâm theo cơ thể của mình đi về phía trước. Tiếp đó lại đem đùi phải xen vào giữa hai chân Ông Lâm, như cũ ôm chặt Ông Lâm đang giãy dụa.

“Oa!” Chu Gia Đình lại một lần nữa kêu lên.

Ba người thiếu niên trợn mắt há mồm nhìn, đồng thời không nhịn được trong lòng ảo tưởng nếu như là. Lắm lắm một tiếng, không, ba tiếng, tiếp theo là.

“A. Không được!” Ông Lâm bỗng dừng dừng lại xoa cái eo và cái hông. “Quá mỏi đấy!”

“Thật vô dụng, mới vậy mà đã nhận thua.” Bối Bối cười nhạo trở lại chỗ ngồi. “Mình và Nhiều Hơn mỗi lần cũng có thể nhảy nhiều nhất vài bài hát đấy!”

“Đó là đương nhiên, bọn cậu từng luyện tập qua rồi!” Ông Lâm không phục nói. “Làm gì có người nào uốn éo nhanh như vậy, cũng không nhất định luyện tập là có thể thành quen?”

“Bối Bối, chẳng lẽ tất cả điệu nhảy đều là như vậy.” Chu Gia Đình lắp bắp nói. “Ấm muối như vậy sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Bối Bối nâng cốc nhấp một hớp nước cam. “Thật ra thì điệu vũ bình thường loại này và Rumba rất tương tự, nhảy gần như nóng bỏng. Nhưng là quan trọng nhất là nhiều cái hông gợi cảm dơ đưa cùng động tác cọ xát tuyệt vời. Cơ hồ có thể xưng là vũ sắc dục. Chỉ là giống như lời Ông Lâm, động tác thân mình khiêu gợi như vậy phải trải qua luyện tập gian khổ mới có thể tự nhiên không bị cản trở. Hơn nữa động tác mà yêu cầu độ khó cao vừa phải giữ vững tiết tấu nhanh, còn phải chú ý cho động tác đẹp, bình thường nhảy vũ loại này cũng phải có tương đối ăn ý mới có thể có làm người ta khen ngợi màn biểu diễn.”

Ông Lâm nháy mắt mấy cái. “Vậy bọn cậu nhất định là một đôi rất ăn ý rồi!”

“Đó là đương nhiên!” Bối Bối ngạo nghễ hất cằm lên. “Mỗi lần chúng mình kết hợp khiêu vũ, lập tức toàn bộ mọi người đều sẽ dừng lại xem chúng mình biểu diễn đấy!”

Ông Lâm “A” một tiếng, ngay sau đó cặp mắt hướng Đới Ngọc Bầy. “Người khác tốt nhất nên học tập!”

Đới Ngọc Bầy gật đầu, Bối Bối cũng hơi sững sờ.

“Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.” Ông Lâm cũng nâng cốc nhấp một hớp nước chanh. “Người khác hiểu là tốt.”

Bối Bối nghi ngờ trừng mắt nhìn cô ta, ngay sau đó nâng cổ tay thoáng nhìn. “Gần tám rưỡi rồi, mình muốn về nhà.”

“Còn sớm mà ” Vất vả lắm mới ra ngoài được một lần, Đới Ngọc Bầy dĩ nhiên không nghĩ để cô đi nhanh như thế. “Ồ lại một lát nữa đi!”

Bối Bối dứt khoát lắc đầu, Chu Gia Đình thay cô giải thích: “Nhiều Hơn của cậu ta đến nước Mỹ công tác, hẹn cậu ấy mỗi ngày chín giờ tối nói chuyện điện thoại, cho nên cậu ấy phải về nhà chờ điện thoại.”

“Oh.” Đới Ngọc Bầy suy nghĩ một chút. “Vây ngày mai trường học của chúng ta có trận đấu bóng rổ, mọi người có muốn tới giúp ta nỗ lực hơn không? Thi đấu xong sau đó thành viên bóng rổ muốn cùng đi ăn đồ nướng, mọi người cũng có thể cùng đi.”

“Không thành vấn đề!” Ông Lâm lại giành quyền mở miệng vội đồng ý.

“Chỉ cần là các anh mời khách, ba người chúng tôi sẽ đến.”

Trận đấu bóng rổ sau là thịt nướng, sau đó là xem film, tiếp đó lại là học bổ túc, rồi sau đó là một cái dạ vũ khác của trường, chơi bowling.

Đới Ngọc Bầy giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, cẩn thận lấy thái độ bạn bè trong sáng đi đón Bối Bối, hẳn thông minh hoàn toàn ẩn núp bản thân từ từ theo đuổi. Vì vậy sau đó mấy lần cùng chung du lịch, lòng phòng bị của Bối Bối cũng bắt đầu từ từ mất đi.

Mới đầu cô cho rằng Đới Ngọc Bầy hình như thật rất đơn giản muốn cùng cô làm bạn bè bình thường mà thôi. Từ từ cô bắt đầu cảm thấy có một sự sẵn lòng giúp cô học bổ túc, hơn nữa không có gánh nặng ở chung một chỗ vui đùa giống như bạn bè không tôi. Dĩ nhiên cô cũng biết Đới Ngọc Bầy căn bản không tin cô đã kết hôn rồi, nhưng nếu hẳn không có ý tứ theo đuổi cô, tự nhiên cũng không quan hệ có gì.

Một Đới Ngọc Bầy thoải mái hoạt bát cùng một Văn Hạo sâu lắng dịu dàng là hai loại điển hình hoàn toàn bất đồng, mỗi người đều có hấp dẫn riêng. Nhưng Bối Bối cũng không có vì vậy mà cảm thấy mê muội lẫn lộn. Văn Hạo thủy chung ở sâu trong đáy lòng cô — người yêu, mà Đới Ngọc Bầy chỉ là bằng hữu của cô, cô thích hẳn giống như thích Ông Lâm và Chu Gia đình, không có gì đặc biệt, cũng chỉ là thích hẳn hải hươc khôi hài, cùng với hẳn tiếp xúc lúc thấy nhẹ nhõm vui vẻ mà thôi.

Nhưng giống như Văn Hạo, ý nghĩ đơn thuần không nhất định có thể phù hợp với tình huống phức tạp.

Thế giới này chính là như thế, trừ phi toàn bộ địa cầu chỉ có một mình người, nếu không chỉ cần nhiều hơn một người như vậy hoặc hai người, tình huống thuần túy cũng sẽ biến thành dây dưa không nghĩ.

“Tên lường gạt!” Bối Bối hướng về phía con mèo Kit—ty con rống giận. “Anh nói nửa tháng sẽ trở lại, bây giờ đã gần một tháng nhưng anh vẫn chưa trở lại!”

“Nhưng lúc trước anh cũng nói qua nhiều nhất không hơn một tháng.”

“Anh còn nói xạo!” Bối Bối mắng.” Sau lại đều nói là nửa tháng đấy thôi!”

“Thật xin lỗi, Bối Bối, ” Văn Hạo khiêm nhường xin tha. “Đừng nóng giận, anh thật sự là bất đắc dĩ. Vốn là nên giải quyết, nhưng.”

“Không có nhưng nhị gì hết! Anh rốt cuộc lúc nào thì trở lại?”

“Cái này.” Văn Hạo đột nhiên chần chờ.

“Này cái gì?” Bối Bối đột nhiên nheo cặp mắt lại. “Đó — Em biết rồi. Nói! Có phải hay không muốn dẫn vợ bé về cùng?”

“Không có a! Bối Bối, em đừng nói loạn oan uổng cho anh lắm!” Văn Hạo vội vàng phủ nhận. “Anh thật sự cũng chỉ đang làm việc, không có ở cùng cô gái nào cả!”

“Vây tại sao anh không chịu trở lại?”

Văn Hạo “hừ” một tiếng. “Bối Bối, nơi này có một vị lão đại trong giới kinh doanh tên là Jennings tiên sinh. Ông ấy có ý tốt vì anh mà giới thiệu một chút về nước Mỹ, thậm chí ở toàn bộ Âu Mỹ mà nói cũng toàn là người có quyền thế. Vì muốn về sau tránh được phiền toái, cho nên anh mới tiếp nhận ý tốt của ông ấy.”

“Tại sao ông ta lại tốt bụng như vậy chứ?” Bối Bối nửa tin nửa ngờ hỏi. “Đó —— ông ta nhất định có con gái đúng không?”

“Bối Bối, anh đã sớm nói cho ông ấy biết anh đã kết hôn!” Văn Hạo kháng nghị.

“Đáng chết! Thật sự có con gái.” Bối Bối nguyên rủa. “Con gái của ông ấy nhất định còn chưa kết hôn có đúng không?”

“Kết hôn, con gái của ông ta đã kết hôn rồi.”

“Ừ.” Bối Bối vẫn híp mắt. “Nói thật cho em biết, Nhiều Hơn, ông ta có mấy người con gái?”

“Ách, hai.” Văn Hạo lại ngập ngừng.

“Hai cũng kết hôn sao?”

“Ách.”

Bối Bối hừ lạnh hai tiếng. “Cô còn chưa kết hôn bao nhiêu tuổi vậy?”

“Bối Bối ——”

“Thành thật nói!”

Văn Hạo than vãn một tiếng. “Anh không rõ lắm, 23, 24 thôi.”

Toàn bộ dấm chua lâu năm lập tức lấp đầy bụng. “Chị ta nhất định rất đẹp?”

Bối Bối mệt mỏi hỏi.

“Bối Bối ——”

“Cũng rất có thể chứ?”

“Bối Bối, không nên như vậy.”

“Tướng mạo duyên dáng trẻ tuổi lại có năng lực, anh đại khái chính là vì chị ta mới không trở về đúng không?”

“Bối Bối.”

Lộ Uyên Tĩnh nhìn Văn Hạo chán nản để điện thoại xuống.

“Thế nào? Đại tiểu thư phát hiện?”

Văn Hạo than thở. “Cô ấy nói mình lại không đi trở về thì cô ấy sẽ phải đăng báo thôi chồng rồi.”

Lộ Uyên Tĩnh bật cười. “Bỏ chồng? Thôi đừng chém gió, cô ấy còn lâu mới bỏ được cậu!”

“Nhưng em ấy rất tức giận, ” Văn Hạo bắt đầu dĩ nhiên nói. “Mặc kệ mình giải thích thế nào, em ấy đều cho rằng mình là vì con gái thứ hai của Jennings mới không đi trở về .

Mình thật sự là không biết em ấy nghĩ như thế nào.”

“Cậu đàn sao!” Lộ Uyên Tĩnh lạnh lạnh nói. “Ai bảo cậu thành thật như thế, lừa cô ấy một cái cũng sẽ không chết.”

Lông mày Văn Hạo đột nhiên nhíu lại. “Mình không thích nói dối, càng không thích lừa Bối Bối.”

Lộ Uyên Tĩnh nhún nhún vai. “Vậy thì không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là chờ em ấy bỏ chồng thôi!”

Văn Hạo trừng mắt nhìn hắn. “Cậu ít nói mát đi, còn không mau giúp mình suy nghĩ một chút làm như thế nào giải thích với Bối Bối.”

Lộ Uyên Tĩnh mắt lé nghiêng mắt nhìn của anh. “Ông anh à, một người con gái đang ghen bất kể nhiều hay ít, giải thích kiểu gì cô ấy đều không nghe lọt!”

“Ghen?” Văn Hạo lẩm bẩm nói. “Cô ấy là đang ghen phải không?”

Lộ Uyên Tĩnh không thể tin nổi nhìn chằm chằm Văn Hạo. “Này! Đại ca, trí tuệ của anh đâu rồi? Mình thật muốn hỏi cậu nghĩ như thế nào? Cô ấy không phải đang ghen, chẳng lẽ là nhàn rồi mà nhàm chán tìm cậu phát hỏa, luyện giọng?”

“Vậy cũng chưa chắc.” Văn Hạo không cho là đúng nói. “Cho tới nay, mình đều chỉ là Nhiều Hơn của mình cô ấy, cô ấy độc chiếm. Hiện tại cô ấy hoài nghi có người muốn cướp đi mình, đương nhiên rất mất hứng. Giống như phần lớn trẻ em đều không thích bố hoặc mẹ tái hôn, hoặc là giống như đứa bé không thích chia sẻ món đồ chơi với người khác!”

“Rồi đó, đều là lời cậu nói.” Lộ Uyên Tĩnh tròn tròn mắt. “Vậy mình cũng không hiểu, phải làm thế nào thì cậu mới tin rằng cô ấy có tình cảm với cậu?”

Văn Hạo suy nghĩ rất nghiêm túc một lát. “Thành thật mà nói, mình cũng không biết. Mình muốn cô ấy ngay trước mặt nói yêu mình. Có một ngày, khi cô ấy gặp gỡ tình yêu chân chính thì phần này mê luyện đơn thuần này sẽ vỡ nát. Khi đó cô ấy sẽ hiểu rõ rõ mình trong cảm nhận của cô ấy thật ra thì chỉ là tình thương anh trai của cô ấy thôi.”

Lộ Uyên Tĩnh quái dị trừng mắt nhìn anh thật lâu, cuối cùng rút cuộc buông tha nói: “Tiên sinh, mình vẫn là người xưa, chính cậu đi gặp trở ngại đi!”

“A tỉnh.”

Lộ Uyên Tĩnh không nhịn được phát tay một cái. “Đi, mặt tường này tương đối cứng rắn, chính mình tự xông lên đi!”

Văn Hạo không biết nên khóc hay cười nhìn sang Lộ Uyên Tĩnh vung chỉ mặt tường. “A tỉnh, đừng làm ồn, mình đang nghĩ hay là mình đi về trước, còn gì để cho cậu....”

“Mình? !” Lộ Uyên Tĩnh chỉ vào mũi kêu lên. “Cậu có lầm hay không đó, đại ca? Người Jennings để mắt là cậu cơ mà! Người hai chị em tóc vàng cũng là cậu. Mình có là gì đâu, chỉ là một trợ thủ tốt thôi. Nếu chỉ còn lại một mình mình, bọn họ chắc chắn sẽ ném mình sang 1 bên. Làm sao mà mang mình đi làm quen những nhân vật có thể lực chứ!”

“Vậy sau này nữa.”

“Về sau?” Lộ Uyên Tĩnh “A” một tiếng. “Đại ca, những nhân vật kia đều đặc biệt từ các nơi trên nước Mỹ và từ Âu châu mở ra hội nghị thương vụ Âu Mỹ. Không phải bất cứ lúc nào cũng nhìn thấy. Có cơ hội làm quen bọn họ đương nhiên phải cố gắng hết sức nắm lấy.”

Văn Hạo chần chờ một lúc. “Thật sự cái đó có cần thiết.”

“Lão huynh, đã biết rõ thì đừng hỏi có được hay không!” Lộ Uyên Tĩnh không chịu nổi mà kêu to. “Chính cậu so với ai khác cũng hiểu rõ ràng những người đó đối với chúng ta để phát triển tương lai nghiệp vụ thì có bao nhiêu lợi ích. Làm ít công to cũng không đủ hình dung đấy! Đã nói có báo lớn tuyên truyền thì tốt, có hẳn giúp chúng ta tuyên truyền đôi câu, mà có thể tiết kiệm được của chúng ta ít nhất nửa năm đến một năm khai phá. Còn trùm thị trường chứng khoán, có hẳn làm người trung gian, về sau chúng ta muốn tiến quân thị trường chứng khoán Wall Street thật dễ dàng.”

Hắn thở hổn hển thở gấp lại tiếp tục nói: “Chứ đừng nói nghị sĩ quốc hội, cậu cũng biết hẳn ở chính phủ nước Mỹ có nhiều quyền lực. Những người này cũng không phải chúng ta thường ngày muốn gặp là gặp được, nếu như không có Jennings giới thiệu gặp mặt. Sợ rằng mấy năm về sau nhìn lại một chút có hay không tư cách đi gặp mặt. Còn có chủ tịch Liên Minh Mậu Dịch châu Âu.”

“Bác trai cũng không có nhắc tới châu Âu.” Văn Hạo lẩm bẩm.

“Đó là do bác không có cơ hội!” Lộ Uyên Tĩnh quả quyết nói. “Châu Mỹ sau đó đương nhiên là châu Âu, dùng rốn suy nghĩ một chút thì biết thôi, còn cần được bác trai Tang giao phó sao?”

Văn Hạo thở dài: “Với trí tuệ ta tất cả đều hoàn thành?”

Lộ Uyên Tĩnh dùng sức gật đầu: “Đúng!”

“Vẫn không thể để cho cậu thay thế?”

Lộ Uyên Tĩnh chê cười lắc đầu một cái: “Bọn họ mới không cần mình đây!”

Văn Hạo trầm mặc một lát sau đột nhiên nói: “Cậu là phụ tá đặc biệt của mình kiêm bạn tốt. Tại sao người thì không thể nói đỡ ỉn một chút để ỉn tìm lý do khước từ bọn họ đi về nhà?”

Lộ Uyên Tĩnh đột nhiên dờ mắt xoay đầu đi.

Văn Hạo than thở: “Này, Bối Bối bên kia làm thế nào?”

Lộ Uyên Tĩnh nhún nhún vai: “Không làm thế nào, cô ấy nhiều lắm là chửi mắng cậu mấy câu. OK, OK, như vậy có thể đi?” Hấn bắt đắ dĩ nói: “Cô nhiều lắm là mỗi ngày chửi mắng cậu một chút, cũng sẽ không bỏ cậu thật. Sao cậu phải lo lắng?”

Văn Hạo cau mày: “Mình không thích cô ấy buồn.”

“Thì ở đây một lần, chúng ta một lần liền đem nó giải quyết xong không phải bớt phiền một chút sao?” Lộ Uyên Tĩnh khuyên nhủ: “Tránh khỏi sau này vẫn còn muốn qua đây. Hiện tại tạo quan hệ tốt trước, tương lai có vấn đề gì có thể một cuộc điện thoại liền OK, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Tạo mối quan hệ?” Văn Hạo không đồng ý lắc lắc đầu: “Vậy cần bao nhiêu thời gian?”

“Đại ca a ” Lộ Uyên Tĩnh đột nhiên đứng đắn đề bờ vai của anh: “Cậu không có phát hiện sao? Hầu Như tất cả người chỉ cùng cậu gặp mặt một lần sau liền bị cậu hấp dẫn. Đầu tiên là cậu cầu kiến bọn họ, rồi sau đó bọn họ sẽ tự động tới thân làm thân với. Cậu có một loại sức quyến rũ rất đặc biệt hấp dẫn bọn họ, để cho bọn họ kim lòng không được muốn cùng cậu kết giao. Cho nên nếu cậu muốn cùng bọn họ tạo mối quan hệ. Nhiều lắm là cùng bọn họ gặp hai ba lần mặt rồi nói mấy câu thì coi như Đại Cáo Thành Công!”

Văn Hạo hoài nghi liếc xéo hấn: “Mình lợi hại như vậy từ khi nào mà mình cũng không biết?”

Lộ Uyên Tĩnh cười cười: “Cậu cho rằng cậu mới hơn 20 tuổi có thể khiến công ty trong giới kinh doanh châu Á hoàn toàn phục tùng xưng cậu là công ty Cá Mập vì cái gì? Dĩ nhiên thực lực của cậu là nhân tố đương nhiên, nhưng là loại người làm người ta không tự chủ được bị thần phục bởi sức quyến rũ đặc biệt. Giống như bị Cá Mập miệng to cắn nuốt không thể nào chống cự. Đây mới nguyên nhân khiến bọn họ xưng cậu là công ty Cá Mập .”

“Hoá ra là như vậy ” Văn Hạo bình tĩnh hiểu ra nói: “Mình kinh doanh thủ đoạn cũng không ác độc, tại sao bọn họ phải gọi mình là Cá Mập !”

“Là do sức quyến rũ của cậu đáng sợ, không phải do thủ đoạn của cậu đáng sợ.”

Văn Hạo lại suy tính sau một hồi lâu, anh mới chậm rãi nói: “Được rồi, liền một lần đem nó giải quyết xong, về sau có chuyện gì cậu tới là được. Nhưng.”

“Nhưng mà cái gì?”

Văn Hạo cười lạnh.

“Mình lấy thân phận cấp trên của cậu ra lệnh... cho cậu thay mình cản trở này hai hoa si, không cho họ đến gần mình, tốt nhất nhìn cũng đừng để ta thấy được.”

Miệng Lộ Uyên Tĩnh chợt hé ra , mở ra đóng vào: “Được rồi, mình cố gắng hết sức là được.” Hấn không còn hơi sức nói, ngưng mắt ở trên mặt Văn Hạo.

“Sắc mặt của cậu càng lúc càng kém, có muốn nói với bọn họ một chút, nghỉ ngơi 2 ngày sẽ tiếp tục?”

“Nghỉ ngơi?” Văn Hạo cười khổ mà cười cười: “Không được, chỉ cần nghĩ đến sắc mặt của Bối Bối , mình liền không cách nào nghỉ ngơi, mau đem chuyện này kết thúc đi!”

Nhìn chăm chăm quả bóng nhảy tới nhảy lui ở trên Web , Chu Gia Đình lấy cùi chỏ đẩy thấy Bối Bối cũng đang nhìn chăm chăm quả bóng.

“Hỏi cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cậu bóng bàn là ai dạy.”

“Nhiều hơn.”

“Đó.” Chu Gia Đình dừng một chút còn nói: “Hỏi cậu một chuyện nữa.”

“Hỏi đi.”

“Cái người Nhiều hơn rốt cuộc có cái gì không phải sở trường không?”

Bối Bối suy nghĩ rất nghiêm túc thật lâu, kết luận là: “Mình nghĩ không ra!”

Chu Gia Đình ngăn người một chút, ngay sau đó lẩm bẩm nói: “Thật muốn xem người ba đầu sáu tay kia rốt cuộc còn có thể tốt như vậy không!”

“Chờ đến buổi lễ tốt nghiệp chúng ta anh ấy nhất định sẽ đến , đến lúc đó cậu có thể gặp được.” Bối Bối lạnh nhạt nói.

Một bên khác Ông Lâm cũng mở miệng: “Vừa đẹp trai vừa đi làm, còn là vận động viên toàn năng, anh ấy thật có thập toàn thập mỹ?”

“Dĩ nhiên không phải. Anh ấy cũng không có thiếu tật xấu a, thí dụ như thân thể của anh ta nhiều tật xấu hơn. Bởi vì khi anh ấy còn bé cũng không được ăn lại bị ngược đãi, khỏe mạnh cũng thành kém. Lúc du học trong óc chỉ nghĩ đến học, quên trong bụng phải nhét thức ăn vào mới sống được. Kết quả sau một lần nghiêm trọng dạ dày ra máu nằm viện, dạ dày thứ nhất liền treo! Bao tử không tốt, ăn đồ hạn chế cũng rất nhiều, uống thuốc bổ cũng sẽ đau bụng.” Cô đau lòng bất đắc dĩ thở dài. “Anh ấy chức năng gan không được tốt, sức chống cự kém, buổi sáng thời tiết lạnh một chút quên thêm cái áo khoác, buổi chiều liền bắt đầu phát sốt. Hơn nữa nếu như không ai chú ý, một khi làm việc sẽ không nhớ tới mặt trời lặn đêm, nhiều lắm là hai ba ngày sau anh ấy sẽ ngã bất tỉnh, bởi vì thể lực anh ấy rất dễ dàng sẽ tiêu hao.”

Bối Bối suy nghĩ một chút còn nói: “Còn có anh ấy không thích nói chuyện, lúc nhàn hạ chỉ thích đọc sách, cận thị hơn một ngàn độ, không có mắt kiếng chính là mù chữ. Nghe Lô đại ca nói đó, anh ấy có nhiều hơn một phụ tá đặc biệt. Anh ta nói Nhiều Hơn ở công ty lúc làm việc bày mặt Trương lão K, nghiêm túc lạnh lùng vô cùng, đại khái tựa như dáng vẻ anh ấy giúp mình lúc học bổ túc thôi.”

“Anh ta rốt cuộc bao nhiêu tuổi?” Chu Gia Đình hỏi.

“Hai mươi sáu tuổi, tổng cộng hơn chín tuổi.”

Tề Thiếu Vân bên cạnh Chu Gia Đình cũng thò đầu tới hỏi: “Anh ta tốt nghiệp Havard?”

“Anh ấy tốt nghiệp ở Đài Loan, đến Havard học học vị quản trị doanh nghiệp ,thạc sĩ, bác sĩ.”

Ông Lâm đẩy đẩy chân Bối Bối .“Này, cậu làm thế nào biết anh ta? Hàng xóm sao?”

Bối Bối lắc đầu.“Hắn được ba mình nhận nuôi .”

“Nhận nuôi?” Ông Lâm kinh ngạc kêu lên.“Vậy anh ta chính là anh trai cậu sao!”

Bối Bối vẫn lắc đầu.“Không phải, ba ta nhận nuôi anh ấy, nhưng không để cho anh ấy làm con trai của Tang Gia.”

Ông Lâm cau mày:“Đây là ý gì?”

Bối Bối do dự một chút.“Trên thực tế, ban đầu ba nhận nuôi anh là làm con rể Tang Gia .”

“Cái gì? !” Ba người đồng loạt thét chói tai.“Anh ta là vị hôn phu của cậu? !”

Thẩm Xương Hồng xuống tay sai nên không nhận được quả bóng, đảo mắt đưa tới ánh mắt hiếu kỳ hỏi: “Cái gì vị hôn phu?”

“Nhiều hơn là vị hôn phu chưa cưới của Bối Bối!” Ông Lâm kêu lên. “Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra là Nhiều Hơn là do ba Bối Bối giúp cậu ấy tìm đến vị hôn phu.”

Thẩm Xương Hồng đối diện sắc mặt Đới Ngọc Bầy dần trở nên khó coi cực kỳ. Bối Bối muốn nói lại thôi, chần chờ một hồi lâu, đứng là vẫn cần tuân thủ ước định không đem lời trung thực nói ra.

Sững sờ một lát sau, Chu Gia Đình mới chần chờ nói: “Nhưng là, cũng bởi vì anh ta là người mà ba cậu quyết định nên đi thích anh. Không phải thật kỳ quái sao?”

“Không phải như thế!” Bối Bối phản bác. “Mình hồi nhỏ đã thích anh ấy, khi đó mình còn không biết tương lai anh ấy sẽ là chồng của mình a!”

“phải!” Ông Lâm cười một tiếng. “Hiện tại cũng không phải là cổ đại, hôn nhân con gái còn phải do cha mẹ quyết định, vậy quá buồn cười sao? Coi như các cậu đã kết hôn rồi, đầu năm nay kết hôn ly hôn cùng ăn bữa cơm. Hết hứng thú không hợp cũng có thể cắt đứt tình cảm rồi, hướng chỉ anh ta chỉ là vị hôn phu mà thôi, cậu.”

“Này, Này!” Bối Bối không chịu nổi gọi. “Rốt cuộc muốn mình nói mấy lần nữa? Là mình thích anh ấy, không phải là bị ba miễn cưỡng á!”

Ông Lâm và Chu Gia Đình nhìn trộm lẫn nhau một cái, ngay sau đó trấn an nói: “Đúng, đúng, chính cậu thích, nhưng coi như cậu đã có vị hôn phu. Anh cũng không thể ngăn cậu kết giao bằng hữu tự do chứ?”

Chu Gia Đình vội phụ họa nói: “Đúng vậy a! Đúng vậy a nhiều bạn bè trong sáng sẽ không có cái gì á..., tựa như Đới Ngọc Bầy vậy. Nhiều bạn mọi người có thể ở chung một chỗ nghiên cứu bài tập, cùng nhau chơi đùa chơi đùa náo. Cậu không phải cảm thấy rất được sao? Chính cậu cũng nói qua Đới Ngọc Bầy cho cậu cảm giác rất dịu dàng sao? Cùng Thẩm Xương Hồng và Tề Thiếu Vân ở chung một chỗ chơi, cậu không phải cũng là rất tự tại sao?”

Ông Lâm ôm đầu vai Bối Bối. “Chúng mình không có gì dự định ác ý, chỉ hi vọng là tầm mắt của cậu sâu xa một chút. Lòng dạ cũng buông lỏng ra một chút, thế giới này rộng lớn cực kỳ, các loại chuyện thú vị vật chờ đợi cậu đi khám phá. Các loại người đa sắc màu đang chờ cậu đi tiếp xúc. Đừng làm con ếch thủy chung ngồi đáy giếng chỉ giới hạn ở sự vật quanh mình. Thanh xuân trôi qua, không cần ở tương lai quay đầu trở lại hối tiếc bỏ qua sung sướng vốn nên có. Vậy thì quá ngu xuẩn.”

“Cậu nói hình như cũng không sai.” Bối Bối trầm ngâm. “Mình rất ít cùng các cậu đi trải nghiệm cuộc sống.”

Quá khứ mặc dù thường cùng cha mẹ đi nước ngoài nghỉ phép, nhưng là đều là người nhà mình ở cùng nhau, cũng không có cùng người ngoài tiếp xúc. Thế giới rất rộng, nhưng thực tế cuộc sống và nhân tố con người ngược lại ngu ngốc cực kỳ.

“Đó chính thế!” Ông Lâm hả hê lên tiếng. “Về sau cũng không cần vì lão Nhiều Hơn mà khước từ chúng mình. Ở trong trường chúng ta là đồng đẳng, ở ngoài trường trong sinh hoạt chúng ta cũng nên là tề đại (cùng chết) chứ? Chúng mình muốn dẫn cậu đi nhìn lâu một chút các loại chuyện mới vật lạ. Biết nhiều vài bạn bè, tuổi chúng ta bây giờ nên trải qua cuộc sống. Nhiều Hơn là một con người trưởng thành, cuộc sống của anh ta không nhất định thích hợp với cậu....Cậu ít nhất phải có thể so sánh thì mới tìm được ra người cậu rất cuộc muốn là ai chứ?”

“Ừ, chính xác, Nhiều Hơn rất trưởng thành.” Bối Bối gật đầu một cái. “Có lẽ cũng bởi vì mình đối diện với cuộc sống quá ít, cho nên Nhiều Hơn vẫn cho rằng mình rất ngây thơ!”

Lại Nhiều Hơn! Ông Lâm liếc mắt xem thường, ngay sau đó còn nói: “Đúng, đúng,, Biểu hiện cậu quá ngây thơ, anh ta cũng sẽ rất mệt mỏi. Cậu phải biết, đàn ông coi trọng sự nghiệp, bình thường lấy vợ về nhà là hy vọng có thể nhiều trợ thủ, anh ta cũng sẽ không muốn kết hôn với một đứa bé về nhà tốn sức chăm sóc đầu nhé!”

Ừ, có lý. Có khả năng là do biểu hiện cô quá ngây thơ, cho nên Nhiều Hơn mới không chịu cùng cô thành vợ chồng thực. Anh cũng không phải là biến thái, ai nguyện ý cùng trẻ con lên giường chứ!

Nghĩ tới đây, Bối Bối liền nặng nề gật đầu nói: “OK, từ nay mình muốn bắt đầu mở rộng tầm mắt, nâng cao kiến thức, không để Nhiều Hơn cho rằng mình chỉ là cô gái nhỏ ngây thơ còn chưa lớn lên.”

Ông Lâm thăm thở dài, đồng thời lại hướng Đới Ngọc Bầy nháy mắt, nhận được chỉ thị Đới Ngọc Bầy lập tức phản ứng.

“Tuần sau lớp bọn tôi muốn đi ăn thịt nướng, mọi người cũng cùng đi chứ!”

Không ai phản ứng. Vì vậy đến phiên Bối Bối và Chu Gia Đình vào sân ngược đãi tiểu bạch cầu. Ông Lâm lại lôi kéo Đới Ngọc Bầy sang một bên lủi rủ tùy cơ hành động.

Thật ra Ông Lâm cũng không phải có thành kiến gì với Nhiều Hơn, chỉ là những người cùng tuổi nên ở với nhau. Dù là thầy trò yêu nhau, mặc dù tuổi có thể kém rất nhiều, ít nhất cũng có cùng hơi thở. Mà thanh mai trúc mã càng không đáng tin, tình cảm ngây thơ có thể duy trì bao lâu? Sau khi trung học cấp 3 phân chi thì chậm một chút là bứt khỏi xã hội. Tự nhiên mỗi người đều có cuộc sống, tình cảm cũ rích năm xưa sẽ như thế.

Về phần một người trưởng thành hơn các cô 10 tuổi, vừa tràn đầy vị của một thương nhân nhiều tiền sẽ không quá hòa hợp với nữ sinh cấp 3 chứ? Hơn nữa cô cũng không cho là Nhiều Hơn thật sự xuất sắc như lời Bối Bối nói, cô cứ có cảm giác Bối Bối miêu tả quá khoa trương.

Có lẽ Nhiều Hơn thật sự rất cưng chiều Bối Bối, mà bạn từ nhỏ bên cạnh Bối Bối cũng chỉ có Nhiều Hơn cho nên nghĩ là hẳn cái gì cũng tốt nhất. Nhưng mà trên thực tế có thể Nhiều Hơn không khác thầy giáo lắm!

Bất luận như thế nào, Ông Lâm quyết định muốn cho Bối Bối mở rộng rãi tầm mắt, tiếp xúc nhiều một cuộc sống bát ngát nhiều mặt, ít nhất cho dù tương lai Bối Bối cuối cùng kết luận như thế nào, cũng sẽ là ở cô ấy buông lòng dạ sau đó quyết định. Khi đó quyết định so với hiện tại có thể tin nhiều hơn chứ?

Mà giờ đây họ chỉ thích hô to tuổi thanh xuân vạn tuế thôi!

4. Chương 4

Trước lễ mừng năm mới một tuần, Bối Bối đã nghỉ. Văn Hạo mới báo Bối Bối rằng anh sẽ về. Đã lắp một bụng thuốc nổ Bối Bối từ khi nhận được tin liền bắt đầu tìm cách trừng phạt Văn Hạo. Nhưng tất cả tia lửa sau khi nhận được điện thoại của Lộ Uyên Tinh liền dập tắt, ngay cả đốm nhỏ cũng không thấy.

“Bối Bối, anh là Lô đại ca.”

Bối Bối nắm ống nghe mèo Kit—ty lười biếng tựa vào đầu giường: “Làm sao? Các anh không phải muốn trở về sao, làm gì còn phải gọi điện thoại?” CÔ bỗng chốc ngồi dậy: “Này! Anh tốt nhất không phải nói cho em biết lại muốn kéo dài thời gian đó.”

“Không phải, không phải, em đừng đoán mò!” Lộ Uyên Tinh vội nói: “Anh là có chuyện khác mới lên gọi điện thoại cho em, em đừng căng thẳng nha!”

“Có chuyện gì sao? Lén?” Bối Bối lầu bầu: “Tại sao muốn lén lén lút lút, có phải là anh có chuyện gì muốn em giúp một tay à?”

Lộ Uyên Tinh không biết nên khóc hay cười “Ồi” một tiếng: “Không liên quan gì tới anh đâu, đại tiểu thư, là có liên quan tới em đó!”

“Em?” Bối Bối nghi ngờ trở về dựa vào đầu giường: “Nói một chút coi.”

Dừng một chút, Lộ Uyên Tinh mới thử thăm dò nói: “Tiểu thư, anh đoán em đã chuẩn bị tốt thập đại khóc hình Mãn Thanh muốn phục vụ Nhiều Hơn?”

“Không sai lắm, như thế nào?”

Lộ Uyên Tĩnh nặng nề thở dài: “Anh biết ngay cho nên anh mới lén gọi điện thoại cho em. Bởi vì có một số việc anh ta không có ý định để cho em biết, nhưng nếu như em không biết chuyện, anh ta nhất định sẽ bị chết rất khó coi.”

Bối Bối lại ngồi dậy: “Anh ấy có cái gì không để cho em biết? Nói nhanh lên!”

Lộ Uyên Tĩnh suy nghĩ một chút: “Nói đơn giản một chút, em giận cậu ta lâu như vậy mới trở về. Nhưng trên thực tế, chỉ có hơn một tháng trước là cậu ta bàn công việc sau hai ngày cậu ấy đều nằm viện.”

“Cái gì?” Bối Bối cả người nhảy dựng lên thét chói tai: “Anh ấy nhập viện rồi? !”

“Đúng, nhập viện rồi. Vừa mới bắt đầu cậu bởi vì vợ vã muốn trước thời hạn trở về, cho nên đem toàn bộ công việc nhét chung một chỗ làm. Ban ngày ra cửa gặp người nói công việc, buổi tối liền mở đèn chiến đấu với nhóm công văn, nghĩ kế hoạch. Em biết thân thể của cậu ấy vốn không chịu được mà bị giày vò như thế cậu ta làm sao mà chịu được? Nhưng cậu ấy còn muốn gắng gượng. Anh muốn cậu ta nghỉ ngơi, cậu ấy nói vừa nghĩ tới sắc mặt của em thì không cách nào nghỉ ngơi được.”

Bối Bối xấu hổ rũ đầu xuống.

“Cho đến khi cậu ta bắt đầu sốt lên thế nhưng lại chỉ chịu mua hai viên thuốc có sẵn để đối phó, chết cũng không chịu đi bác sĩ. Cuối cùng phải đến khi cậu ta ngã bất tỉnh, mới để xe cứu thương đưa đến bệnh viện.”

Sắc mặt Bối Bối lo lắng hoảng sợ nắm chặt mèo Kit—ty: “Anh ấy.”

“Mệt nhọc quá độ cộng thêm không đầy đủ dinh dưỡng, còn có chút cảm.”

“Vậy.” Bối Bối lo lắng đến nói cũng không ra hơi, nước mắt ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại.

Lộ Uyên Tĩnh than thở: “Thật ra thì khi đó chỉ cần cậu ấy ngoan ngoãn chịu nghe lời của bác sĩ nằm viện một tuần lễ liền hết chuyện nhưng hai ngày sau cậu ta liền vợ vã xuất viện đem chuyện còn tồn lại làm xong. Cậu ấy nói đã quá thời gian, em liên tục không nghe điện thoại của cậu ấy, không làm xong nhanh trở về không được. Kết quả.”

“Kết quả?” Bối Bối bắt đầu nghẹn ngào, nước mắt hối tiếc lặng lẽ rơi xuống gương mặt.

“Chuyện xong xuôi, nhưng người cậu ấy cũng xong. Mệt nhọc quá độ cộng thêm dinh dưỡng không đầy đủ, còn có.” Hắn lại than thở: “Cảm đã chuyển thành viêm phổi!”

Bối Bối rút cuộc không nhịn được bắt đầu nức nở rồi.

“Cậu ấy đã hôn mê chừng mấy ngày, vốn là anh muốn gọi điện thoại thông báo cho em, nhưng em đều không nghe.”

“Nguyên. Nguyên Đán. Em. Em đi. Đi đã ngoại được. Chừng mấy ngày.”

“Làm ơn! Lạnh như thế em còn đi tắm trại dã ngoại?”

Bối Bối không đáp, chỉ lo nức nở.

“Sau khi cậu ấy tỉnh, cũng không cho phép anh để cho em biết chuyện cậu ấy nằm viện.” Lộ Uyên Tĩnh bắt đầu nói: “Cậu tình nguyện để em tức giận còn hơn để cho em lo lắng.”

Bối Bối khóc lớn tiếng hơn.

“Anh đồng ý với hắn không nói cho em nhưng điều kiện trao đổi là muốn cậu ta nằm ở viện đến khi hoàn toàn khỏi hẳn mới thôi, cho nên mới phải kéo dài lâu như vậy.”

Bối Bối kéo mạnh cuộn giấy trước mặt lau nước mắt nước mũi.

“Bối Bối, ” Lộ Uyên Tĩnh chần chờ một lúc: “Cậu ta thật sự là rất liều mạng theo đuổi công việc. Nhưng có chút cơ hội có thể gặp vốn dĩ khó không thể cầu nên anh đã khuyên cậu ấy đừng bỏ lỡ cơ hội làm quen với những người đó, cho nên cậu ấy mới.”

“Em biết rõ, em biết rõ, em không nên trách hấn, thật sự em không nên trách hấn!” Cô chỉ biết tự trách mình, biết rất rõ ràng anh thật đang vì công sự mà vội, lại ích kỷ tùy hứng không chịu tha thứ cho anh, trách cứ tại sao anh vẫn chưa trở lại.

“Còn nữa, Bối Bối, anh đã đồng ý với cậu ấy sẽ không nói cho em biết chuyện, cậu ta nằm viện cho nên. . .”

“Em biết rõ, em sẽ làm bộ như cái gì cũng không biết.”

“Như vậy là tốt rồi.” Lộ Uyên Tĩnh lúc này mới yên tâm thở ra. “Bối Bối, cậu ấy gầy đi rất nhiều. Mặc dù bệnh đã khỏi nhưng tinh thần vẫn không tốt lắm, hơn nữa cái gì cũng không hợp khẩu vị. Tốt nhất em nên khuyên cậu ấy ở nhà nghỉ ngơi nhiều mấy ngày, công ty anh sẽ xử lý.”

“Anh yên tâm, ta sẽ ép anh ấy.” Bối Bối quả quyết lên tiếng.

“Cứ như vậy đi, bọn anh sẽ theo thời gian dự định trở về.”

“Em sẽ ra đón máy bay, ” Bối Bối cố gắng hít hít mũi.” Nhưng anh không cần nói cho

anh ấy biết, em muốn cho anh một kinh hỉ.”

“Đã biết.”

“Còn có.” Bối Bối cầm giấy lau 1 hỉ mũi sau mới nói: “Lễ mừng năm mới em muốn đến nhà anh chúc tết, bao tiền lì xì không thể quá nhỏ đó!”

Lộ Uyên Tĩnh bật cười. “Tiểu thư, em bao nhiêu tuổi rồi hả ? Còn đã kết hôn rồi cư nhiên không biết xấu hổ muốn bao tiền lì xì à?”

“Mặc kệ, em vẫn muốn bao tiền lì xì của anh cho đến anh kết hôn có em bé khi đó mới đến phiên em cho em bé bao tiền lì xì.”

“Vậy có thể em phải đợi rồi, tiểu thư, ngược lại anh muốn xem da mặt của em sẽ dày đến lúc nào!”

Bối Bối hừ hừ. “Nhiều Hơn đưa cho anh bao tiền lì xì lớn như vậy, anh có ý tốt không cho em?”

“Làm sao em biết cậu ta muốn cho anh bao nhiêu?” Lộ Uyên Tĩnh không khỏi tò mò hỏi.

Bối Bối trầm mặc , rồi sau đó nói: “Anh đã nói cho em biết một chuyện anh ấy không cho phép anh nói cho em biết. Vậy em cũng nói cho anh biết một chuyện anh ấy không cho phép nói. Trước hết để cảm ơn anh.” Cô dừng một chút. “Anh biết anh ấy lấy danh nghĩa riêng thu mua 5% cổ phiếu lẻ công ty trở lại chứ?”

“Biết a, làm gì?”

“Những thứ kia chính là bao tiền lì xì năm nay của anh đó.”

Ổng điện thoại đầu bên kia đột nhiên trầm tĩnh xuống. Bối Bối đoán được anh ta đang quá dỗi giật mình, quyết định để cho anh ta từ từ đi tiêu hóa tin tức mới lấy được ngoài ý muốn. Bản thân thì tán gẫu nói: “Về sau trừ Nhiều Hơn và em, anh chính là cổ đông lớn nhất của công ty rồi. Nhiều hơn nói đây là anh nên được, anh cho anh ấy tình bạn và trợ giúp phải”

“Đáng chết!” Lộ Uyên Tĩnh đột nhiên mở miệng mắng. “Cậu ta tại sao còn phải cho anh nhiều như vậy? Quá khư cậu ta cho anh ân tình anh đã báo đáp không rõ, tại sao cậu ta có thể. Tại sao có thể lại.”

“Anh biết tính cách Nhiều Hơn không phải sao?” Bối Bối ngắt lời nói. “Anh ấy sẽ không nhớ được anh ấy đã cho người ta bao nhiêu, chỉ biết nhớ người ta cho anh ấy bao nhiêu, hơn nữa lấy gấp mười lần, gấp trăm lần báo lại người ta. Anh ấy.”

“Là một tên khốn kiếp!” Lộ Uyên Tĩnh mắng. “Cậu ta này rõ ràng là muốn đời sau anh làm con trai hấn đến trả khoản nợ báo ân sao!”

Chợt nghe thấy lời của hấn, Bối Bối không nhịn được cười lớn. “Không muốn làm con trai anh ấy, làm sủng vật cũng được nha, làm thành một con chó trung thành cứu người cũng không tồi a!”

Lộ Uyên Tĩnh xì một tiếng khinh miệt. “Em muốn làm mèo rồi đấy!”

Sau khi Bối Bối cười một lát, giống nhau dạn dò nói: “Cũng thế, Lô đại ca, anh cũng muốn làm bộ như không biết đó!”

“Rất khó, bởi vì anh rất muốn làm thịt cậu ta, nhưng.” Lộ Uyên Tĩnh thở dài. “Anh sẽ tận lực.”

“Cái gì tận lực? Biết làm đến!”

“Được, được, biết làm đến, biết làm đến, như vậy được chưa? Tốt lắm, đại tiểu thư, nên nói đều nói rõ ràng, có thể bye bye chứ?”

Bối Bối suy nghĩ một chút. “Được, chỉ là anh giúp em chú ý một chút. Năm nay Đài Loan rất lạnh, nhớ bảo anh ấy mặc áo dày một chút.”

“OK!”

Sau khi cúp điện thoại, Bối Bối suy tư chốc lát, ngay sau đó nâng mèo Kit-ty.

“Này, Ông Lâm à? Ừm, mình muốn thông báo cậu một chút, tất cả hoạt động dự định nghỉ đông mình đều muốn xin nghỉ. Tại sao? Đương nhiên là do Nhiều Hơn trở lại chứ sao. Cậu làm gì quản nhiều như vậy, dù sao mình đều không đến là đúng rồi. Không sao, cậu cứ mắng chửi đi, bản tiểu thư bình chân như vại, không sợ gió không sợ mưa.”

Từ cửa xuất cảnh của phi trường quốc tế có hai người đàn ông cao xấp xỉ nhau bước ra. Người đàn ông cao hơn đeo gọng kính vàng, hơn nữa vẻ mặt mệt mỏi tiêu tụy.

“Cậu quả thật nói cho em ấy biết hôm nay chúng ta sẽ trở về?” Bởi vì Bối Bối vẫn không chịu nghe điện thoại của anh. Văn Hạo không thể làm gì khác hơn là bảo Lộ Uyên Tĩnh chuyển lời giúp anh.

Lộ Uyên Tĩnh đảo mắt nhìn chỗ anh. “Nói cho em ấy biết rồi!”

Trầm mặc một lát sao, Văn Hạo không nhịn được lại hỏi: “Giọng điệu của em ấy như thế nào?”

Lộ Uyên Tĩnh nhún nhún vai. “Nghe không hiểu.”

Văn Hạo bất giác cau mày, trong lòng bất ổn. Bối Bối chưa bao giờ tức giận như vậy. Ngay cả anh gọi điện thoại không nhận, không biết có phải cô thật sự đăng báo bỏ chồng rồi không?

“Nhiều hơn!”

Một tiếng gọi quen thuộc bỗng dưng vang dội nơi cả xuất cảnh. Văn Hạo nghe tiếng vừa xong liền ngăn người. Một viên đạn nảy vọt vào trong ngực anh, cái ôm mùi

hương quen thuộc khiến người anh run lên, theo bản năng trở tay ôm chặt người nhỏ nhắn trong ngực.

“Bối Bối!”

Gương mặt thanh lệ của cô ngược lên nũng nịu cùng đôi mắt bất mãn đối diện với anh. “Nhiều hơn, em rất nhớ anh đó, làm sao anh có thể lâu như vậy mới trở về sao!”

“Anh. Anh.”

“Người ta mặc kệ!” Thân thể ngọt ngào ở trong lòng anh không thuận theo giấy dựa. “Anh phải bồi người ta, nghỉ đông này không cho phép anh đi làm, chỉ cho ở nhà với em!”

Ban đầu dự tính gặp phải đạn lạc hoặc bom nguyên tử làm cho nổ tung, đã sớm chuẩn bị xong tan xương nát thịt, chết cũng không tiếc! Thế nào mà cảnh tượng hôm nay lại như thế này? Văn Hạo ứng phó không kịp chỉ sững sờ, nhất thời không nói được gì.

“Rốt cuộc có được hay không sao? Nói mau a!” Hai cánh tay Bối Bối ôm chặt hơn, đôi môi cũng nhếch càng cao. “Anh không đồng ý, em liền lập tức đi đăng báo bỏ chồng.” Cô uy hiếp nói. “Nói nhanh một chút a! Rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Đột nhiên phục hồi tinh thần lại, Văn Hạo chưa suy nghĩ lập tức đồng ý: “Đồng ý, đồng ý, chỉ cần em không phải tức giận, anh cái gì cũng đồng ý!”

Nụ cười hưng phấn lập tức dập dờn ở khóe mắt đầu lông mày, Bối Bối hoan hô một tiếng, đồng thời đôi tay duỗi đi lên dùng sức cau lại, Văn Hạo đầu thấp xuống, đôi môi diễm hồng ảm áp lập tức in lại trên đôi môi lộ vẻ lạnh lẽo của anh.

Trước mắt bao nhiêu con người ở đây, Bối Bối nhẹ nhõm tự tại nửa xoay người sang chỗ khác ôm lấy cánh tay Văn Hạo đi về phía trước. “Đi thôi, về nhà ”

Ngược lại Văn Hạo xấu hổ rũ mắt nhìn chằm chằm dưới đất mặc cho Bối Bối kéo anh đi. Đồng thời, Bối Bối cũng lặng lẽ hướng bên Lộ uyên tĩnh cười híp mắt chớp vài cái, Lộ Uyên Tĩnh tự nhiên cũng đáp lại.

Một ngón tay cái nhô lên thật cao.

trong Phòng chơi, Bối Bối vừa cùng ông lâm nói chuyện điện thoại, vừa nhìn chòng chọc Văn Hạo chơi game máy tính —— Game đánh nhau mô phỏng, thỉnh thoảng thắng thắn từ chối yêu cầu của Ông Lâm, thỉnh thoảng rống hai tiếng phải nhiều phái thêm Dong Binh xuất chiến.

“Không đi! Không đi! Nghỉ đông này cho đến tận trường mới thôi ta cũng không đi đâu cả, cậu tạm thời bớt dài dòng, dài dòng nữa mình trở mặt đó! Không cần, chờ tận trường lại nói, mình không thể nào.
. Này, tại sao anh muốn phái Cung Binh đây? Kể địch cũng là kỵ binh, anh nên phái Thương Binh á!
. Mình đang nói cái gì? Không phải nói với cậu á..., mình đang ở cùng nhiều hơn. Ai! Không nói với cậu nữa, mình muốn cúp điện thoại, cứ như vậy, Bai!” Bối Bối tắt điện thoại di động để một bên, đồng thời hướng Văn Hạo nói: “Em đi gọi Trương tẩu nấu chút bánh trôi tới ăn, Anh muốn ăn nhân bánh nào?”

“Vùng.” Văn Hạo không yên lòng lên tiếng, trong lòng đang hồi tưởng Bối Bối nói cho anh biết cái gì kỵ binh khắc bộ binh, bộ binh khắc thương binh, thương binh khắc kỵ binh, Cung Binh khắc bay Binh, bay Binh khắc trên đất bộ đội.

Điện thoại Bối Bối đột nhiên lại vang lên.

Văn Hạo thuận tay cầm lên tới đón nghe. “Alo?”

Đối phương chần chờ một lúc mới do dự hỏi: “Xin hỏi đây là điện thoại của Tang Bối Bối sao?”

Giọng con trai! Văn hạo cũng tương tự chần chờ một lúc mới lên tiếng: “Đúng, cậu tìm Bối Bối sao? Xin chờ một chút.” Anh trước mấy vi tính đứng dậy nghĩ cầm đi cho Bối Bối nghe, Bối Bối vừa vặn trở lại, anh liền đem điện thoại di động đưa cho cô.

“Điện thoại của em.”

Bối Bối nghi ngờ nhìn sắc mặt Văn Hạo quái dị. “Alo?”

“Anh là Đới Ngọc Bầy.”

Bối Bối không nhận được đảo mắt. “Là anh, làm gì?”

“Mới vừa nghe điện thoại chính là.”

“Nhiều Hơn sao.”

“Ra thế.”

“Rốt cuộc muốn gì, nói mau a!”

Đới Ngọc Bầy dừng một chút. “Ông Lâm nói với anh, dự định tiết mục nghỉ đông em đều không tham gia, cho nên anh muốn có lẽ.”

Bối Bối thở ra. “Anh nghĩ thử một cái có đúng hay không? OK, tôi nói lại một lần cho người biết cũng không sao. Nghỉ đông này tôi cũng không đi đâu cả, bởi vì Nhiều Hơn phải ở nhà theo tôi, cho dù muốn ra cửa cũng là Nhiều Hơn theo tôi ra cửa. Còn nữa, mặc kệ ai tới khuyên tôi, bản tiểu thư nói không đi là không đi!”

“Em có thể cùng đi với anh ta!” Biết người trăm trận trăm thắng, trọng lượng đối thủ tương xứng cũng là rất quan trọng.

“Không cần đâu!” Bối Bối độc chiếm ôm cổ Văn Hạo. “Anh ấy là của một mình không cần chia sẻ cùng các người, hơn nữa lần này anh ấy đến nước Mỹ công tác mệt muốn chết rồi.” Cô đau lòng nhìn gương mặt thon gầy của Văn Hạo.

“Tôi muốn để cho anh ấy nghỉ ngơi thật tốt.”

“Thật sự em không tới?”

“Dĩ nhiên, thì sao, lừa anh có tiền à?”

“Nhưng tất cả mọi người sẽ rất thất vọng ai.” Nhất là hần.

“Tạm thời đi tới!” Bối Bối chỉ vào màn hình, ý bảo Văn Hạo đi đánh bại Kiều Lương.

“Các người nhiều như vậy, thiếu tôi một cũng không sao, có gì thất vọng?”

“Nhưng là.”

“Chớ nhưng là, tôi muốn ăn điểm tâm,” Bối Bối nhìn Trương tẩu đưa bánh trôi tiến vào. “Không nói chuyện với anh nữa, cứ như vậy, Bai!” Không đợi đối phương ứng tiếng cô liền cắt, hơn nữa định tắt điện thoại đi động, không muốn để cho bất luận kẻ nào gọi tới quấy rầy.

Hai người chuyển qua bên cửa sổ hình bên cạnh bàn ngồi, Văn Hạo theo thói quen lấy mắt kiếng xuống mới bắt đầu múc bánh trôi tới thổi hơi, đồng thời giống như không sợ hãi hỏi: “Mới đưa con trai vừa rồi là bạn học sao?”

“Ở trung học J, biết ở dạ hội, cùng mọi người đi chơi qua mấy lần.”

“Đó.” Văn Hạo tròn mắt nhìn chằm chằm bánh trôi. “Cậu ta đang đuổi theo em sao?”

Bối Bối nhún nhún vai. “Anh ta có nói muốn đuổi theo em, cho nên ta liền trực tiếp nói cho anh ta biết em có chồng rồi!”

Văn Hạo kinh ngạc ngẩng đầu lên. “Em nói cho cậu ta biết?”

“Đúng vậy a, nhưng anh ta không tin.” Bối Bối không nhận được cắn xuống bánh trôi.

“Em mới mặc kệ anh ta tin hay không tin, dù sao em ngay mặt nói cho anh ta biết em không muốn anh ta theo đuổi là được rồi. Sau anh ta lại đã nói làm bạn bè đơn thuần cũng được.”

Bạn bè đơn thuần? Văn Hạo không khỏi âm thầm chê cười.

“Thật ra thì người khác thật tốt, thời gian anh không ở đây đều là anh ta giúp em học bổ túc. Hơn nữa người rất sáng sủa khôi hài, đi cùng với anh hoàn toàn được buông lỏng.”

Tâm bất giác khẽ hơi trầm xuống một cái, Văn Hạo lại rũ mắt. “Em. Thích cậu ta?”

“Thích a, giống như thích Ông Lâm, Chu Gia đình!” Bối Bối múc một loại bánh trôi khác. “Thật ra thì vừa mới bắt đầu sẽ cùng mọi người cùng nhau đi chơi, chỉ là bởi vì suy nghĩ nhiều hiểu một chút tâm lý con trai, nhưng sau đã cảm thấy cùng mọi người đi ra ngoài trải nghiệm một cái cũng không tồi.”

Tâm càng lúc càng nặng, Văn Hạo nhìn chằm chằm bánh trôi nhưng mà một chút khẩu vị cũng không có.

“Em cảm thấy được Ông Lâm nói rất đúng, nếu như mà em không ra trải nghiệm thực tế cái thế giới bên ngoài, em sẽ giống như ếch ngồi đáy giếng một loại ngu ngốc, anh thì vĩnh viễn đều sẽ cảm giác em rất ngây thơ.”

Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu. “Anh cảm thấy em rất ngây thơ? Làm sao em biết anh nghĩ như vậy?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Anh đương nhiên là cảm thấy em rất ngây thơ,” Bối Bối mất hứng một miếng nhét cả viên bánh trôi. “Cho nên anh mới không chạm vào em!” Vấn đề khúc mắt nhất rốt cuộc chạy ra khỏi miệng.

Trái tim Văn Hạo đông một cái lập tức mất thấy choáng váng.

“Anh không biết như vậy đối với phụ nữ mà nói thật mất mặt sao? Em chỉ là lùn một chút, nhưng vóc người của em cũng được đấy chứ!” Bối Bối oán hận liếc anh một cái. Trong miệng bên nhai bánh trôi bên hàm nói:

“Em còn đặc biệt đi mua một món áo ngủ hấp dẫn mặc cho anh xem, kết quả anh lại đưa lưng về phía em ngủ!”

Đêm hôm đó cũng là đêm gian nan nhất trong đời Văn Hạo, cả đêm trong óc chỉ chất đầy cảnh tượng cô mặc áo ngủ trong suốt màu đen Lace (viền tơ) đó. Áo tượng không nhìn được, cô tựa như vũ nữ thoát y đang đưa thân thể mềm mại khôu gợi hấp dẫn hấn, để cho cả người anh cơ hồ muốn nổ tung.

Ở bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ cùng vô số hất lần nước lạnh vượt qua cả đêm khổ sở, kết quả là ngày thứ hai anh bị sốt không xuống giường được.

Bối Bối tiếp tục oán giận: “Anh ngay cả hôn em cũng không tình nguyện, lần đó bị anh ném xuống mặt đất, cái mông đau đốn chừng mấy ngày đấy!”

Văn Hạo không có lên tiếng, anh hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

“Nhưng giống như Ông Lâm. Họ đều cùng bạn trai tiến hành được B rồi, em liền phỏng đoán anh nhất định là cảm thấy em quá ngây thơ, không thích cùng cùng 1 đứa bé ở chung một chỗ!” Bối Bối thở dài: “Cho nên em muốn cùng các bạn đi ra ngoài xem xem nhiều một chút, hiểu rõ hơn một chút tâm lý con trai, quan sát hiện tại người bình thường kết bạn như thế nào. Có lẽ em sẽ biết làm một người phụ nữ thực sự như thế nào.”

Văn Hạo để thìa xuống. Nhức đầu day day huyết thái dương, tiếp theo cầm lên kính mắt đeo lên, anh nhìn Bối Bối cúi đầu ăn bánh trôi một lúc lâu.

“Bối Bối, ” Anh khẽ gọi: “Anh không động vào em thật sự là có nguyên nhân, nhưng cũng không phải bởi vì anh cảm thấy em ngây thơ hoặc là vấn đề khác.”

Bối Bối ngẩng đầu lên, hai mắt thuần khiết vô tội chăm chú vào mặt anh. Anh bất giác tránh né đưa mắt nhìn ra hướng ngoài cửa sổ.

“Mặc dù chúng ta đã kết hôn, nhưng mà anh hi vọng em còn có thể có cơ hội lựa chọn, không hy vọng tương lai em một ngày nào đó bởi vì này cuộc hôn nhân mà khổ sở ảo não, em hiểu không?”

Hiểu không? Gặp quỷ! Cô một ít cũng không hiểu!

Anh rốt cuộc là ý gì? Chẳng lẽ là anh đang ám chỉ cô lựa chọn khác, bởi vì.

“Thần thần bí bí tìm anh ra ngoài uống cà phê làm cái gì?”

Bối Bối khuấy coffee cần môi chần chờ thật lâu mới dứt khoát nói: “Em sẽ nói dứt khoát. Anh là anh em tốt nhất của Nhiều hơn. Vậy anh có biết Nhiều hơn có người phụ nữ khác không?”

Lộ Uyên Tĩnh kinh ngạc trừng mắt nhìn: “Làm sao em nghĩ như vậy?”

“Này! Là em hỏi anh, không phải anh hỏi em?” Bối Bối bắt măn kêu lên.

Lộ Uyên Tĩnh nghiêng đầu quan sát cô một lát sau: “Không có.” Hấn đơn giản trả lời.

“Không?” Bối Bối nhú mày: “Vậy anh ấy. Có phải hay không. Có phải hay không. Em là nói anh ấy không phải. Cái đó.”

Lộ Uyên Tĩnh thú vị cười cười: “Cậu ta thích chính là em.”

Bối Bối ngăn người, lập tức bật thốt lên: “Gạt người!”

Lộ Uyên Tĩnh lắc đầu một cái: “Chuyện này không thể lung tung nói. Cậu ấy nói cho anh biết, từ lần đầu tiên em mặc một bộ đồ công chúa giả bộ xuất hiện trước mặt cậu ấy. Cậu ấy đã yêu em rồi.” Hấn dừng một chút lại cười trêu nói: “Cậu ấy thậm chí còn nhớ lúc ấy tóc em dài bao nhiêu, tóc để kiểu gì, váy màu gì, phía trên có bao nhiêu cái nơ con bướm, nơi nào có viền tơ, thêu hoa, vv. Cậu ấy đều còn nhớ rõ không

bỏ sót chi tiết nào . Cậu ấy nói sẽ vĩnh viễn không quên được cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy em đã làm lay động tâm cậu ta .”

Bối Bối không thể tin được trợn mắt nhìn hắn thật lâu mới lắp bắp nói: ”Anh.

Dọa người ?”

Lộ Uyên Tĩnh bưng cốc cà phê lên miệng uống .“Không thể phủ nhận , Văn Hạo là một người đàn ông tương đối xuất sắc. Vậy anh cũng nói cho em biết, mặc kệ là ở nước ngoài hay trong nước đều không con gái theo đuổi cậu ta.” Hắn để cốc cà phê xuống.“Nhưng em đã từng thấy qua cậu ấy cùng ở với người đàn bà nào không? Không có chứ? Thậm chí chưa từng nghe qua có bất kỳ người phụ nữ nào gọi điện thoại đến nhà em tìm cậu ấy chứ? Bởi vì cậu ấy cũng không nói điện thoại nhà cho bất cứ ai. Về phần trong công ty.” Hắn cười cười.

“Em cũng biết tính cách của cậu ta, ở trong công ty tuyệt đối không nói chuyện riêng. Mà vừa rời công ty cậu ấy tuyệt đối lập tức trở về về đến trong nhà đi về phía em trình diện.”

Bối Bối suy tư.

“Anh vẫn đi theo bên cạnh cậu ta, cho nên anh hiểu rõ nhất cậu ấy với bất kỳ người phụ nữ nào theo đuổi đều lấy thái độ vô cùng nghiêm túc từ chối. Không phải là bởi vì cậu ấy đã kết hôn, mà bởi vì là trong lòng cậu ta đã có đối tượng, ” Lộ Uyên Tĩnh hai mắt nhìn cô chăm chú.

“Người kia chính là em.”

“Vậy tại sao anh ấy chưa bao giờ động vào em ?” Sau khi bật ra, Bối Bối lập tức giật mình. Hai gò má đỏ bừng lên, nhưng mới qua năm giây lại quật cường hất cằm lên.“Đây là sự thật, chúng em kết hôn rồi, nhưng thế nhưng anh ấy lại. Lại.”

Lộ Uyên Tĩnh vừa buồn cười lại không biết làm thế nào thở dài.”Đây là khúc mắc của cậu ấy.

Cậu ấy vẫn cho rằng lúc em còn nhỏ đã đưa em ở bên cạnh mình là không công bằng. Cậu ta cảm thấy nên cho em một cơ hội, để cho em chính mình tự đi lựa chọn chính người đàn ông em muốn ở cùng cả đời. Nếu như không phải là cậu ấy , cậu ấy cũng hi vọng em có thể không tiếc khi tái giá với người đàn ông kia.”

“Vậy là sao? Anh ấy làm thế nào?” Bối Bối không dám tin kêu lên.

“Cho dù cậu ta suy nghĩ khổ muốn chết nhưng chỉ cần em hạnh phúc mỹ mãn , cậu ấy liền có thể thỏa mãn.”

“Thật là đầu heo!” Bối Bối vừa cảm động vừa tức giận lắm bấm máng.“Khó trách anh ấy nói muốn ỉnh cơ hội lựa chọn. Anh ấy coi đây là gì? Hy sinh bản thân sao? Mình đây không có chút nào cảm kích!”

Lộ Uyên Tĩnh “Á” một tiếng, hắn bỗng chốc đứng đắn sừng mặt lên.“Em nói thô tục, anh muốn nói cho Văn Hạo.”

Bối Bối không chịu nổi đảo mắt.“Ít tán gẫu đi! Cẩn thận em đánh anh đó!”

Lộ Uyên Tĩnh bật cười.“Đánh anh? Tiểu thư, giữ lại bánh bao nhỏ đưa cho chồng em hưởng thụ đi!”

Bối Bối hừ hừ, cô bưng cà phê lên miệng uống , ngũ quan tinh xảo xinh đẹp lập tức nhấn thành một đồng.“Ông trời, loại này mà cũng có người thích uống sao!” Cô cứng rắn nuốt xuống lại uống vài miệng nước đá, mới lẩm bẩm oán trách.“Sớm biết đã gọi nước cam.”

Lộ Uyên Tĩnh nghiêm túc nhìn chăm chú cô hồi lâu.“Bối Bối, em có thể nói cho anh. Tình cảm của em vs Văn Hạo là như thế nào không?”

“Tình cảm gì?” Bối Bối đọc đọc, ngay sau đó dí dỏm cười cười.

“Như thế này, từ lúc em 6 tuổi. Em đã thề dù có bán cả linh hồn của mình cũng phải làm vợ của Nhiều Hơn !”

Kinh ngạc suốt nửa ngày, Lộ Uyên Tĩnh mới không biết nên khóc hay cười lẩm bẩm nói: “Ông trời, đây coi là cái gì? Chơi trốn tìm sao?”

“Em không biết anh ấy yêu em, bằng không em cũng sớm nói cho anh ấy biết!”

Bối Bối bĩu môi oán trách: “Không phải cũng nên do nam tử tình trước sao?”

Lộ Uyên Tĩnh nhũ nhũ mày: “Chỉ sợ là em nói cho cậu ấy biết em thương cậu ta cũng không cần.”

Bối Bối không khỏi kinh ngạc trừng lớn mắt: “Đây cũng là tại sao?”

“Rất đơn giản, cậu ấy cho rằng em còn chưa đủ trưởng thành để có thể thực sự hiểu rõ tình cảm.”

“A. Khốn kiếp!” Bối Bối lập tức mắng: “Còn nói không phải cảm thấy em ngây thơ đâu, rõ ràng là vậy!”

Lộ Uyên Tĩnh lại “Á” một tiếng: “Em lại mắng thô tục!”

“Anh đi ăn shit đi!” Bối Bối đem cà phê của mình giao cho hắn: “Vậy anh nói xem em nên làm như thế nào?”

Lộ Uyên Tĩnh than thở: “Anh cũng không biết, cái người kia thật sự rất cố chấp. Anh cũng đã khuyên qua cậu ta rất nhiều lần rồi, nhưng cậu ta chính là không thông suốt. Anh cố gắng nhiều lần cũng chỉ có thể khuyên cậu đi theo đuổi em mà thôi. Đáng tiếc một thời gian trước cậu tathật sự quá bận rộn, không tìm được thời gian đi triển khai hoạt động theo đuổi.”

“Theo đuổi?” Bối Bối không giải thích được hỏi: “Em đã là vợ của anh ấy rồi, làm gì còn phải theo đuổi em?”

“Làm em yêu cậu ta a!”

“Nhưng em sớm.” Cô bỗng chốc dừng lại, ngay sau đó còn nói: “Vậy biết anh ấy đuổi theo em như thế nào chưa?”

“Dừng hỏi anh ” Lộ Uyên Tĩnh trưng đôi tay thẳng lên: “Trời mới biết trong đầu cậu ấy nghĩ như thế nào!”

“Thật không giải thích được!” Bối Bối không chịu nổi kêu một tiếng: “Hi vọng em yêu anh ấy, rồi lại không tin em yêu, anh ấy như vậy thật phiền toái a!”

Lộ Uyên Tĩnh nhún nhún vai.

Tức giận nửa ngày, Bối Bối đột nhiên hoài nghi nhìn chằm chằm Lộ Uyên Tĩnh: “Lô đại ca, em thỉnh giáo một chút, anh đã từng yêu chưa?”

Lộ Uyên Tĩnh ngây cả người, lập tức lắc đầu nói: “Không có.”

“Thích qua bất kỳ con gái nào chưa?” Bối Bối truy hỏi nữa.

Lộ Uyên Tĩnh cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó lại lắc đầu: “Không có.”

“Hazzzi...!” Bối Bối đảo mắt kêu to một tiếng: “Vậy em hỏi anh làm cái rắm gì!”

Nên đi tìm người có kinh nghiệm một chút thỉnh giáo mới đúng chứ?

Người có kinh nghiệm một chút đương nhiên là Ông Lâm và Chu Gia Đình, mặc dù họ chưa tính là yêu thực sự, ít nhất cũng gặp qua rất nhiều bạn trai!

Nhưng Bối Bối cũng biết họ luôn luôn không tán thành chuyện cô chăm chú Nhiều Hơn trong người. Cho nên phải xin các cô làm cố vấn nhất định phải nói trước tiên là Nhiều Hơn là người đáng để cô yêu. Nói không chừng còn phải bắt họ giữ một chút bí mật đấy!

Thiếu niên tử PUB, nghe tên là biết. Đây là một nơi chuyên dành cho thanh thiếu niên nhẹ nhõm vui đùa. Không có không khí ngột ngạt mãnh khỏe, cũng không có thiếu niên bất lương dùng chân, thức uống mạnh nhất là bia, âm thanh to nhất là tiếng cười vui.

Bối Bối tại đầu bậc thang lắc lư nửa ngày, rốt cuộc thấy Ông Lâm và Chu Gia Đình .

“Làm gì thế, không phải nói kì nghỉ đông này cậu không ra khỏi cửa sao? Vẫn như thế thần thần bí bí tìm bọn mình ra ngoài làm chi?” Ông Lâm vừa thấy mặt đã càu nhàu.

Bối Bối liền hướng phòng tầng ngầm đi tới: “Trước đừng nói nhiều, chờ chút các cậu sẽ biết.”

Ở trong PUB rất sáng ngời rộng rãi, đã có không ít học sinh cấp 3 cùng học sinh đại học tụm năm tụm ba chung một chỗ nói chuyện phiếm cần hạt dưa uống bia rồi. Mặc dù là lễ mừng năm mới cả gia đình đoàn tụ

nhưng có rất ít người trẻ tuổi có thể kiên nhẫn đợi tại trong nhà ấp trứng. Cho dù không có tiết mục giải trí gì đặc biệt, cũng là tình nguyện ở bên ngoài chơi.

Hầu như trong PUB có mấy bàn đang đánh bài brit, hai bàn golf cũng có người chiếm. Hơn mười cái bàn chỉ có hai bàn trống không, trước quầy rượu cũng hơn vài người ngồi. Tất cả mọi người thành đôi hoặc thành đoàn, chỉ có dựa vào nơi góc vách một cái bàn là độc thân.

Đó là một người đàn ông tuổi còn trẻ, dáng ngoài vẫn nhả tuần tú, có hơi thở lạnh lùng, nhưng cũng có phong thái nho nhã. Chiếc quần jean vừa người màu đen khiến hai chân thon dài lên, áo trong màu đen cao cổ cộng thêm áo len xanh lam rộng thùng thình, cao nhả và tự nhiên có đủ cả. Một câu khó có thể nói lên lời sức quyến rũ làm bên trong tất cả mọi người PUB không nhịn được liên tiếp dòm ngó hân, thế nhưng hân lại bình tĩnh xem sách của mình, không bị sự huyền ảo ảnh hưởng.

Bối Bối dắt Ông Lâm và Chu gia đình trốn ở cửa cầu thang sau hai cây vạt tuế gốc Brazil.

“Có vấn đề này mình nhất định sẽ giải thích, hiện tại cái gì cũng đừng hỏi, trước giúp mình nhìn xem bên trong này có hay không bắt luận kẻ nào các cậu cảm thấy đáng nhẽ theo đuổi không?”

Gần như lập tức, hai người đồng thời chỉ vào cái người đàn ông độc thân đó. Đây là người họ vừa vào liền lập tức chú ý tới.

“Hân!” Bối Bối hài lòng cười cười. “Đó? Tại sao?”

“Tại sao?” Ông Lâm ngạc nhiên kêu. “Này còn phải hỏi sao? Người đàn ông có sức hấp dẫn như vậy ai không muốn cướp?”

“Đúng vậy a, đúng a!” Chu Gia Đình đồng ý nói. “Cậu không thấy tất cả phụ nữ bên trong này đều chảy nước miếng sao? Mà tất cả đàn ông cũng là một vẻ hân mộ sao?”

Bối Bối không khỏi cười thầm. “Vẻ hân so Đối Ngọc Bầy thì như thế nào?”

Ông Lâm ai một tiếng. “Vẻ căn bản không so được chứ sao! Một thiên nga, một vịt con xấu xí, Đối Ngọc Bầy căn bản còn là một bé trai chưa dứt sữa, đáng vẻ người đàn ông trưởng thành này thật có sức quyến rũ.”

Bối Bối liếc xéo họ. “Đó? Các người không cảm thấy hân quá già rồi sao?”

“Già?” Chu Gia Đình cẩn thận nhìn hồi lâu. “Đâu? Hân nhiều lắm là tuổi chú hoặc mới tốt nghiệp mà thôi, sao già được?”

Bối Bối cười đắc ý hơn. “Các cậu muốn biết hân không?”

“Muốn, muốn đến chết rồi!” Ông Lâm nhìn chằm chằm người đàn ông kia. “Nhưng các cậu không cảm thấy hân hình như không thích gần gũi sao? Các cậu nhìn chút con mắt của con gái nơi đây cũng mau trợn lồi ra, nhưng không có một người dám đi trước đến gần đấy!”

Chu Gia Đình tự nhiên vừa gật đầu phụ họa.

“Không thành vấn đề, xem mình!” Bối Bối nói xong liền lôi kéo hai người bọn họ thẳng tắp hướng người đàn ông độc thân sải bước đi tới.

“Vậy?” Chu Gia Đình kêu lên. “Bối Bối, cậu điên rồi! Cậu nghĩ mình đang làm gì?”

Ông Lâm cũng đi theo gọi: “Không được đâu, Bối Bối, cậu thật dám đến gần hân?”

Bối Bối trước sau như một cười, lại chỉ chữ không về. Đến tấm trước bàn, Bối Bối mới thả hai người ra, sau đó nắm tay thành quả nắm gõ gõ mặt bàn.

“Này! Nhiều Hơn, mỗi lần đều như vậy, vừa nhìn thấy sách tới liền cái gì đều không quan tâm, anh biết có bao nhiêu con gái muốn ăn anh không?”

“Hả?!” Hai tiếng kêu lên đồng thời vang lên, hai cô bé cũng đều không hên mà cùng nghe tiếng ngẩng đầu của người đàn ông, không dám tin thét chói tai. “Anh chính là nhiều hơn?!”

Thấy hai vị bạn bè mình cùng ngu ngốc, Bối Bối quả thật mừng rỡ cười không ngậm miệng được.

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, anh ấy chính là nhiều hơn!” Bối Bối trả lời đồng thời đem hai người hình như là tạm thời không cách nào nhúc nhích kéo ngồi xuống. Chính cô là ngồi vào bên cạnh Văn Hạo.

“Nhiều hơn, họ chính là bạn bè của em. Ông Lâm và Chu Gia Đình.”

Văn Hạo gật đầu: “Mọi người khỏe chứ!”

Hai người con gái luôn luôn khôn khéo lanh lợi đột nhiên lập tức biến thành hai con ngốc, ngây ngốc gật đầu theo.

Bối Bối đem hai chén nước chanh chuyển đi qua bên học: “Đây, nước chanh của các cậu. Mình cũng giúp các cậu gọi tới rồi, cảm kích mình đi?”

Họ lại ngây ngốc bừng lên nhấp một hớp lại để xuống.

“Hiện tại biết mình không có lừa các cậu đi?” Bối Bối ôm cánh tay Văn Hạo ngây thơ ngẩng đầu nhìn Văn Hạo: “Thật ra thì mình miêu tả anh ấy đẹp trai hơn.”

Mắt Văn Hạo dịu dàng nhìn xuống Bối Bối: “Em lại nói loạn những gì rồi hả?”

“Em nào có nói lung tung?” Bối Bối gắt giọng: “Anh vốn chính là siêu cấp đẹp trai nha!”

Hai con ngỗng ngây ngô rốt cuộc từ từ phục hồi tinh thần lại rồi, Chu Gia Đình đầu tiên lấp bắp nói: “Khó trách cậu không có hứng thú biết nam sinh khác, có một mình anh ấy cũng đủ làm cho người ta đổ kị chết rồi!”

“Không sai, không sai!” Ông Lâm đồng ý nói: “Bối Bối, hảo hảo nắm chặt anh ấy đó, mắt không thể tìm được thứ hai á!”

Bối Bối hả hê ôm chặt cánh tay Văn Hạo hơn: “Còn cần được các cậu nhắc nhở sao? Các cậu ỉn là cái gì? Ngu ngốc sao?”

“Là người may mắn, được chưa?” Ông Lâm không chịu nổi nói, đồng thời bưng nước chanh lên uống.

Chu Gia Đình cũng bừng lên theo nhấp một hớp: “Nhìn cô lôi kéo nhị ngũ bát vạn, thật đáng đánh đòn!”

Hai tròng mắt đen lúng liếng xinh đẹp vòng vo vòng, khoe miệng đồng thời hiện ra nụ cười quái đản: “Thật ra thì lúc mình mười lăm tuổi bọn mình liền kết hôn.” Bối Bối nhẹ nhàng nói.

“Phốc! Phốc!” Ông Lâm và Chu Gia Đình đem nước ngọt phun được đầy mặt và đầu cổ vào đối phương của mình, họ lại không hề cảm giác vẫn sợ hãi kêu: “Các cậu kết hôn?!”

Bối Bối vừa ngượng ngừng lại hả hê gật gật đầu.

Ông Lâm nuốt ngược. Trời ạ! Trong vòng ba phút liền hù dọa hai lần, trái tim cũng mau dừng hoạt động lại.

Chu Gia Đình há mồm lớn gấp ba, hình như trong nháy mắt biến thành Tiễn Tiểu Hào, hô hấp cũng tạm ngừng. Văn Hạo ý tốt đem khăn giấy ướt đưa cho các cô, họ mới lần nữa tỉnh táo lại.

Lau mặt, Ông Lâm oán trách nói: “Thật cơ hội mà! Thế nào không sớm một chút nói nha, hại bọn mình còn thay cậu suy nghĩ nửa ngày, kết quả tất cả đều là tay trắng.”

Bối Bối bắt đầu dĩ nhiên nhún vai: “Không có cách nào khác, trường học không cho phép mình nói nha, bọn họ không hy vọng mình dẫn đầu tác dụng phụ. Khiến các bạn học lòng ngứa ngáy cũng muốn đến sớm có quy túc hoặc lên xe trước sau mua vé bổ sung sẽ không tốt.”

“Vậy sao bây giờ cậu lại nói cho bọn mình biết?” Chu Gia Đình nói.

Bối Bối cười cười, ngay sau đó chuyển sang Văn Hạo nói: “Nhiều hơn, đã đến lúc rồi, anh đi trước xếp hàng mua phiếu có được hay không? Buổi tối em sợ không mua được phiếu.”

“Được, anh mua xong trở về nữa tìm em, em không cần chạy loạn.” Văn Hạo dịu dàng nói.

“Biết.” Bối Bối lên tiếng, đồng thời đem áo khoác ngoài đưa cho anh: “Mặc vào, bên ngoài lạnh lắm đó!”

Ba người, không, tất cả mọi người nhìn bóng lưng cao to rời đi.

“Cậu mau chết a, Bối Bối!” Ông Lâm lẩm bẩm nói.

“Mau chết?” Bối Bối cười khở.“Đây chính là nguyên nhân trước thời gian mình nói cho các cậu biết .”

Ông Lâm xem xét rất kỹ lưỡng Bối Bối bất đắc dĩ cười khở.“Thì sao, có cái gì không đúng sao? Không phải là hai vợ chồng không hợp chứ? Xem ra không giống a!”

Bối Bối thở dài.“Thành thật mà nói, mình rất cần đề nghị của các cậu .”

Tiếp, Bối Bối liền đem đầu đuôi gốc ngọn nói ra tình trạng giữa cô và Văn Hạo, còn có tình cảm và suy nghĩ của Văn Hạo đối với cô. Bao gồm chuyện lần này Văn Hạo ở nước Mỹ nằm viện. Hai cô bé nghe được vừa cảm động vừa hâm mộ.

“Thật không chịu nổi, ” Chu Gia Đình lầu bầu nói.“Không ngờ thời đại này còn có người đàn ông dụ dăng đa tình như thế. ”

Ông Lâm hung hăng đập Bối Bối một cái.“Nếu như cậu không phải bạn tốt của mình, mình nhất định giành với cậu.”

Bối Bối không khỏi liếc mắt xem thường.“Ít 54 ba rồi, nhanh lên một chút giúp ta suy nghĩ một chút sao!”

“Suy nghĩ một chút?”

Hai cô bé liếc nhau một cái, ngay sau đó cúi đầu đảo mắt cẩn thận suy tư. Một lúc sau, Ông Lâm đầu tiên ngẩng đầu cười không có ý tốt hắc hắc hai tiếng.

“Trước ăn anh ta!” Ông Lâm gian gian cười cười.“Giống như kiểu đàn ông trung thực í. Với cậu thực chất sau quan hệ liền khẳng định quyết một lòng. Tránh cho đến khi anh ta vẫn còn chờ cậu liền người đàn bà khác đoạt lấy.”

“Sau đó không phải là một bộ sao ” Chu Gia Đình nói theo.“Cái gì sẵn sóc á..., quan tâm á..., thuần phục nữa,vv. Còn nữa, ở trước mặt người ngoài cậu ra vẻ rất kiêu ngạo lấy anh ta. Cho anh ta biết chỉ có ở bên cạnh anh ấy cậu mới có thể vui vẻ, cũng làm cho anh ấy biết cậu dụ dăng với anh ta như thế nào. Càng thêm cho anh ta biết cho dù có ngàn vạn đứa con trai vây cạnh cậu. Trong mắt của cậu như cũ chỉ có một người.”

“Nhưng là, thầy tổng giám thị nói không thể có.” Bối Bối do dự.

“Đầu óc tối dạ à!” Ông Lâm lại gõ cô một cái.“Tại sao nhất định phải làm cho người ta biết anh ấy là chồng cậu? Không thể nói anh ta là bạn trai của cậu sao?”

Bối Bối a một tiếng.“Đúng, tại sao mình không nghĩ đến chứ!” Tiếp theo xoa đầu vai oán trách nói: “Làm gì vậy dùng sức sao!”

“Bối vì cậu quá ngu ngốc.”

Bất mãn bĩu môi, Bối Bối nói lẩm bẩm: “Vậy. Cái đó sao giờ?”

Hai cô bé nhìn chăm chú cười một tiếng, Chu Gia Đình lắc đầu thở dài nói: “Quyển rũ đàn ông tốt nhất chỉ cần biết rằng nhược điểm của họ là được rồi!”

“Đúng thôi!” Ông Lâm hả hê nói.“Kêu chúng mình đi xem Nhiều Hơn sớm một chút, cũng không muốn cậu nhất định phải tự mình trải nghiệm. Chính là nhìn người ta một chút là biết tiến hành lui tới những bước , nhưng cậu chính là không chịu, hiện tại biết ngu ngốc phiền phức thế nào chưa?”

“Các cậu rốt cuộc nói hay không!” Bối Bối bất mãn nhìn chằm chằm cửa.“Không nói đi về!”

“Thật là, thẹn quá thành giận.” Ông Lâm giễu cợt nói: “Được rồi, đơn giản nhất nhanh chóng biện pháp chính là chúc anh ta uống say.”

Bối Bối lập tức phản đối.“Mình nói rồi bao tử anh ấy không tốt, không thể uống thức uống kích thích.”

“Đó, này những phương pháp khác cũng nhiều chính là, thí dụ như.”

Ba người con gái đường hoàng đang ở trước mặt mọi người bắt đầu trù tính kế hoạch hãm hại đàn ông, một đề nghị, hai thảo luận, ba nghiên cứu, bốn định án, năm bàn suy diễn.

Khó trách mọi người đều nói con gái bây giờ càng lúc càng đáng sợ á!

5. Chương 5

Thật ra thì đàn ông rất dễ bị lừa gạt. Chỉ cần có bọn xấu cấu kết giúp nhau một tay là được rồi!

Bộ áo ngủ voan mỏng màu đen nóng bỏng kia lần nữa làm hại Văn Hạo long trọng gặt hái, phối hợp đạo cụ là một băng ghi hình cực kỳ quý dị kinh khủng. Dưới sự kiên trì của Bối Bối, Văn Hạo bắt đầu đi đồng ý ở trên giường “Xem xét”.

Mà toàn bộ quá trình, thân thể mềm mại thẳng hướng trong ngực rúc vào. Thỉnh thoảng xen lẫn mấy tiếng tiếng thét gào sợ hãi, Văn Hạo không thể làm gì khác hơn vừa đau cổ ý đi mua nước hoa tới hấp dẫn, hình như phun cả chai), nóng hừng hực. Người đẹp mềm nhũn trong ngực, mà vừa dựa vừa uốn éo lại nũng nịu, là đàn ông liền chịu không được.

Vì vậy, trong đêm đông rét lạnh, như thói quen cũ Văn Hạo cởi trần lên giường đã bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Mùa hè nóng bức làm sao sẽ đột nhiên chạy đến mùa đông lạnh thấu chân rồi. Khắp người mồ hôi hột theo căng thẳng ham bắt đầu nhỏ rơi xuống dưới. Anh đứng ngồi không yên không ngừng thay đổi tư thế nửa nằm nửa ngồi. Mỗi lần anh không chịu nổi nghĩ đẩy cô ra thì sau là một tiếng thét kinh hãi, người trong ngực càng dính chặt vào trước ngực anh hơn.

Thật vất vả căn bản không có ai nhìn cuộn phim kết thúc, Văn Hạo lập tức mở miệng lớn hít thở, vừa than thở định lực của mình, vừa đang muốn đẩy cô ra.

“Nhiều hơn, em thật sự sợ đó, tối nay anh ôm em ngủ được hay không?” Bối Bối đáng thương ngập ngừng nói.

Hạt nhân bắn ra nổ tung cũng không đáng sợ như vậy! Văn Hạo thoáng chốc há hốc mồm cứng lưỡi, ba hồn bảy vía tắt cả đều chạy. Còn chưa có phục hồi tinh thần lại, Bối Bối liền đã ôm thật chặt lấy phần eo của anh, chết cũng không chịu buông tay.

Kết luận là: Văn Hạo không phải Liễu Hạ Huệ!

(Liễu Hạ Huệ là tên thật là Triển Cẩm (), tự là Quý (), người đất Liễu Hạ (), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.)

Sáng sớm hôm sau, Văn Hạo cực kỳ ảo não than thở dạo bước trước giường, trong miệng lẩm bẩm: “Mình rốt cuộc đang làm gì? Mình rốt cuộc đang làm gì?”

Mà con mèo ăn vụng thành công thì ở trong phòng tắm lớn tiếng vui mừng hát:

“. be—cau—se I am y—our—wom—an, and y—ou are—my—man.”

“Thành công?”

“Thành công!”

“Có hay không đến điểm cao nhất?”

Bối Bối hướng về phía mèo mẹ Kit—ty cười khúc khích. “Đương nhiên là có, chỉ là. Vừa mới bắt đầu thật là đau!”

“Đàn thế! Lần đầu tiên đều vậy, về sau cũng sẽ không á!”

Liếc một cái truyền ra tiếng tắm của cửa phòng tắm, Bối Bối dè dặt giọng hơn, miệng tưởng như dính vào ống nói.

“Bước kế tiếp?”

“Làm ơn, trước hưởng thụ kỳ tân hôn chậm một chút đi! Vừa mới bắt đầu có thể buổi tối mỗi ngày cậu đều phải chủ động đi quyến rũ anh ta. Chờ anh ta không cần cậu quyến rũ mà tự động tìm cậu thì chúng ta trở lại thảo luận bước kế tiếp, OK?”

Bối Bối hì hì cười một tiếng: “OK!”

“Vậy cứ như thế á!”

“Cứ như vậy. Đúng rồi, còn có.”

“What?”

“Thanks, Ông Lâm!”

Văn Hạo thật không biết nên khóc hay nên cười? Thuở nhỏ khổ luyện ra ngoài tự chủ ở trong một đêm hồng mắt, hai năm khổ sở nhẫn nại trong nháy mắt trôi theo nước chảy.

Nhưng ngược lại, cái loại cảm giác thỏa mãn có thể cùng người yêu cùng đến kích tình điên phong hân hoan càng khiến anh nguyện ý lấy sinh mạng trả giá cho nguyện vọng.

Văn Hạo giờ này đang mâu thuẫn vừa ảo não vừa muốn cười trộm. Anh thật không rõ, tại sao Bối Bối lại đột nhiên lớn mật chủ động như thế? Nhưng bất luận anh kháng cự như thế nào, lại như cũ không cách nào chống cự Bối Bối cố ý hấp dẫn. Chỉ có thể hàng đêm ở vui thích, lại hối tiếc khi bị bình minh đánh thức.

Là đàn ông cũng không chịu nổi hấp dẫn sao?

Hình như cũng không phải. Đối với những người con gái khác anh cũng chưa có loại khốn khổ này. Trên thực tế, anh chưa bao giờ đối với những khác cô gái nào sinh ra qua bất kỳ dục vọng.

Còn nhớ rõ lúc anh đang ở Havard từng bị bạn học gài bẫy. Ở một đêm nóng bức, anh tỉnh lại lúc nửa đêm nhưng phát hiện bên cạnh nhiều hơn một cô nàng đang động tay động chân trêu đùa anh. Ngạc nhiên là vừa cầm mắt kiếng đeo lên vừa nhìn, thì ra là hoa khôi cùng khoa một mực theo đuổi anh nhưng không có kết quả. Không thể phủ nhận, có thể được xưng là hoa khôi của khoa nhất định phải có chỗ xuất sắc kiêu ngạo, nhưng Văn Hạo cũng chỉ là một pho tượng thạch cao, mặt lạnh sau khi đứng dậy liền không mặc y phục chạy đến sát vách tức xá đi ngủ.

Cho nên chỉ có một lời giải thích thôi!

Bối Bối là người con gái anh yêu. Cũng là khắc tinh của anh, trừ giờ hai tay đầu hàng ở ngoài anh còn có thể như thế nào đây?

Từ thang máy chuyên dụng bước ra, Văn Hạo liếc mắt liền nhìn thấy thư ký tựa vào bên cạnh bàn cùng Lộ Uyên Tĩnh. Hắn đang cùng thư ký Tô Mỹ trò chuyện thật vui vẻ. Khóe mắt liếc thấy được Văn Hạo gần tới, lập tức xoay mặt tới đây kêu lên: “Cung hi, giám đốc, nghỉ ngơi một tháng, ngài xem đứng lên thật là tươi cười rạng rỡ, oai hùng uy vũ, khí khái anh hùng hùng hực, khí thế dâng trào.”

Văn Hạo cười lạnh: “Bao tiền lì xì đã cho rồi, cậu đòi nhiều hơn nữa cũng không có!” Nói xong mở ra cửa phòng làm việc tổng giám đốc tiến vào.

“Không có sao?” Lộ Uyên Tĩnh lẩm bẩm nói: “Được rồi, vậy mình để đến sang năm lại nói là được.”

Ngồi xuống ghế giám đốc, Văn Hạo nhìn chằm chằm Lộ Uyên Tĩnh tiến vào sau đó.

“Tình hình như thế nào? Có vấn đề gì đặc biệt sao?”

“Đại ca à!” Lộ Uyên Tĩnh than vãn một tiếng: “Mỗi ngày mình đều điện thoại cho cậu, nên báo cáo ta đều báo cáo qua, còn có thể có vấn đề gì à?”

“Như vậy phải không?” Văn Hạo thoải mái mà dựa người về sau: “Nước Mỹ bên đó có gì không?”

“Tất cả OK, Cao ốc đã lần nữa tu sửa qua, phương diện tuyển nhân viên cũng rất thuận lợi. Los Angeles bên kia cũng nhanh. Denver tương đối chậm, nhưng cũng không thành vấn đề. Nếu như không có gì phiền

toái xuất hiện, sẽ nhanh hơn hai ba tháng so với dự định. Ba chi nhánh công ty có thể theo thứ tự cử hành khai mạc tiệc rượu.”

Văn Hạo gật đầu khen hay: “Rất tốt.”

Lộ Uyên Tĩnh nhún nhún vai: “Không phải là mình tốt, là cậu sẽ nhìn người. Ba người phụ trách kia thật đều rất lợi hại, ngay cả mình cũng không thể nắm chặt để cho chuyện tiến hành thuận lợi như vậy, bọn họ lại cơ hồ không hề khó khăn liên nhất nhất đạt tới yêu cầu của chúng ta.”

“Bọn họ đều là dân bản xứ, cũng có kinh nghiệm chủ quản công ty. Đương nhiên tương đối quen thuộc một chút.”

Lộ Uyên Tĩnh hai mắt cứng lại: “Vậy cậu sao lại có thể biết bọn họ có thể tin không đáng tin, có đủ hay không có thể làm đến có thể độc lập nắm một công ty?”

Ngón tay phải Văn Hạo nhàn nhã gõ tay vịn: “Cảm giác.”

“Đó chính là cái gọi là bản năng của nhà kinh doanh không?” Lộ Uyên Tĩnh bĩu môi.

“Mình không có cảm giác gì, cho nên cậu là lão bản lớn, mà mình cũng chỉ dám vớt cá tiểu người hầu làm một chút sao.”

Văn Hạo trở về cười im lặng. Lộ Uyên Tĩnh trước bàn ngồi xuống, muốn nói lại thôi nhìn tới Văn Hạo, trên mặt là vẻ mặt do dự không quyết.

Đôi tay mười ngón tay ở trước ngực đan thành hình tam giác: “Thế nào?” Văn Hạo hỏi.

Mím môi một cái, lại thở dài, Lộ Uyên Tĩnh mới chậm rãi mở miệng: “Xem tâm tình cậu tốt như vậy, thật sự không muốn phá hư. Nhưng lại không thể không nói cho cậu một chuyện rất làm cho người khác nhức đầu.”

“Chuyện gì, nói đi.”

Lại do dự thật lâu, Lộ Uyên Tĩnh mới bắt đầu nói: “Jennings tiên sinh điện thoại tới nói tiểu thư Quỳnh Ný mới vừa ly hôn xong, nghĩ đến Đài Loan tới giải giải sầu. Còn có tiểu thư Nanni cũng muốn thuận tiện tới xem một chút cảnh Phương Đông, hi vọng chúng ta có thể bớt thời giờ tiếp đãi một chút.”

Lộ Uyên Tĩnh lời còn chưa nói hết, sắc mặt của Văn Hạo đã rất u ám. Nói vừa xong, anh liền không nhịn được mắng một tiếng: “Bitch!”

Lộ Uyên Tĩnh hoàn toàn đồng ý. Ở Newyork chỉ cần đã tham gia mấy lần tiệc rượu xã hội thượng lưu, rất nhanh sẽ được biết Quỳnh Ný đối với đàn ông có vợ đặc biệt say mê, hơn nữa cô ta cũng rất lớn mật rõ ràng tỏ vẻ ra là ái mộ về phía Văn Hạo. Mà Văn Hạo càng cự tuyệt hình như liền càng khiến cô bực bội tính tùy hứng hiếu thắng.

Cô ta thậm chí mua chuộc được cả người hầu bàn ở khách sạn. Văn Hạo chưa trở về lúc đi chuồn êm trước vào phòng của Văn Hạo, vì vậy Văn Hạo trở về liền thấy một cái người đẹp trần truồng nằm ngang ở trên giường. Đôi mắt xinh đẹp, đôi môi mê người ngọa nguây, ngực đầy đà nhỏ nhẹ thở mà có chút rung rung, vòng eo mảnh khảnh, cái mông kêu gọi mê người, hai chân thon dài nhất vẫn bày ra tuyệt hảo tư thế khiến Thánh Nhân cũng muốn đầu hàng.

Từ đêm đó sau, Văn Hạo kiên trì cùng phòng với Lộ Uyên Tĩnh. Hết cách rồi, ai bảo Văn Hạo mới phải lão bản, bỏ tiền dùng chân cũng là anh, không cùng anh cùng phòng, Lộ Uyên Tĩnh chẳng những sẽ theo tổng giám đốc trợ lý xuống cấp vì không việc làm, hơn nữa lập tức phải đi ngủ ngoài đường.

Về phần Nanni mặc dù kín đáo rất nhiều, thế nhưng ánh mắt gắt gao dây dưa ở trên người Văn Hạo. Không ai cũng tiêu thụ được.

Văn Hạo sắc mặt trầm ngưng suy tư một lát sau, quả quyết nói: “Cậu phụ trách!”

“Cũng? Mình?” Lộ Uyên Tĩnh hoảng sợ không khỏi chỉ lỗ mũi mình.

“Lão huynh ơi, mình nơi nào đắc tội cậu. Cậu tại sao muốn ngược đãi mình như vậy? Trong một tháng này cậu nghỉ phép, một mình mình đảm nhiệm đại trọng trách, cậu nghe được mình hừ qua một tiếng chưa? Không có chứ? Người hiện tại trả phép đi làm, có phải hay không giờ đến phiên ta nghỉ ngơi?”

Hắn dừng một chút, chợt chợt vỗ một cái bắp đùi.“Đúng, mình muốn nghỉ phép! Từ này hai bánh bao đến Đài Loan bắt đầu nghỉ ngơi đến họ rồi đi mới thôi.” Hắn cau mày trầm ngâm.“Suy nghĩ một chút, sáu năm qua mình đều không có nghỉ việc, tất cả nghỉ đông tăng lên, mình ít nhất cũng có thể có, ừ. Không sai biệt lắm ba tháng nghỉ làm được chứ? Cho nên mình muốn.”

Văn Hạo thờ ơ lạnh nhạt nhìn Lộ uyên tĩnh lầm bầm lâu lâu, đợi đến sau khi hắn phát tiết xong, Văn Hạo mới lại phân phó nói: “Tìm quản lý quan hệ xã hội giúp một tay, tất cả chi phí công ty trả, nhân viên phụ trách có thể báo công giả dẫn song lương, quan trọng nhất là không cho phép làm cho các cô biết điện thoại và địa chỉ nhà mình.”

“Đại ca, không cần đi!” Lộ Uyên Tĩnh vẻ mặt đau khổ cầu khẩn.“Này hai người thật sự là.”

Giả vờ không nghe thấy, Văn Hạo không tự giao phối thay mặt: “Thuê một chiếc Benz cho các cô chuyên dụng, tài xế cũng thế. Nếu như họ muốn gặp mình, có thể trì hoãn liền trì hoãn. Không thể ở thời điểm mình bận nhất tới đây, làm cho các cô xem xem mình thật rất bận, không có rảnh rỗi thời gian đi làm bạn họ.”

Đây chính là thiếu người ân tình báo ứng! Lộ uyên tĩnh âm thầm than thở.

Là Ông Lâm và Chu gia đình gà mẹ khích lệ Đới Ngọc Bầy theo đuổi Bối Bối , tự nhiên cũng phải cần do họ cời nút. Dĩ nhiên các cô là rất băn khoăn nhưng thế nào nữa, Đới Ngọc Bầy cũng không thể vượt văn hào, hơn nữa chênh lệch còn lớn vô cùng. Mắng cô thực tế cũng được, Ông Lâm chỉ có thể nói xin lỗi đối với Đới Ngọc Bầy thôi!

“Chúng tôi gặp qua Nhiều hơn rồi, cho nên.” Ông Lâm mang theo vẻ mặt thần nhiên trực tiếp nói:“Anh chính là nên từ bỏ đi!”

“Tại sao?” Đới Ngọc Bầy kinh ngạc nghi ngờ hỏi. Làm sao qua một kì nghỉ đông liền thay đổi?

“Tại sao?” Ông Lâm và Chu gia đình nhìn nhau hỏi do dự một lát sau, Chu gia đình mới ngượng ngùng nói: “Anh nên biết, Đúng là tre già măng mọc, cho nên.”

Đới Ngọc Bầy lập tức hiểu ý ở ngoài lời của cô.“Anh ta thật xuất sắc như vậy?”

Hắn không phục hồi.

Hai cô bé không hẹn mà cùng gật đầu mạnh.

Đới Ngọc Bầy sắc mặt tối tăm suy tư một lát sau, cắn răng “Tôi thật sự rất thích cô ấy. Tôi thậm chí quyết định chờ sau khi tôi thi lên đại học sẽ phải cùng cô ấy đính hôn.”

“Nhưng.”

“Vậy hãy để cho tôi chết tâm, ” Đới Ngọc Bầy quả quyết nói.“Sau khi tôi chết tâm sẽ rời đi.”

Hai cô bé lần nữa nhìn thẳng vào mắt, lấy ánh mắt lẫn nhau trao đổi ý kiến ý tưởng. Một hồi lâu sau, hai người đồng thời quay đầu nhìn hắn.“Được, chúng tôi sẽ an bài.”

Quỳnh Ný đúng là một phụ nữ dâm đang buông thả chỉ biết đến mình. Cô ta chưa từng yêu bất cứ kẻ nào, cô ta chỉ yêu mình. Đàn ông đối với cô ta mà nói chẳng qua là chiến lợi phẩm, là do cô ta căn cứ vào sức quyến rũ của mình. Dùng xong thì vứt vật phẩm. Sở dĩ cô ta thích đàn ông có vợ là bởi vì đoạt lấy được từ nữ nhân khác trong tay càng có thể cho thấy mị hoặc sức quyến rũ to lớn của cô ta.

Mà Văn Hạo là thách thức lớn nhất trong cuộc đời của cô ta, chẳng những xuất sắc nhất, được cô ta yêu thích, cũng là nhân vật khó dây dưa nhất. Cô ta chưa từng kinh ngạc như vậy. Tính ra tỷ lệ thành công cho tới bây giờ vẫn là 0, không, phải là âm mới đúng. Bởi vì Văn Hạo ngoài khách sáo kêu ở ngoài căn bản cũng không bỏ rơi cô ta.

Sức quyến rũ của cô ta biến mất sao?

Cô ta không tin, cho nên Văn Hạo vừa rời đi nước Mỹ, cô ta liền tìm hai vật thí nghiệm thử một chút xem có phải do ngày càng thụ lùi không ?

Không có. Vẫn như cũ rất nhanh bị cô ta hấp dẫn . Dĩ nhiên cô ta cũng không chọn đàn ông linh tinh, vẫn có tiêu chuẩn tương đối thường thức. Trẻ hơn, bề ngoài đủ xuất sắc. Sự nghiệp thành công mới có thể may mắn trở thành người họ sinh.

Nếu sức quyến rũ của cô ta chưa từng biến mất, cô ta cũng không tính toán thêm một vết đen trên kỷ lục thượng lưu. Cô ta quyết định phải chinh phục Văn Hạo, muốn anh ta quỳ trên mặt đất bị cô ta thần phục. Nếu cô hăng hái chưa biến mất, có lẽ cô sẽ cùng chơi với anh trò chơi hôn nhân hai năm , sau. Rồi nói sau!

Về phần Nanni cũng rất đơn thuần, cô ấy ái mộ Văn Hạo, không hề có ý muốn đi phá hỏng hôn nhân của anh. Chẳng qua là nhịn không được nhớ nhung nghĩ đến anh , có lẽ. Ai biết, có lẽ sẽ để cho cô gặp phải cơ hội cùng anh có cả đêm xinh đẹp cũng tốt. Dĩ nhiên nếu là có thể cùng anh có kết quả gì thì càng mỹ mãn rồi.

Nhưng hai cô gái hào hứng đi tới Đài Loan, từ lúc Lộ Uyên Tĩnh bắt đầu tới đón máy bay, họ chỉ có thể nói chuyện một lần qua điện thoại với Văn Hạo. Nói cho các cô biết anh rất bận, thật sự không rảnh tiếp đãi họ, nhưng Lộ uyên tĩnh sẽ thay thế anh tiếp đãi thật tốt. Có nhu cầu gì cứ nói cho Lộ uyên tĩnh, hẳn từ sẽ cố gắng hết sức làm cho các cô hài lòng.

Cứ như vậy, tới Đài Loan mười ngày, ăn, ở, gọi cũng không tệ, cũng đi dạo nơi này không ít. Nhưng chính là không thể nhìn thấy mục tiêu mà các cô đã cầu xin Chúa một lần.

Vừa mới bắt đầu Quỳnh Ny chỉ mắng mắng, đến cuối cùng cô t thật sự nhịn không được nổi đóa. Trong nháy mắt, tuyệt thế mỹ nữ lắc mình một cái biến thành mụ phù thủy điên cuồng hét lên tức giận mắng cùng đập đồ.

Riêng cô gái này đã vô cùng đau đầu!

Lộ Uyên Tĩnh nhận thua, hẳn không thể làm gì khác hơn là mang các cô đến công ty tìm Văn Hạo.

Tổng Công Ty Luther lâu cuối trong phòng khách, Nanni ưu nhã nghiêng ngồi xem tạp chí. Quỳnh Ny không nhịn được đi tới đi lui.

“Anh ấy rốt cuộc còn phải đi họp bao lâu?”

“Xin lỗi, tiểu thư Quỳnh Ny, cô nên biết việc này thời gian sẽ không nhất định, ” Lộ Uyên Tĩnh áy náy nói.“Có lúc rất nhanh, có lúc cũng thật lâu, muốn xem có hay không đặc biệt phiền toái hoặc phiền toái có bao nhiêu mà định ra.”

“Anh ấy không thể hoãn một chút công việc, lấy ra một chút thời gian cho chúng ta?”

Quỳnh Ny bất mãn nói.

“Vẫn là xin lỗi, tiểu thư Quỳnh Ny.” Lộ Uyên Tĩnh cẩn thận lựa chọn lý do.“Tổng giám đốc ở nước Mỹ lưu lại gần ba tháng, một lần lại vừa lúc Trung Quốc năm mới nghỉ phép, chất chứa công việc phải vội vàng xử lý. Nếu như sau kéo dài hơn, tất phải càng tích càng nhiều. Quỳnh Ny tiểu thư nên hiểu rõ ràng có nhiều vấn đề nếu dưới tình huống này sinh ra.”

Vừa hận vừa nhìn hẳn chằm chằm , Quỳnh Ny mắng: “Anh thì sao? Vậy anh không phải là trợ lý chết tiệt gì sao? Tại sao không thể thay anh ta chia sẻ một chút công việc?”

Trái tim thăm mắng, ngoài mặt vẫn là một mặt yên tĩnh, Lộ Uyên Tĩnh trông mắt nhìn dưới đất.”Tôi có thể giúp ngài ấy xử lý công việc nhưng lại không thể thay ngài ấy ra quyết định.

Chi nhánh công ty bên kia Nước Mỹ vừa mới thành lập. Hầu như tất cả chuyện đều chỉ có thể do ngài ấy tự lo liệu. Chúng tôi mới vừa tiếp xúc tin tức nghiệp, tất cả đều chưa ổn định. Nhật Bản bên kia nhà máy hiệu buôn muốn tăng giá, Ấn Độ đại bạo động, Hàn Quốc thuế quan điều chỉnh.”

Hắn tùy tiện nói lung tung một mạch, dù sao cô ta lại không hiểu tình hình châu Á.

“Tốt lắm, tốt lắm, chớ nói!” Quỳnh Ny phất tay một cái, lui về phía sau hai bước ở trên ghế sofa nặng nề ngồi xuống: “Vây rồi cuộc còn phải đợi anh ấy bao lâu?”

“Sợ rằng phải chờ chi nhánh công ty ở nước Mỹ ổn định đã!”

“Trời ạ, vậy phải bao lâu à?”

Lộ Uyên tỉnh cười trộm: “Quỳnh ny tiểu thư nên so với tôi hiểu rõ hơn.”

Vừa hận vừa trừng mắt nhìn hấn, “Bữa ăn cũng không được sao? Tôi cũng không tin anh ấy đều không ăn cơm, không ngủ!” Quỳnh Ny cảnh cáo ý vị nồng hậu nói, dường như muốn là Lộ Uyên Tỉnh dám nói không, cô ta sẽ đem hấn ném ra ngoài cửa sổ đi.

“Tổng giám đốc thật rất bận, ngài đều là ở trong phòng làm việc vừa ăn vừa làm việc, buổi tối lại thường thường làm thêm giờ. Vợ của tổng giám đốc chúng tôi cũng oán trách không dứt!”

Quỳnh Ny chợt nheo lại cặp mắt: “Vợ anh ta không có ở trong công ty giúp một tay sao?”

Lộ Uyên Tỉnh khẽ mỉm cười: “Vợ tổng giám đốc vẫn còn đi học.”

Ngẩn người, Quỳnh Ny kinh ngạc nói: “Cô ấy còn là một học sinh? Cô ta mấy tuổi rồi?”

Lộ Uyên Tỉnh cười sâu hơn: “Mười bảy tuổi.”

Quỳnh Ny và Nanni đồng thời kinh ngạc a một tiếng.

“Nhưng. . . .” Nanni nghi hoặc cau lông mày: “Hấn không phải kết hôn hai năm rồi sao?”

“Trên thực tế, ” Lộ Uyên Tỉnh cười đến quỷ dị. “Vợ tổng giám đốc ba tuổi liền cùng tổng giám đốc đính hôn. Mười lăm tuổi gả cho tổng giám đốc, tình cảm của bọn họ làm người ta khó có thể tin, hơn nữa tổng giám đốc càng thêm nuông chiều phu nhân khác thường.” Hấn dừng một chút vừa tối bày ra tính tăng thêm một câu: “Tuyệt đối không người nào có thể phá hư tình cảm giữa bọn họ.”

Quỳnh Ny lại bắt đầu trừng hấn, hấn nhún nhún vai nhìn về nơi khác. Nanni buồn bã ngậy ngó nhìn phía trước.

Hận hận giẫm chân: “Không đợi, chúng mình đi!” Quỳnh Ny xoay người liền hướng bên ngoài đi: “Chỉ là, tôi muốn nhấn lại.” Cô ta dừng ở trước bàn thư ký.

“Nói cho tổng giám đốc các người biết, nếu như ngày mai, cũng chính là buổi tối thứ sáu, nếu là anh ta không cùng tôi ăn cơm, tôi liền dời đến tối công ty chờ thời gian anh ta nghỉ ngơi!”

Thư ký chuyển cho Lộ Uyên Tỉnh tin nhắn, có một số điện thoại lập tức đưa khiến hấn đặc biệt chú ý. Hấn nhìn đồng hồ đeo tay. Mới vừa tan lớp, hấn lập tức gọi.

“Alo, Bối Bối, anh là Lô đại ca, em tìm anh sao?”

“Đây, đúng, em có một chút việc muốn hỏi một chút.”

“Hỏi đi.”

Bối Bối lườm một cái hai người ngồi ở đối diện cô cùng bên trái nói chuyện trời đất, ngay sau đó rũ mắt xuống đi: “Lô đại ca, nhiều hơn nói tối hôm nay anh ấy muốn cùng khách xã giao. Chuyện này anh biết không?”

“Biết.”

“Nhưng anh ấy chưa từng cùng khách xã giao. Tại sao hiện tại chợt nói muốn cùng khách xã giao?”

Lộ Uyên Tỉnh suy nghĩ một chút: “Em cảm thấy không đúng?”

“Là có một chút, ” Bối Bối lại nghiêng mắt đón nhận ánh mắt tò mò muốn chết của Ông Lâm và Chu Gia Đình: “Anh ấy nói với em thời điểm này rất không dễ chịu, giống như có tựa như chuyện gì gạ emta.”

“Hả?”

“Trước kia anh ấy nói chuyện với em thời điểm cũng sẽ rất dịu dàng xem với em, nhưng ngày hôm qua anh ấy nói cho em biết chuyện này căn bản cũng không dám nhìn ta. Đây không phải là thật kỳ quái sao?”

Lộ Uyên Tĩnh nhẹ nhàng thở ra. “Được rồi, anh sẽ cho em biết, nhưng là em phải trước hết nghe anh kể xong, có vấn đề gì sau hỏi nữa, OK?”

“OK!”

“Chúng ta ở Newyork nước Mỹ thì có một vị buôn bán đại lão hẳn giúp chúng ta rất nhiều, lần này là hai đứa con gái của ông ta đến Đài Loan chơi. Ông ta hi vọng chúng ta có thể hút hết chiêu đãi một chút.”

Con gái ỉ: “VẬY.”

“Đợi chút, anh còn không có kể xong.” Lộ Uyên Tĩnh tiếp đó lại nói: “Anh không lừa em, hai vị kia tiểu thư đều đặc biệt chạy tới Đài Loan theo đuổi chồng em. Nhưng vừa mới bắt đầu, Văn Hạo vẫn đang trốn họ, cậu ta thật sự rất đáng họ, nhưng là họ thật rất khó đối phó. Đợi mười ngày cũng không thấy được Văn Hạo, họ nổi giận đại liên uy hiếp văn hạo, nếu không cùng các cô ăn bữa cơm, họ sẽ dời đến công ty đi chờ đợi đợi thời gian nghỉ ngơi. Dĩ nhiên, họ không thể nào thật sự làm như vậy, nhưng dù sao cha họ đã giúp chúng ta rất nhiều vội, chúng ta cũng không tiện làm được quá đáng. Cho nên Văn Hạo không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại cùng các cô xã giao một lần.”

Chờ chờ, Lộ Uyên Tĩnh không nói gì nữa, Bối Bối lúc này mới bắt đầu đặt câu hỏi: “Em có thể hỏi?”

Lộ Uyên Tĩnh cười. “Có vấn đề cứ hỏi đi.”

“Họ không biết nhiều hơn đã kết hôn rồi sao?”

Lộ Uyên Tĩnh thán thốt to một tiếng. “Biết, nhưng có một đại tiểu thư cổ quái, đặc biệt thích theo đuổi đàn ông có vợ.”

Bối Bối nghe vậy không khỏi ngạc nhiên. “Á? Có cái loại nữ nhân vậy à?”

“Chính là cô ta chứ sao. Cô ta vừa li hôn, mặc cho năm chồng đều cứng rắn giành chồng của vợ người ta liền một cước đá cho văng ra, sau đó sẽ tìm người hy sinh, quả thật vô sỉ dâm dăng.”

“VẬY. Một người khác đây?”

“Một người khác liền coi như không tệ, nhưng văn hạo cũng rất ghét cô ta, bởi vì cô ta luôn nhìn chằm chằm cậu ấy.”

Bối Bối cắn cắn môi. “Nhiều hơn thật không thích họ?”

Lộ Uyên Tĩnh lại cười. “Em biết văn hạo không thường nói thô tục, nhưng Văn Hạo vừa nghe đến họ muốn tới, đầu cậu ta một câu chính là: Bitch.”

“A!” Bối Bối không khỏi bật cười. “Anh ấy nói thô tục!”

“Đúng vậy a.”

Bối Bối cười một lát sau lại tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao anh ấy không thành thật nói cho em biết?”

Lộ Uyên Tĩnh ai thanh. “Anh chưa nói với em sao? Cậu ta vẫn cho rằng em còn chưa trưởng thành. Mặc dù cậu ta không có thực xin lỗi người, nhưng cậu ta cũng không cho rằng em có thể hiểu loại tình trạng này. Có lẽ em sẽ bảo cậu ấy căn bản không cần đi để ý tới họ là được. Nhưng mặc kệ ở trên thương trường hoặc trên quan hệ, có một số việc coi như hận đến muốn chết, vẫn phải đi làm. Jennings tiên sinh là người tốt, nể mặt ông ta, không vui lòng chúng ta cũng sẽ phải đi ứng phó con gái của ông ta, như vậy em hiểu được không?”

Bối Bối cong môi lên. “Em có thể hiểu rõ nguyên nhân anh ấy phải xã giao chính là do họ, chính là không thể tha thứ anh ấy luôn coi em như đứa bé.”

“Tiểu thư, đây là chuyện hai vợ chồng, chính các người tự suy nghĩ biện pháp giải quyết đi!”

“Được rồi, vậy cứ như vậy, chuông vào học vang lên, bái bai!”

Tắt điện thoại di động, hai đồng đảng mới vừa hé miệng, Bối Bối liền vội vàng nói: “OK, OK, tất cả đều sẽ cho các cậu biết, chờ buổi trưa thì OK?”

Không OK cũng phải OK, bởi vì thầy giáo mau tới, Ông Lâm và Chu gia đình bắt đầu dĩ chính mình trở lại chỗ ngồi.

Vào buổi trưa, ba nữ sinh đặc biệt dễ dàng tìm trong sân trường một góc không có người hưởng dụng. Chia ra dọn xong trận thế, ba người của mình ăn vài miếng sau, Ông Lâm đầu tiên làm khó dễ: “Bối Bối, nhiều hơn một cuộc là gạt cậu chuyện gì?”

Bối Bối lừa gạt cô một cái. “Cũng không coi là lừa gạt á.”

Một miếng cơm một câu nói, kẹp lấy món ăn một cái vấn đề, miệng càng không ngừng nói, cũng không còn quên lấp bao tử. Sau khi nói xong cũng ăn được không sai biệt lắm. Vì vậy, nghỉ xong, chiến thuật nghiên cứu và thảo luận tiếp tục.

“Cậu định làm như thế nào?” Chu Gia Đình hỏi.

“Làm thế nào?” Bối Bối nghi ngờ lặp lại. “Cái gì làm thế nào?”

Ông Lâm liếc xéo cô. “Tiểu thư, cậu không phải cần phải đi bảo vệ chồng cậu sao?”

Bảo vệ ‘Hả?’ Bối Bối lẳng mắt.

“Thật là có ngốc nghếch à, tiểu thư.” Ông Lâm mắng. “Người ta chính là tới ăn chồng cậu, cậu còn yên tâm như vậy để cho chồng cậu cùng bọn họ đi ăn cơm à?”

“A!”

Chu gia đình nặng nề gật đầu. “Đúng vậy a, cậu không xem film điện ảnh đều có diễn sao? Ăn cơm cũng không biết có thể ăn ra bao nhiêu vấn đề tới đấy!”

Bối Bối vừa nghe, chân mày lập tức khóa chặt. “Là đó, thí dụ như uống say.”

Không, không được nhiều hơn không thể uống rượu.”

“Cậu đầu óc tối dạ à?” Ông Lâm lại mắng. “Người ta chỉ muốn ăn chồng cậu. Ai còn quan tâm thể chồng cậu khỏe mạnh hay không, sống lâu trăm tuổi a!”

“Coi như chồng cậu kiên trì không uống rượu, họ cũng có thể làm bộ uống rượu say a. Sau đó chồng cậu thì phải đưa họ trở về, này cũng không giống nhau bước vào trong cạm bẫy của bọn họ rồi.” Chu Gia Đình nói tiếp.

“Nếu không muốn mặt một chút, liền len lén ở trong đồ uống hạ thuốc mê.”

“Xuân được cũng có khả năng.”

“Hoặc là dứt khoát đánh bất tỉnh anh ta, bắt cóc, cưỡng bạo anh ta!”

“Oa! Oa! Oa!” Bối Bối không khỏi oa oa kêu to. “Thiệt hay giả? sao dọa người như vậy chứ!”

Ông Lâm rên một tiếng. “Lừa cậu vui lắm à?”

Bối Bối lẳng rồi một hồi lâu sau, bỗng dưng nhảy dựng lên kêu lên: “Không được! Mình phải đi bảo vệ anh ấy.”

Chu Gia Đình xoa xoa mũi. “Cậu lại không biết bọn họ ăn cơm tại nơi nào.”

“Mình có thể gọi điện thoại đi hỏi lão Vương a!”

“Lão Vương?”

“Nhanh một chút tài xế.”

6. Chương 6

Sáu giờ rưỡi ở Ngân Hà Tuyền cung.

Mấy cô gái vội vã chạy về nhà thay quần áo, lại vội vã đến Ngân Hà Tuyền cung cách đằng trước đó không xa tập họp.

Ba cô gái cũng tận lực chọn lựa trang phục đoan trang nhất cao quý để mặc, hi vọng thoát nhìn có thể trưởng thành một chút, thực nữ một chút, đáng tiếc đều không thể nào thành công.

Ba gương mặt vừa nhìn là biết thanh tú.

Bối Bối khoa trương hơn. Trang phục của cô phần lớn cũng là do Văn Hạo giúp cô chọn mua, như thế nào đều là kiểu thiếu nữ. Hôm nay đặc biệt chọn một bộ lễ phục cao quý cao cấp nhất mặc vào, người giúp việc A Quyên còn giúp cô chải đầu công chúa. Không ngờ Ông Lâm nhìn lên thấy liền kêu to: “Búp bê!”

Hại Bối Bối thiếu chút nữa phải nhắc tà váy dài xông tới giết, còn Chu Gia Đình la hét. Thời gian qua rồi, 3 cô bé mới hoảng hốt đi vào trong Ngân Hà Tuyền cung.

Ngân Hà Tuyền cung là Câu Lạc Bộ y hệt nơi cao cấp. Người bình thường không cách nào tùy tiện đi vào, chỉ có giấy chứng minh hội viên cung hoặc thẻ vàng của người sử dụng. Sáu giờ đến tám giờ rưỡi là dùng thời gian bữa ăn, về sau tám giờ rưỡi bỏ đồ ăn chỉ cung cấp thức uống cùng trái cây, phía trước có một sàn nhảy ước chừng một phần ba lớn nửa vòng tròn chiếm cả phòng ăn, nơi ban nhạc diễn tấu đang trình diễn âm nhạc êm ái.

Đồ trang trí tráng lệ trang hoàng, cao quý sang trọng, liếc nhìn lại tất cả đều là người giai cấp thượng lưu, vừa mặc tây trang đeo caravat, vừa mặc lễ phục kim cương. Ba giờ cô gái thiếu chút nữa không vào được. Sau hai lần Bối Bối lấy ra thẻ vàng, lúc này mới được cho đi.

Thời gian dùng cơm hầu như đều đầy ngập khách, chỉ có mấy bàn cạnh sàn nhảy là trống không còn là góc bí mật không ai muốn. Nhưng thế lại đúng tâm ý của 3 cô bé. Từ vị trí của các cô nhìn ra ngoài, cả phòng ăn trừ phía ngoài cùng mấy bàn bên ngoài tất cả đều xem được, nhưng người khác muốn xem họ có thể không dễ dàng. Bởi vì chỗ của các cô là một trong các chỗ trống ở gần vách tường nhà hàng, xem ra rất yên tĩnh. Hai bên có một chậu cây to có lá rũ xuống, Ông Lâm đặc biệt dời nó ra gần giữa, họ lại ngồi hai bên, hai phần lá rũ xuống cũng che gần hết các cô.

Quá bữa ăn, trong đầu Bối Bối chính là một câu: “Bọn họ còn chưa tới.”

“Hình như vậy.” Chu Gia Đình thuận miệng đáp lời đồng thời tò mò nhìn Bối Bối.

“Làm sao cậu có thể có thẻ vàng?”

“Nhiều hơn giúp mình làm.”

“Lại có thẻ vàng, lại ra nước Mỹ mở chi nhánh công ty.” Ông Lâm trầm ngâm.

“Nhà cậu rất có tiền sao?”

Bối Bối ngoan ngoãn mà gạt đầu nhẹ.

“Vậy tại sao cậu đều là ngồi trên xe buýt đi học? Anh ta không có bảo tài xế đưa đón cậu sao?”

Bối Bối thẳng vai: “Nhiều hơn nói học sinh sẽ phải có dáng vẻ học sinh. Anh ấy không hy vọng mình trở thành một học sinh khác mọi người, nếu không sẽ bỏ qua cuộc sống học sinh bình thường nhưng vui vẻ.”

“Tới rồi! Tới rồi!”

Chu Gia Đình khẽ gọi lập tức dừng lại lời của các cô. Ba giờ đầu nhìn thẳng qua hướng lá rủ, tầm mắt tập trung ở sáu người đi hướng sàn nhảy.

“Đây hai bà nước ngoài không phải là chuyên theo đuổi chồng đại bảnh bao của người ta chứ?” Chu Gia Đình lầu bầu: “Thành thật mà nói, xem ra thật vô cùng. Đúng giờ!”

“Còn dầu phẩy nữa !” Ông Lâm vừa mắng vừa đánh vào đầu cô một cái. “Dù là tiểu thư thế giới, mơ ước chồng người ta cũng chính là hồ ly tinh!”

“Kỳ quái, bọn họ rất nhiều người sao!” Bối Bối nhìn chằm chằm đám người kia. “Lô đại ca cũng ở đây a, như vậy mình lo lắng nhiệt tình cái gì? Lô đại ca nhất định sẽ giúp mình chăm sóc tốt nhiều hơn! Chúng ta rõ khẩn trương á!”

Ông Lâm vẫn nhìn chung quanh. “Bối Bối, chồng cậu cũng thật cực kỳ có sức quyến rũ. Cậu xem anh ta vừa tiến vào, tất cả mọi người đều nhìn anh ta đấy!”

“Đó là đương nhiên, ” Bối Bối hài lòng hất cằm lên. “Chồng mình chứ sao!”

Chu Gia Đình cũng nghiêng đầu. “Vậy làm sao bây giờ? Bọn họ người nhiều như vậy, hai hồ ly tinh sẽ không có cơ hội chứ?”

Ông Lâm quay lưng lại. “Trước hảo hảo hưởng thụ một chút, những thứ khác chờ tám giờ rưỡi đi qua rồi nói.”

“Tám giờ rưỡi?” Chu Gia Đình cũng quay lưng lại. “Tại sao?”

“Cậu không thấy trước mặt là bảng thời gian sao? Sau tám giờ rưỡi là lúc khiêu vũ, cũng phải đề phòng chồng Bối Bối được ăn đậu hũ chứ?”

Bối Bối vẫn nhìn chằm chằm bên kia. “Xuất sắc!”

“Thế nào?”

Bối Bối quay đầu lại cười híp mắt. “Này hai người lẳng lơ kia vốn là muốn ngồi sát ‘nhiều hơn’. Nhưng Lô đại ca cố tình lễ phép kéo cái ghế mời bọn họ ngồi xuống, tiếp nếu để cho ‘nhiều hơn’ ngồi đối diện họ, Anh ấy và một người khác rất nhanh sẽ phân ngồi ở hai bên ‘nhiều hơn’ rồi.”

“Tốt lắm, hiện tại tạm thời cũng không có vấn đề. Tốt nhất là bọn họ dùng cơm xong liền sau rời đi, nếu không phải là.” Ông Lâm bĩu môi. “Chúng mình tốt nhất tiếp tục nhìn chằm chằm bọn họ để ngừa ngộ nhỡ.”

“Nhưng chúng mình có biện pháp gì để ngăn cản bọn họ khiêu vũ đây?”

“Lúc đó tính sau, không có gạo liền nấu canh khoai lang. Đến lúc đó lại nghĩ biện pháp!”

“Lí Tư, mời tôi nhảy một điệu đi!”

Thái độ Quỳnh Ny ngạo mạn giống như nữ hoàng hạ lệnh. Văn Hạo nhìn Lộ Uyên Tĩnh một cái. Lộ Uyên Tĩnh lập tức hiểu ý mở miệng thay anh từ chối nhã nhặn: “Thật xin lỗi, tiểu thư Quỳnh Ny. Tổng giám đốc bao tử không tốt, mới vừa dùng xong bữa qua sau không thể vận động.”

“Vậy thì gọi mấy người diễn tấu chậm một chút ca khúc trữ tình.”

“Quỳnh Ny tiểu thư, dạ dày tổng giám đốc thật không chịu nổi hành hạ, cô không hy vọng để cho ngài ấy nhảy một điệu sau liền nhập viện chứ?”

Quỳnh Ny cảm giận trừng mắt nhìn hắn, đảo mắt thấy văn hạo cũng không động hợp tác uống nước đá, không khỏi tức giận hừ một tiếng quay đầu nhìn tới trong sân nhảy phiêu động song song đối đối.

“Có lẽ mọi người có thể đi trở về nghỉ ngơi.” Lộ Uyên Tĩnh thử thăm dò đề nghị.

“Không!” Quỳnh Ny lập tức chuyển trở lại kêu lên. “Tôi có thể chờ, chờ một hai giờ về sau, anh ấy có thể nhảy chứ?”

Lộ Uyên Tĩnh còn muốn nói điều gì, cô ta lập tức lại cướp lời: “Nếu như một hai giờ còn chưa đủ, vậy thì ba bốn giờ, dù sao hôm nay tôi không thể không cùng anh ta nhảy!”

“Kỳ quái, bọn họ liền ngồi yên đó xem người ta khiêu vũ ư!”

“Bọn họ đứng lên giống như rất muốn đi xuống nhảy, nhưng tại sao cũng không đi nhảy đây?”

“Bọn họ đến cùng là đang làm cái gì quỷ a? Lại không khiêu vũ, người cũng không đi, lại càng không nói chuyện phiếm, giống như muốn dây dưa ở đó í!” Ba đứa bé hai mặt nhìn nhau.

Lộ Uyên Tĩnh len lén nhìn đồng hồ. Mười giờ rưỡi. Hấn và Văn Hạo dò xét lẫn nhau một cái, ánh mắt bắt đầu ngay sau đó dời đi.

Không ngờ Quỳnh Ny có tính nhẫn nại như vậy. Lại có thể thật cùng bọn họ tốn thời gian như vậy nữa.

Văn Hạo một chút cũng không muốn cùng cô ta khiêu vũ. Anh cũng không rằng chỉ một điệu nhảy mà có thể đuổi được Quỳnh Ny. Sợ rằng được một lần liền sau không dứt. Một điệu lại một điệu, một điệu nữa một điệu. Ngân Hà Tuyền cũng không nghĩ ngơi, cô ta nhất định có chết cũng không chịu rời đi.

Cổ tình đến Ngân Hà Tuyền cũng vào ngày nghỉ, vào nửa đêm mở cửa sẽ gặp thanh thiếu niên tròn mười tám tuổi mặc đồ khoe khoang tiến vào. Dĩ nhiên phải có giấy hội viên hoặc thẻ vàng mới có tư cách vào, năm giờ trước kia cũng sẽ là thuộc về thời khắc điên cuồng nhiệt vũ. Hơn nữa nghe nói cuối tuần này còn có cái gì mà đêm Latin chơi hết mình, đến lúc đó phần lớn người trưởng thành lớn tuổi cũng sẽ rời đi, độc còn lại mấy người bọn hắn mặc lễ phục tây trang ở chỗ này tốn thời gian. Tình hình có thể sẽ lúng túng hơn. Nếu như cứng rắn muốn Quỳnh Ny rời đi, khẳng định cô ta lại biết nói lên cái gì mà điều kiện trao đổi.

Thật không biết Quỳnh Ny thần thông quảng đại như vậy. Mới đến không tới nửa tháng cư nhiên lại có thể biết nơi này! Thật nhức đầu, tối hôm nay sợ rằng không dễ bỏ qua rồi.

Lộ Uyên Tĩnh vô ý thức bưng rượu lên uống. Cặp mắt dò xét các nơi phòng ăn, giống như hy vọng có thể ở trong đó tìm ra cái gì biện pháp giải quyết .

Đột nhiên, khuôn mặt quen thuộc nhỏ bé bỗng dưng xông vào bên trong đồng tử của hắn.

Lộ Uyên Tĩnh ho khan.

Văn Hạo quay đầu đến xem hắn, vỗ nhẹ phần lưng của hắn.“Thế nào? Uống quá nhanh bị sặc?”

Lộ Uyên Tĩnh ho khan linh hoạt hướng bên phải dò xét một cái, ngay sau đó đứng lên.“Thật xin lỗi, tôi đi toilet.”

Nhìn qua bàn không ai chú ý tới hắn, Lộ Uyên Tĩnh liền sai bước hướng chỗ Bối Bối.“Bối Bối, em chạy đến nơi đây làm gì?”

Bị phát hiện,hốt hoảng rất nhanh mất đi. Bối Bối nháy mắt to vô tội nói: “Mời bạn bè ăn cơm a!”

“Mời bạn bè ăn cơm?” Hắn nhìn thấy hai cô gái khác, nhìn lại trở về Bối Bối, ngay sau đó thở dài núp ở phía sau lá rủ ngồi xuống.“Làm sao biết nơi này?”

Bối Bối cười hắc hắc.“Lão Vương.”

“Lão Vương?” Lộ Uyên Tĩnh lắc đầu một cái.“Thôi, em đến rồi cũng tốt, vừa lúc thay Văn Hạo giải vây.”

Cặp mắt sáng lên, Bối Bối hưng phấn nâng mặt lên.“Thế nào? Em có thể ra sân sao?”

Lộ Uyên Tĩnh lại thở dài.“Em không lên trường thật đúng là không được đấy!”

Lộ Uyên Tĩnh trở lại chỗ ngồi, hắn nheo mắt nhìn lúc không ai chú ý, lặng lẽ ở bên tai Văn Hạo nói đôi câu.

“Không nên hoảng hốt, mình bảo đảm không có việc gì.”

Văn Hạo nghi ngờ nhìn hắn. Không đầu không đuôi, không giải thích được đôi câu, cậu ta đang nói gì thế?

Trong không gian tất đều là mỹ nữ, đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ với khuôn mặt xinh đẹp đương nhiên có thể thu hút không ít chú ý của mọi người. Bàn Lộ Uyên Tĩnh cũng không ngoại lệ, trừ Văn Hạo đang nhìn sành nhảy đến gần cả người và Lộ Uyên Tĩnh đã sớm lòng biết rõ ra, bốn người khác đều nhìn chăm chăm thẳng thiếu nữ đi tới hướng bàn này.

Văn Hạo đang đắm chìm trong ký ức tuyệt vời cùng Bối Bối, nhưng bị một xuất hiện âm thanh mạnh mẽ làm cho sợ, giọng nói quen thuộc từ phía sau hông anh truyền đến.

“Tiên sinh, tôi có thể mời nhảy một điệu không?”

Văn Hạo bỗng nhiên xoay người, thoáng chốc hiện lên mặt kinh hoảng kêu lên: “Bối Bối!”

Bối Bối bưng bình nháy mắt mấy cái: “Có thể mời nhảy một điệu không?”

Khiêu vũ? ! Không biết làm sao Văn Hạo lại chỉ vội vã giải thích: “Bối Bối, mời.”

“Mời tôi khiêu vũ? Được!” Bối Bối lập tức nắm tay Văn Hạo cứng rắn kéo anh: “Nhanh lên một chút, Waltz. Điệu Waltz!”

Tức giận trợn trừng mắt nhìn bóng dáng ở giữa sân bay múa, Quỳnh Nỵ vỗ mạnh xuống cái bàn.

“Tại sao anh ấy có thể nhảy cùng cô ấy?”

“Tổng giám đốc không thể không cùng nàng nhảy a!” Lộ Uyên Tĩnh cười hì hì nói.

“Tại sao?”

Lộ Uyên Tĩnh chán nản bưng rượu lên miệng uống: “Bởi vì cô ấy chính là phu nhân tổng giám đốc .”

“Bối Bối, anh.”

“Không cần giải thích, nhiều hơn, em biết hết rồi. Cũng không có tức giận, là Lô đại ca gọi em tới giúp anh giải vây , anh không cần phải lo lắng.”

Văn Hạo thở phào cực kỳ nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên lòng hỏi một lần nữa: “Em thật không tức giận?”

Bối Bối dí dỏm nhăn nhu lỗ mũi: “Nói tức giận cũng là giận anh tại sao không nói rõ ràng cùng với em, em sẽ hiểu rõ a! Có lẽ em bình thường rất thích làm nũng ăn vạ tức giận không phân phải trái với anh. Nhưng nếu anh nói rõ cho em, em còn không hiểu được sao!” Cô nhìn trộm anh một cái: “Lô đại ca nói anh vẫn cho rằng em vẫn chưa trưởng thành. Có lẽ em thật sự chưa trưởng thành, nhưng cũng chưa chắc không hiểu chuyện a. Em đã là bà xã danh chính ngôn thuận của anh, anh nên để cho em thay anh gánh vác một chút sao!”

Âm nhạc kết thúc, bọn họ như cũ ở lại trong sân đợi ca khúc tiếp theo .

Văn Hạo khẽ vuốt gò má của Bối Bối, trong mắt đầy tràn cảm động ôn hòa: “Bối Bối, em như vậy là rất tốt. Anh thật sự không muốn dùng chuyện phức tạp của người khác làm em ưu phiền.”

Ánh đèn chợt tối. Âm nhạc lại trở lại, là một bài hát trữ tình từ từ . Ở bên trong bóng tối mờ mờ, Văn Hạo không nhìn ánh mắt vô số quanh mình, anh quên mình mà đem Bối Bối ôm chặt vào trong ngực theo âm nhạc nhẹ nhàng lắc lư .

Bối Bối thỏa mãn tựa vào trước ngực rộng rãi của anh: “Nhiều hơn, trước kia em chưa từng nói với anh. Bởi vì em một mực chờ đợi anh mở miệng trước nhưng bây giờ em cho rằng hay là em nói trước tiên sẽ tốt hơn.”

Cô ngẩng mặt lên mắt nhìn Văn Hạo: “Em yêu anh.” Cô thở khẽ.

Cô ngẩng mặt lên mắt nhìn Văn Hạo: “Em yêu anh.” Cô thở khẽ.

Văn Hạo toàn thân run lên. Trên mặt mừng như điên. Ánh sáng hiện ra, rồi lại bỗng nhiên biến mất.

Cô than nhẹ: “Em biết rõ anh có thể cho là em còn trẻ con, không hiểu được tình cảm chân chính. Nhưng là bất luận như thế nào em vẫn muốn nói cho anh biết. Em yêu anh.”

Từ bắt đầu 6 tuổi, em đã chờ một ngày có thể gả cho anh. Nhưng chờ đến sau khi chúng ta thật sự kết hôn, anh còn không động vào em..Em thật sự rất thất vọng.”

Cúi đầu nhìn chăm chăm vào chiếc cúc áo sơ mi của anh: “Em vẫn cho rằng anh đối với em không có hứng thú, bởi vì em quá ngây thơ, hoặc là.” Cô tiếp tục bày tỏ.

“Anh có người yêu khác.”

“Bối Bối, anh không có.”

“Em biết rõ, nhiều hơn, em biết hiện tại anh không có. Nhưng anh vẫn không chạm vào em...Em thật sự tức giận. Sau đó em lại tìm Ông Lâm và Chu Gia Đình” Cô bướng bỉnh ngẩng lên mắt chen lấn chen.“Là họ dạy em cách hấp dẫn đàn ông.”

Văn Hạo mặt kinh ngạc.

Bối Bối cười đến rất hả hê.“Kết quả em thật sự nhận được anh!”

“Bối Bối, Em.Em.”

“Em hiểu rõ anh không thể nào tin nổi em sẽ thật sự yêu anh ” Bối Bối lần nữa cắt đứt lời của anh.“Nhưng anh yên tâm, thời gian lâu dài anh sẽ thấu rõ ràng em yêu anh quá nhiều. Không phải yêu trong sáng, cũng không phải là mê luyến ngây thơ. Là tình cảm chân chính nam và nữ. Em sẽ khiến anh tin tưởng em lấy tình cảm con gái đối với con trai tới yêu anh. Đến lúc đó, ” Cô cười ngọt ngào.“Anh nói cho em biết anh yêu em là được.”

Đôi môi Văn Hạo mở đóng rất nhiều lần. Đúng là vẫn không thể nói ra lời anh muốn nói nhất cho cô biết. Anh biết nếu hiện tại nói cho cô biết anh yêu cô, như vậy về sau cô thật sự gặp phải đối tượng yêu thích. Cô lương thiện như vậy không đành lòng tổn thương tình cảm của anh nhất định sẽ hy sinh tình yêu chân chính mình với bạn.

Anh không thèm để ý mình sẽ như thế nào, chỉ cầu hạnh phúc của cô. Cho nên anh chỉ có thể đem cô ôm chặt vào trong ngực, ở trong lòng yên lặng bày tỏ tình yêu nồng đậm của anh.

” Anh yêu em. Bối Bối. Anh yêu em đã lâu lắm rồi.”

Bọn họ sau mấy khúc mới trở về ngôi, Lộ Uyên Tĩnh đã sớm vì Bối Bối mà chuyển ra vị trí ra ngoài. Trước mặt là Quỳnh Ný sắc mặt đang tái xanh , Bối Bối cố ý đem hai cái ghế kéo dựa chung một chỗ, tiếp mới để cho Văn Hạo thân mật kéo cô ngồi xuống.

“Quỳnh Ný tiểu thư, Nanni tiểu thư, vị này là thê tử của tôi Bối Bối.”

Anh vì lễ độ giới thiệu Quỳnh Ný, Nanni.

Ánh mắt khinh miệt ở trên người Bối Bối nhìn một vòng, Quỳnh Ný mới hừ nhẹ nói: “Còn là một cô nhóc sao!”

Bối Bối tương đối thông minh, nhưng thứ cô có thiên phú nhất chính là ngôn ngữ. Từ người giúp việc vốn sinh ra ở tỉnh này, cô dễ dàng học được tiếng Mân Nam chính gốc. Năm thứ ba tiểu học, nghỉ hè đến nước Mỹ nghỉ hè hai tháng sau về Đài Loan thì anh văn của cô đã có thể oang oang đọc thuộc lòng rồi. Sau hai lần, một ít Anh văn cùng chân chính một dạng lưu loát tiêu chuẩn.

Còn có tiếng Nhật cô nói cũng không xoàng ,cái khác như tiếng Đức, tiếng Hàn, tiếng Pháp hoàn toàn đều có thể dọa người .

Cho nên, đang ở bàn đầy người. Trừ Văn Hạo. Giữa ánh mắt kinh ngạc, cô trả lời bằng tiếng Anh không chê vào đâu được: “Cám ơn tiểu thư Quỳnh Ný khích lệ.”

Cô rũ mi mắt che kín ánh sáng ác ý.”Con gái để ý nhất chính là tuổi, có thể được người khác khen tuổi còn ít dĩ nhiên là chuyện kiêu ngạo nhất.

Nếu muốn dùng đến mỹ phẩm để che giấu số tuổi thật sự, thì vô cùng bí ai nha!”

Tầm mắt mỗi người cũng không khỏi tự chủ bay về phía Quỳnh Ný. Trên mặt cô ta chất đầy son phấn chột lại dời đi chỗ khác. Trên khuôn mặt đẹp như tiên nữ hiện lên vẻ phẫn nộ khủng khiếp thật làm cho người kinh hãi.

“Cô. Cô chẳng qua chỉ là một tiểu quỷ non nớt !”

“Nhưng chồng tôi yêu thích tôi như vậy a!” Bối Bối nói xong yêu kiều hướng trong ngực Văn Hạo.“Anh ấy nói anh ấy thích tôi đơn thuần đáng yêu, không giống có vài người đây bụng thiết kế âm mưu. Thật là đáng sợ đó!”

Lại bị đâm trúng chỗ yếu, sắc mặt của Quỳnh Ny quả thật đen đến đáng sợ. Hai lỗ mũi càng giống như rồng phun lửa không ngừng phun ra tức giận. Cô ta ghen ghét tức giận nhìn chằm chằm Bối Bối.“Cô. . . . Cô. Thật là không có có nhà dạy, trước mặt mọi người, trong trường hợp quy củ như thế này mà thân thiết, chẳng lẽ không sợ người nói xấu sao?” Không thể ở trước mặt Văn Hạo thất lễ găm thét tức giận mắng, trước mắt cô ta chỉ có thể lấy tình hình nhìn không vừa mắt để phát huy.

Bối Bối cười đáng yêu hơn.“Có quan hệ gì, chúng tôi là vợ chồng danh chính ngôn thuận a. Chỉ cần tôi không quyến rũ chồng người ta là được nha. Cái loại phụ nữ không biết xấu hổ như vậy mới đáng gọi là hạ lưu vô sỉ dâm dăng xấu xa đấy!”

Chỉ cây dâu mà dám mắng cây hòe! Thẹn quá hóa giận Quỳnh Ny trong nháy mắt tức bất tỉnh đầu, miệng há ra liền muốn rống giận, lại bỗng nhiên liếc thấy căn Hạo nhìn cô ta lông mày nhíu lại. Một hơi nghẹn tức ngoan cố ở cổ họng nửa ngày, cuối cùng vẫn là cứng rắn nuốt về.

Lộ Uyên Tĩnh cười thiếu chút nữa nổ bụng nhưng ánh mắt Văn Hạo ra hiệu vội đi ra mà hoà giải .

“Các vị có muốn uống gì không?”

Vì vậy gọi người hầu bàn phân phó thức uống. Trong lúc đó, Quỳnh Ny ngẫm ngẫm suy nghĩ. Nhìn chằm chằm Bối Bối yêu kiều tựa vào trong ngực Văn Hạo triệt kiêu, Văn Hạo thì không ngại ôm cô. Sau khi một người hầu bàn tới đưa thức uống rồi đi, Quỳnh Ny lập tức bày ra nụ cười giả dối hướng Bối Bối mời rượu.

“Kính chúc phu nhân vĩnh viễn dừng ở tuổi thanh xuân.”

“Cám ơn, cám ơn!”

Bối Bối việc đáng làm thì làm nói cám ơn cũng bưng nước trái cây lên, đang muốn uống lại bị Quỳnh Ny ngăn cản.

“Phu nhân, ly kia của cô là nước trái cây à?”

“Đúng vậy a! Tôi chưa đầy 18, chỉ có thể uống nước trái cây.”

“Tôi lấy rượu cô...cô lại uống nước trái cây, như vậy không lẽ phép lắm đó!”

Quỳnh Ny hiện ra nụ cười nham hiểm.“Theo lễ giáo mà nói, nên mời chồng cô thay cô uống mới đúng chứ?”

“No, No, No!” Bối Bối mãnh liệt lắc đầu.“Dạ dày anh ấy không tốt không thể uống thức uống có tính kích thích .” Đảo mắt nhìn lên,cô hướng Lộ uyên tĩnh cười cười.

“Như vậy, Lô đại ca là trợ lý chồng tôi. Thay mặt anh ấy uống vậy. Có thể không, Lô đại ca?”

“Dĩ nhiên có thể.” Lộ Uyên Tĩnh vừa đáp vừa uống.

Quỳnh Ny còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào. Hắn đã đem ly rượu rỗng hướng Quỳnh Ny chìa ra. Cô ta chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi tự mình uống một ly.

Sau trong đầu cô ta nhanh chóng vòng vo vòng, nụ cười giả dối lại nở ra.

“Phu nhân, hôm nay tôi là khách, lễ phép mà nói. Văn Hạo nên mời tôi nhấp một điệu chứ?”

“Vậy cũng không được!” Bối Bối lập tức phản đối thật to.“Tôi thật kiêu kiệt. Chồng của tôi là của tôi. Tại sao có thể cùng cô gái khác khiêu vũ ! Không được! Không được!” Cô lại hướng Lộ Uyên Tĩnh nhìn lại.“Lô đại ca, anh là trợ lý của nhiều hơn, còn không nhanh thay mặt Nhiều Hơn mời tiểu thư Quỳnh Ny và tiểu thư Nanni nhấp một điệu?”

Lộ Uyên Tĩnh vừa mới hé miệng. Quỳnh Ny liền găm lên một tiếng: “Không cần!”

“Không cần nha? Vậy coi như xong.” Bối Bối thuận thế lên tiếng, ngay sau đó lấy khuỷu tay thúc vào bên cạnh sườn Văn Hạo.“Nhiều hơn, chị ấy không nhảy, chúng ta đi nhảy đi? Còn có bọn họ.” Cô chỉ chỉ tiểu thư Nanni, Lộ uyên tĩnh, quản lý quan hệ xã hội và quan hệ xã hội để ý Viên tiểu thư.“Vậy mọi người cùng nhảy đi! Tất cả mọi người ngồi yên thật nhàm chán đó! Có phải mệt mỏi không? Vậy thì về nhà đi!”

“Không!” Quỳnh Ny lập tức để phản đối.“Còn sớm mà. Tất cả mọi người còn trẻ, làm sao có thể sớm như vậy liên mệt mỏi!” Cô ta cũng không tin không đấu lại cô nàng này , chỉ cần cô ta là khách không muốn rời

đi, Văn Hạo là chủ nhân thì không thể rời đi. Cô ta tin tưởng chỉ cần có kiên nhẫn nữa nhất định lấy được cơ hội.

Mỗi một lần gặp mặt cô ta đều phải có chút tiến triển mới được. Nếu không phiền toái như vậy bao giờ mới có thể cùng anh ta ra ngoài một lần, kéo dài tới lúc nào thì mới có thể lừa gạt người đây?

“Không muốn trở về à? Vậy cũng tốt, nhiều hơn, chúng ta đi khiêu vũ thôi!”

Bối Bối vừa nói vừa kéo Văn Hạo. Kết quả giẫm chân tại chỗ rồi.

Lộ Uyên Tĩnh bưng ly rượu lên. Trống không, hấn dứt khoát kêu người hầu bàn lấy ra cả chai rượu. Lòng thầm nghĩ xem có thể hay không dứt khoát đem Quỳnh Ny chuốc say.

Lộ Uyên Tĩnh nhìn cặp đôi này say đắm trong sàn nhảy. Hấn lần nữa ra hiệu cùng câu nói.

“Tuyệt đối không người nào có thể phá hư tình cảm giữa bọn họ .”

Đêm Latin hoan lạc!

Mười hai giờ vừa qua không lâu thì toàn bộ khách bình thường rời đi. Thay vào đó là một đám thanh thiếu niên tích cực chạy vội vào. Sắc thái vui tươi, lại mặc quần áo lóa mắt, thanh xuân cười vui, không bị cản trở nhiệt tình. Gom lại bên trong không khí sung sướng. La-tion! la-tion!

Tiết tấu mạnh mẽ kèm theo dàn chơi kèn lộng lẫy. Không gì cản nổi sức quyến rũ của âm nhạc Latin đến mức làm người khác không nhận được nghe thấy tiếng nhạc liền rời chỗ ra nhảy. Để cho thân thể và tình dục hoàn toàn phóng túng một phen.

Nếu như âm nhạc có thể phản ánh văn hóa đất nước. Như vậy thứ mà âm nhạc Latin phản ánh chính là một loại tình yêu thương sinh mạng, tận hưởng lạc thú trước mắt nhân sinh quan.

Ở giữa vũ điệu cuồng nhiệt của những người trẻ tuổi, bàn của đám người Văn Hạo dĩ nhiên giống như quái dị.

Bối Bối nhìn coi mỗi gương mặt đang không dễ chịu lắm. Ngay sau đó mở miệng kêu to (bởi vì tiếng nhạc quá lớn): “Quỳnh Ny tiểu thư, còn chưa phải muốn rời đi sao?”

Quỳnh Ny biểu cảm căng thẳng nói: “Lí Tư một mình đưa tôi trở về, nếu không tôi không đi!”

Bối Bối trừng mắt nhìn. “Lừa chồng nhà người ta cũng không quá tốt đó!”

Giương cằm lên, Quỳnh Ny khiêu khích nói: “Cô sợ tôi?”

Muốn khích tướng? “Không, tôi không sợ chị. Nhưng mà tôi đã từng nói qua tôi rất kiêu kiệt. Chồng tôi dĩ nhiên chỉ có thể đưa tôi trở về, tại sao có thể đưa tiền phụ nữ về?”

Bối Bối mỉm cười nói. “Chẳng qua nếu như chị không muốn rời đi, tôi sẽ rất thông cảm với chị...Chị ngồi yên lâu như vậy, không cảm thấy nhàm chán sao?”

Quỳnh Ny cười lạnh. “Yên tâm, tôi có bạn, xuống lần nữa đi các người cũng sẽ cùng ta cũng như thế nhàm chán.”

“Thật sao? Vậy cũng không nhất định đó!” Nói xong, Bối Bối đột nhiên đứng lên.

“Xin lỗi, tôi vào trang điểm một chút.”

Không tới năm phút sau, Bối Bối đã trở lại. Sáu người vừa nhìn liền trợn mắt hốc mồm. Văn Hạo càng thêm kinh ngạc kêu lên: “Bối Bối, em về nhà sao?”

Hai con Kit-ty ở trước ngực cô hướng mọi người chào. Áo T-shirt dài tay bên dưới là một cái váy bông ngắn, trên hai chân mảnh mai đi đôi tất màu tím.

Bối Bối xinh đẹp đột nhiên cười một tiếng, đem lễ phục cô vừa mới cởi ra khoác lên trên tay đặt trên ghế dựa.

“Làm sao có thể? Em chỉ đem lễ phục cởi xuống mà thôi!”

“Mặc ở bên trong?” Lộ Uyên Tĩnh tự nhủ lẩm bẩm nói: “Thật là có tính toán trước!”

Quỳnh Ný miễn cưỡng thu hồi vẻ kinh ngạc: “Như vậy thì như thế nào? Cô muốn tự mình đi nhảy sao? Hay là trước mặt chồng cô cùng đứa con gái khác nhảy?” Cô ta giễu cợt nói.

Bối Bối không để ý tới cô, thẳng chuyển sang Văn Hạo: “Lambada.”

Cô nói: “Nếu văn hạo đang ở bên người em, em cũng không cần kêu to.”

“Lambada?” Văn Hạo cau mày lướt mắt một vòng nhân viên của anh.

“Không muốn đi!”

Bối Bối miệng cong lên: “Lambada!” Cô cố chấp nói lại một lần.

Văn Hạo sững sờ một lát rồi sau đó không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái thở dài.

Tiếng nhạc át cuộc đối thoại của bọn họ cho nên những người khác không biết bọn họ nói những thứ gì. Chỉ thấy Văn Hạo đột nhiên bắt đầu thông thả ung dung cời xuống tây trang. Bỏ cà vạt xuống. Hơn nữa còn cởi ba cúc áo trên áo sơ mi, tay áo cũng vén lên rồi.

“Ông trời, cậu muốn làm gì?” Lộ Uyên Tĩnh kinh ngạc hỏi: “Không phải là muốn đi xuống nhảy chứ?”

Văn Hạo cười khở.

Lộ Uyên Tĩnh cũng không tán thành nghiêng mắt nhìn anh: “Đại ca a, không biết nhảy cũng không cần xuống mất thể diện nha. Loại nhảy này cùng khiêu vũ bất đồng. Mặc dù cậu còn trẻ á..., nhưng là đường đường một đại tổng giám đốc lại uốn éo như vậy, thật sự rất khó coi đó!”

Lộ Uyên Tĩnh biết Văn Hạo học nhảy nhưng không biết Văn Hạo là vì Bối Bối mà học. Cho nên điệu nhảy nào cũng học. Hắn luôn cho là Văn Hạo vì trên phương diện làm ăn trường hợp xã giao mới đặc biệt đi học một chút Waltz, điệu Tăng-gô. Đồng thời hắn cũng biết Văn Hạo thời trung học đệ nhị, lúc đại học cũng không tham gia dạ vũ, cho nên Văn Hạo cũng sẽ không ở trước mặt người trẻ tuổi nhảy điệu bốc lửa được.

Cậu ta không phải là muốn dùng điệu Latin tới nhảy chứ? Nghĩ tới đây, Lộ Uyên Tĩnh càng cố khuyên: “Lão đại, không cần đi xuống mất thể diện á..., như vậy thật sự.”

“Mất thể diện?” Văn Hạo lầu bầu: “Còn càng không biết xấu hổ đây này!” Vừa nghĩ tới muốn ở trước mặt nhân viên nhảy cái điệu kích động đó. Anh liền cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Công ty Chi Sa tên tuổi rạng rỡ một đời chỉ sợ là bị hủy bởi tối nay rồi.

“Âm nhạc dừng rồi, đi thôi! Đi thôi!”

Bối Bối không nói lời gì liền lôi kéo Văn Hạo không muốn bước vào sàn nhảy. Tiếp theo lúc bắt đầu vui mừng còn kịp, bọn họ liền bày xong tư thế, Lộ Uyên Tĩnh vừa nhìn không khỏi than thở. Quả nhiên, xem bọn họ bày ra tư thế, không phải Waltz chính là điệu Tăng-gô. Thiếu niên xung quanh bọn họ nhìn còn cười trộm, hao tổn tâm trí kìa!

Vậy mà tám nhịp nhạc vừa qua, bọn họ đột nhiên cùng lúc đi theo nhịp nhanh chóng đang nâng cái mông. Bốn nhịp đi qua, bọn họ nửa người dưới đã dính chặt dán tại một nơi kịch liệt đang đưa.

Thân thể nóng bỏng không bị cản trở, thân thể kịch liệt ma sát tựa như muốn nhóm hoa lửa. Tư thế lớn mật tuyệt hảo giống như ở van xin thỏa mãn nhục dục, rõ ràng sự thay đổi hoá học ở khêu gợi trong ánh mắt tiết lộ không thể nghi ngờ.

Chẳng những Lộ Uyên Tĩnh một bàn này trợn mắt há hốc mồm thấy, ngay cả đám người trong sàn nhảy cũng rối rít dừng lại tránh ra để cho bọn họ có thể phát huy đầy đủ vũ sức lực.

Hất đầu, ngửa người, váy ngắn tươi đẹp tung người bay thành vòng tròn; tập trung tư tưởng, nhìn nhau chăm chú, kích tình ở mê người giãy dụa nổi lên. Anh để cô bên trên thân chính mình uốn lượn, kích thích mọi người tiếng hoan hô từng trận. Cô dựa lưng vào mông anh khi hạ thân anh cọ xát, đốt lử ái dục lửa mạnh.

Tính đối với tính, thân thể ma sát thân thể, thở dốc cùng giọt mồ hôi, va chạm cùng giấy dựa. Đây thật là một điệu vũ kinh người.

Âm nhạc kết thúc, khi bọn họ thở hổn hển đi trở về chỗ ngồi thì bạn đi cùng chính là tiếng vang lên trầm trồ khen ngợi cùng âm thanh vỗ tay. Vừa mới ngồi xuống, Lộ Uyên Tĩnh liền cung kính mà dâng lên nước đá, một số ánh mắt giống như ngưỡng mộ ném ở trên người Văn Hạo.

“Lão đại, mình sùng bái cậu!”

“Cậu đi chết luôn đi!” Gương mặt Văn Hạo không khỏi ửng đỏ, anh lúng túng mắng.

“Ba người miệng tốt nhất đóng chặt một chút cho tôi”

Lộ Uyên Tĩnh còn chưa kịp kháng nghị, Bối Bối liền đưa đầu tới hả hê sẵn giọng nói: “Như thế nào, không tệ chứ? Còn có tiếng ca tụng đây!”

“Bối Bối!” Văn Hạo thở than thở.“Cầu xin em cũng im đi có được hay không?”

Làm như không nghe thấy, Bối Bối như cũ hưng phấn nói: “Rất high chứ?”

“Đâu chỉ high ” Lộ Uyên Tĩnh lẩm bẩm nói.“Quả thật cay người chết, anh thiếu chút nữa nghĩ đến bọn em đang làm.”

“Lộ Uyên Tĩnh!” Một tiếng gầm lên, Lộ Uyên Tĩnh bị sợ đến mức rụt đầu mạnh vội vàng đem chữ cuối cùng nuốt về trong bụng. Văn Hạo cũng cảnh cáo Bối Bối nhìn chằm chằm còn muốn mở miệng:“Bối Bối, em còn không im miệng, về sau anh liền không bao giờ ra ngoài khiêu vũ với em nữa.”

Bối Bối nghe vậy cũng phải vội vàng đem tất cả lời nói thu hồi trong máy hát khóa kỹ, ý bảo kéo lên miện, hơn nữa còn lộ ra nụ cười khờ si lấy lòng với Văn Hạo. Văn Hạo thấy vậy liền lắc đầu mà thở dài , dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, Quỳnh Ny đột nhiên lên tiếng: “Tôi không khẳng định anh phải đưa tôi trở về, Lí Tư, chỉ cần.” Cô ta nhìn sàn nhảy một cái:“Chỉ cần anh và tôi nhảy một điệu là được.”

Tất cả mọi người theo bản năng theo tầm mắt của cô ta liếc sàn nhảy một cái, mặc dù diễn tấu là âm nhạc Latin, nhưng phần lớn thanh thiếu niên nhảy Disco hoặc cát Luba.

Lộ Uyên Tĩnh đầu tiên không tin nói: “Cô muốn nhảy Disco sao?”

12 ánh mắt hoài nghi lập tức đều tập trung trên người Quỳnh Ny, lại thấy cô ta khẽ nhấp ngậm rượu, sau đó chậm rãi nói: “Không, tôi muốn Lí Tư cùng tôi nhảy cái điệu anh ta vừa nhảy.”

Sáu tầm mắt lập tức dời hướng trên người Văn Hạo.“Lambada.” Anh nói, ngay sau đó hướng bên cạnh Bối Bối một gật đầu. Vì vậy Bối Bối đưa tay kéo ra miệng.

“Rất xin lỗi, tiểu thư Quỳnh Ny. Anh ấy không thể cùng chị nhảy lambada.”

Bối Bối nghiêm chỉnh nói:“Đầu tiên, lambada cần trải qua khổ luyện.Nếu không không làm được những động tác kia. Trở lại, nhảy lambada yêu cầu rất có ăn ý, nếu không rất dễ bị thương. Tiếp, người chưa bao giờ nhảy qua lambada muốn đuổi theo tiết tấu nhanh như vậy , cả hai chưa tới tới nửa phút, thất lực của chị liền trật rồi.

Cuối cùng, tôi nói rồi chồng của ta không thể khiêu vũ với nữ nhân khác. OK, xong!”

Văn Hạo lúc này mới tiếp lời nói: “Rất xin lỗi, tiểu thư Quỳnh Ny, muốn nhảy cái Quỳnh Ny loại đó vũ xác thực không có trải qua luyện tập không được, hơn nữa.” Anh liếc Bối Bối.

“Tôi rất thương vợ. Nếu cô ấy không cho phép, tôi cũng vậy không muốn nghịch ý của cô ấy. Hi vọng cô tha thứ.”

Quỳnh Ny mạnh mẽ hất đầu.“Vậy anh sẽ đưa tôi trở về.”

“Tốt ” Bối Bối lập tức đồng ý:“Không thành vấn đề, chúng ta có thể tiễn đưa chị trở về.”

Quỳnh Ny hướng Bối Bối trợn mắt.“Tôi muốn một mình anh ấy đưa tôi trở về!”

Bối Bối nghe vậy nghiêng đầu quan sát Quỳnh Ny một hồi lâu, rồi sau đó thông thả ung dung nói: “Chị muốn lừa chồng tôi lên giường sao?”

Quỳnh Ny cứng lại: “Cô——” Cô ta cắn cắn môi: “Dĩ nhiên không phải.”

“Ăn ở hai lòng!” Bối Bối hừ hừ: “Nếu như không phải vậy nói tại sao chị kiên trì muốn một mình anh ấy đưa cô về?”

“Tôi.” Không thể thừa nhận, rồi lại không cách nào giải thích, Quỳnh Ny không khỏi hết từ: “Tôi là. Phải.”

“Coi như chị thật muốn tìm đàn ông lên giường, cũng không cần tìm chồng tôi đâu!” Bối Bối gương mặt ngây thơ vô tội. “Anh ấy cũng rất không có thú vị, lên giường trước đều chỉ thích xem sách, còn là sách rất nặng nề ngọt ngạt đấy, một chút thú vị cũng không có. Hơn nữa cận thị nặng như vậy, nửa đêm đi nhà vệ sinh lại lười phải đeo mắt kiếng, rõ ràng mắt kiếng ngay bên cạnh chứ sao.” Cô khoa trương thở dài: “Nếu như bị anh ấy đánh thức thì phải nghe tiếng anh ấy đục vách tường. Không cho phép tôi nói thô tục, nhưng chính anh ấy mỗi lần đục vách tường liền sau mắng một đồng thô tục.”

Tưởng tượng một Văn Hạo gặp trở ngại tức miệng mắng to đồ lập tức hiện lên ở trong đầu mọi người.

Lộ Uyên Tĩnh bật cười đầu tiên, quan hệ xã hội quản lý cùng Viên tiểu thư còn lại là một bộ buồn cười lại về mặt khổ sở không dám cười, ngay cả Nanni cũng là nhịn không được, văn hạo càng thêm không biết nên khóc hay cười.

“Bối Bối, em. Em rốt cuộc đang nói cái gì hả?”

“Nói xấu về anh nha, sớm một chút nói cho chị ấy biết làm chị ấy dời đi mục tiêu a!”

Bối Bối liếc anh một cái: “Vậy thì anh muốn đưa chị ta trở về?”

Thật sự hết cách với cô, Văn Hạo chỉ có thể than thở liên tiếp. Dù sao tất cả tôn nghiêm vì nhảy lambada mà mất, mất mặt thêm một chút cũng không sao.

Nhìn Văn Hạo không nói thêm gì nữa, Bối Bối lại chuyển hướng tới Quỳnh Ny.

“Anh ấy còn có rất nhiều tật xấu đấy, thí dụ như bao tử anh ấy không tốt, rất nhiều thứ cũng không thể ăn. Nhưng những thứ đó hết lần này đến lần khác đều là đồ tôi thích ăn, tôi lại không tốt ý tứ ăn cho anh ấy nhìn, cho nên không thể làm gì khác hơn là trốn ăn trộm. Còn chị nữa chớ nhìn anh ấy bình thường giống như tính khí có vẻ rất tốt, thật ra nếu anh ấy thật sự tức giận là rất khủng bố. Mỗi lần tôi thi kém thì anh ấy đều giống như muốn ăn tôi, thật là đáng sợ đó!”

Sau khi bày ra một vẻ mặt rất khoa trương hơi sợ, Bối Bối lại tiếp tục nói: “Hơn nữa cơ thể của anh ấy không tốt lại chết không nhận thua, vốn là chỉ là cảm vặt anh ấy chết cũng không chịu đi xem thầy thuốc, bắt đầu nóng sốt rồi, anh ấy còn là nói không sẽ có vấn đề. Đợi đến cả người cũng không tỉnh táo, anh ấy vẫn nói không có việc gì, không có việc gì. Không có việc gì mới là lạ đấy! Không có chuyện còn sẽ đem kính râm tôi cầm đi, sau đó liền hỏi tôi thể nào trời tối nhanh như vậy?”

Mọi người cười cái gì?”

Một Văn Hạo nho nhã mang kính râm đại ca hiện lên ở trước mắt mọi người.

Văn Hạo vỗ trán than thở, Lộ Uyên Tĩnh ôm bụng cười lẩn lộn, quản lý quan hệ xã hội và Viên tiểu thư cũng nhịn không được nữa quay đầu đi cười trộm, Nanni cúi đầu, hai vai rung rung không dứt.

Mất hứng trừng bọn họ một cái, Bối Bối lại rất đứng đắn đối với Quỳnh Ny nói: “Nói tóm lại, chồng tôi là cái người rất phiền toái. Mặc dù bộ dạng rất đẹp mắt, nhưng thân thể không tốt, tính khí không tốt, cố chấp lại thích học hỏi, thật sự không đáng giá để chị lãng phí thời gian đi lừa gạt anh ấy, lừa gạt rồi chị sẽ rất hối hận.”

Quỳnh Ny lạnh lùng nhìn cô: “Nếu anh ta kém cỏi như vậy, tại sao cô không buông tha anh ta?”

Bối Bối thở dài một tiếng: “Không có biện pháp nha! Ai bảo tôi từ lúc sáu tuổi đã yêu anh ấy, hơn mười năm rồi, sớm mò thấy toàn thân anh trên dưới có bao nhiêu tật xấu rồi. Nhưng tôi vẫn yêu anh ấy a. Có

lẽ quá quen, cho nên ngay cả những thứ tật xấu kia tôi đều yêu.” Cô đảo mắt hướng Văn Hạo. “Tôi làm thế nào buông tha anh ấy đây? Chỉ cần một ngày không thấy anh ta thì toàn thân có cái gì không vừa ý. Anh ta đến nước Mĩ trong mấy ngày, hai bạn tốt của tôi xui xẻo nhất. Mỗi ngày muốn có cách để cho tôi vui vẻ, còn phải nghe tôi cầu nhàu. Bởi vì tôi thật sự quá nhớ anh ta. Ban ngày cũng may, đi học sẽ phân tán tâm tư của tôi, nhưng đến buổi tối.”

Văn Hạo dịu dàng thương tiếc mắt nhìn cô.

“Tôi đều sẽ chạy đến ngồi ở cái ghế của anh trong thư phòng nhớ lúc anh ở nhà. Cho đến khi tất cả mọi người ngủ, tôi mới trở về phòng ôm gối đầu của anh ấy khóc đến khi ngủ mới thôi.”

Văn Hạo đau lòng lau đi ướm át trong hốc mắt của cô .

“Làm sao tôi có thể buông tha anh đây?” Bối Bối sâu kín nói. “Nếu như anh ấy tách khỏi tôi, tôi chỉ có thể khóc đến chết mà thôi.”

Văn Hạo và Bối Bối quên mình thâm tình nhìn nhau chăm chú, lẫn nhau đẩy mắt chỉ còn dư sự tồn tại của đối phương, ngoài thân tất cả hình như cũng không có quan hệ gì với bọn họ rồi. Người ngồi cùng bàn đều lộ vẻ xúc động mà nhìn bọn họ, hài hước biến mất, chỉ còn lại cảm động cùng yêu thích và ngưỡng mộ.

Trừ Quỳnh Ny, sắc mặt của cô ta ủ dột âm trầm, ánh mắt giận hận đan xen vào.

Cô ta chưa từng bị qua loại nhục nhã này!

Cả đêm nhằn nại thành một vở kịch nhằm chán nháo, tiểu biểu tử chề cười đâm thủng kiêu ngạo của cô ta, còn có Văn Hạo đối cô ta thì làm như không thấy càng làm cô ta thêm hổ thẹn.

Ánh mắt của cô ta từ từ chuyển thành ác độc hàn lệ.

Nhưng càng không có được cô ta càng không thể không có những phương pháp dụ dỗ đàn ông có rất nhiều, nhưng là phải lấy được người đàn ông này thể tất yếu không chừa thủ đoạn nào mới được.

Bất luận như thế nào, cô ta cần có được anh ta, cho dù không chiếm được tim của anh ta cũng muốn lấy được người của anh. Cô ta muốn cho Văn Hạo biết, Quỳnh Ny cô • Jennings chưa từng không có được nam nhân!

7. Chương 7

Đêm hội Latin cuồng loạn qua đi hai ngày. Vào buổi trưa thứ hai, ba cô gái lại chạy vào trong sân trường ăn cơm hộp. Người đầu tiên mở miệng vẫn là Ông Lâm, cô dựa chặt vào bên người Bối Bối chen lông mày lại nháy mắt mấy cái, mặt mở kiêu hài hước lấy cùi chó đẩy đẩy Bối Bối.

“Bối Bối, biểu diễn quá nóng đó!”

Bối Bối ngăn người, chợt sợ hãi kêu: “Cũng? Các cậu không phải nói trước phải đi về sao?”

“Đi!” Ông Lâm khinh thường xùy một tiếng. “Cậu nghĩ rằng chúng mình ngu ngốc à? Thật vất vả mới có cơ hội đến nơi xa xỉ sang trọng kia, chúng mình không tiện tay kiếm nhiều một chút chính là đứa ngốc. Dù sao anh Lô đã phân phó hầu bàn chuyển tiền của bàn chúng ta qua bàn chồng cậu trả luôn rồi., chúng mình dĩ nhiên là có thể ăn nhiều hơn một chút, có thể chơi nhiều là hơn một khắc chứ!”

“Thật ra thì a, ” Chu Gia Đình hôm nay cũng thần bí nhỏ giọng. “Đêm cuồng hoan bắt đầu không bao lâu, chúng mình liền bị một người con trai mời đến bàn bọn họ, hơn nữa kết quả cũng đi khiêu vũ rồi.”

Bối Bối kinh ngạc nhìn Chu Gia Đình, còn chưa có cất lời, Ông Lâm lại cướp lời: “Cho nên a, khi cậu cùng chồng cậu đang nhảy cái loại đó. Hắc hắc.”

Cô lần nữa lấy cùi chó đẩy đẩy Bối Bối. “Lúc nhảy hot muốn chết thì chúng mình cũng ở đây vây xem trong quần chúng.”

Bối Bối nhường nhường mày, tiếp theo cũng vui mừng lấy cùi chỏ đẩy đẩy Ông Lâm.

“Như thế nào? Đủ lóa mắt chứ?”

“Lóa mắt?” Ông Lâm trợn to mắt. “Tiểu thư, như vậy không gọi là lóa mắt. Được kêu là cay, gọi hot, quả thật muốn cho người khác bị lửa thiêu đốt.” Cô chợt tạm ngừng, ngay sau đó mấp mờ trừng mắt nhìn.

“Khẳng định bọn cậu sau đêm hôm đó trở về còn có một cuộc khác quá tuổi trẻ em không nên biểu diễn chứ?”

Bối Bối đỏ một chút mặt. “Đêm hôm đó, nhiều hơn anh ấy. . . . Là lần đầu mình không có đi hấp dẫn anh ấy. Anh ấy liền tự động tìm mình. . . .” Cô cười khúc khích. “Các cậu biết rồi!”

“Như vậy?” Ông Lâm gạt đầu một cái. “Vậy thì có thể tiến hành bước kế tiếp rồi!”

“Bước kế tiếp, cậu nói là. . . .”

“Để cho chồng cậu biết là cậu thật thích anh ta chứ sao!”

“Đúng, đúng,!” Bối Bối gạt đầu liên tục. “Vậy cậu nói mình nên làm như thế nào?”

Ông Lâm và Chu gia đình nhìn thẳng vào mắt mà cười. “Biểu hiện cho anh ấy nhìn chứ sao!”

“Biểu hiện cho anh ấy nhìn?” Bối Bối mờ mịt nói. “Rất cuộc như thế nào đây?”

“Được rồi, chúng mình sẽ từng bước một dạy cậu!” Ông Lâm khoát khoát tay.

“Nói inh biết trước vậy các cậu làm cách gì để thoát khỏi này hai người lằng lờ kia?”

” Nói thì thật ra, cái người Nanni tiểu thư cũng không tệ đấy, mình xem ra ngoài chị ta rất hâm mộ nhiều hơn, hơn mình hâm mộ. Nhưng hoàn toàn không có ý muốn phá hư của chúng ta. Chỉ có cái người Quỳnh Ny đó. Hừ! Một người cực kỳ lằng lờ âm hiểm xảo trá, chị ta rõ ràng chính là muốn cướp chồng mình, chỉ thiếu chút nữa nói thẳng ra ngoài mà thôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Cho nên mình liền nói cho chị ta biết nhiều một chút tật xấu Nhiều Hơn, không đáng giá để chị ta lãng phí thời gian quý giá tới lừa gạt, xin chị ta thay mục tiêu, sau đó mình. . . .”

“Đầu heo!” Ông Lâm lẩm bẩm nói. “Thật là dẫn đến nơi đến chốn!”

“Cậu làm gì mắng mình?” Bối Bối kháng nghị.

Ông Lâm khinh miệt nghiêng nói rõ cho cô. “Vậy sao cậu lại nói với chị ta như vậy làm gì?”

Bối Bối nhún nhún vai. “Âm mưu bị phơi bày tóm lại sẽ ngưng ngừng chứ? Mình hi vọng chị ta có thể ở xấu hổ tự động lui ra, nếu là mình sẽ.”

“Làm ơn! Người đơn giản như cậu thì sẽ, nhưng cái loại dê tiện da mặt dầy dầy!” Ông Lâm không chịu nổi nói. “Trên căn bản họ đi giành chồng người khác, cũng đã là thiếu lòng sĩ diện, cậu còn vọng tưởng họ sẽ xấu hổ trở lui? Kiếp sau đi! Không đạt mục tiêu không bỏ qua, đây mới là tác phong của loại người như họ.”

Bối Bối thở dài. “Mình hiểu rõ a, nhưng nhiều hơn nói bố chị ta giúp anh ấy rất nhiều việc. Nếu như có thể không làm căng giải quyết chuyện này là tốt nhất. Cho nên cuối cùng mình phải thử một chút nha, nói không chừng vận khí tốt, chị ta bị mình động chạm một tý nhất thời dâng lên xấu hổ cũng không chắc!”

Ông Lâm cười lạnh. “Lòng xấu hổ chị ta dâng lên rồi sao?”

Bối Bối than thở. “Có lẽ là kinh nguyệt nổi lên, không rảnh để xấu hổ nổi lên rồi.”

“Ta cứ nói thế đi!” Ông Lâm hả hê ngửa cằm lên. “Sau đó thì sao?”

Bối Bối nhún nhún vai. “Sau mình lại cùng Nhiều hơn đi xuống nhảy một lần lambada nữa, lúc trở về bàn đã không thấy tăm hơi chị ta.”

“Đó, có lẽ là rất cuộc hiểu rõ cậu ở đây chị ta cũng không sao có cơ hội, cho nên liền tự động tránh cậu.”

“Có lẽ vậy.”

Chu Gia Đình đột nhiên hướng Ông Lâm nháy mắt, Ông Lâm hiểu ý gật đầu, ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí nhìn Bối Bối một cái. “Ách, Bối Bối, có chút việc chúng mình muốn cùng cậu nói rõ cùng thương lượng một chút.”

Bối Bối nghi ngờ nhìn Ông Lâm một chút lại nhìn Chu Gia Đình một chút. “Chuyện gì quý dị như vậy?”

Chần chừ một lúc, Ông Lâm dứt khoát lên tiếng: “Là chuyện Đới Ngọc Bầy.”

Văn Hạo đưa tay sờ sờ, ở vị trí cố định lấy ra mắt kiếng đeo lên, sau đó xuống giường đi về phía phòng tắm, sau lưng đồng thời truyền đến một tiếng vèo bật cười.

“Thế nào bây giờ anh bắt đầu đeo mắt kiếng đi vệ sinh rồi hả ?”

Văn Hạo cười xấu hổ. “ANH không muốn gặp trở ngại nữa.” Anh nói qua tiến vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau liền lại trở về nằm trên giường, anh ôm chầm thân thể mềm mại mượt mà ấy náy nói: “Xin lỗi, lại đánh thức em.”

Bối Bối thỏa mãn ở trong lòng anh. “Không sao, em đã quen. Chỉ cần anh vừa rời bên cạnh em em liền tỉnh lại, sau đó nghe anh đang làm gì, hoặc là.” Cô bướng bỉnh nhìn anh. “Mắng những thứ gì thô tục. Thành thật mà nói, em rất thích loại cảm giác đó, thật ấm áp ngọt ngào.”

Văn Hạo nhếch mày thật cao đầu. “Ý của em là nói, người kia chút ngủ nướng đều là giả?”

Lè lưỡi một cái, Bối Bối ngượng ngùng thừa nhận. “Không như vậy, làm sao anh sẽ ôm em sao!” Tiếp cô lại thở dài. “Nếu như về sau anh đều muốn đeo mắt kiếng đi vệ sinh, vậy em không được học từ thô tục sao! Anh biết đó, anh mắng đều là tiếng Anh, em.”

“Bối Bối!” Văn Hạo dở khóc dở cười kêu lên. “Em. Em không thể.”

“Nói thô tục.” Bối Bối nói tiếp. “Em biết rõ, chỉ cho phép cung phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn sao!”

Văn Hạo liền tiếp than thở. “Anh thề, sau này anh sẽ không nói thô tục, cho nên em cũng không thể lấy.”

“Anh thật không mắng sao?” Giọng điệu rất thất vọng, Bối Bối lầu bầu.

“Hảo đáng tiếc, thời điểm anh chửi bậy thật đáng yêu đấy!”

Văn Hạo không thể làm gì khác hơn lại thở dài. “Thật là hết cách với em.”

Tay nắm ôm hông của anh thật chặt. “Cái người lằng lơ đó có hay không trở lại phiền anh?”

“A tính đang tận lực giúp anh ngăn cản.”

Bối Bối suy nghĩ một chút. “Thật ra thì em muốn anh dứt khoát tìm một cơ hội ngay mặt nói rõ với chị ta, có lẽ như vậy sẽ bớt phiền một chút.”

“Chính lúc anh tại nước Mĩ đã nói cùng cô ấy, anh sẽ không phản bội vợ tôi, cũng đối với cô ấy không có hứng thú. Nhưng.” Anh than nhẹ. “Cô ấy chính là không tiếp nhận cự tuyệt.”

“Như vậy sao.” Bối Bối trầm ngâm. “Vậy cứ như thế, về sau tan việc, chị ta hẹn anh đều có thể chấp nhận.”

Văn Hạo nghe vậy cặp mắt trợn lên. “Bối Bối!” Anh không dám tin kêu.

“Em điên rồi!”

“Đừng nóng vội, còn có đoạn sau !” Bối Bối trấn an nói. “Bất kỳ lời hẹn gì, anh đều mang theo bạn tham gia, em cùng anh, cũng có thể đem Lô đại ca đi theo, như vậy chị ta sẽ không diễn kịch được. Ngược lại em muốn nhìn xem chị ta sẽ có bao nhiêu kiên nhẫn cùng chúng ta hao tổn!”

“Ừ, như vậy có lẽ có thể ” Văn Hạo suy tính.“Để cho cô ấy hiểu rằng tuyệt đối không có cơ hội và phương pháp. Nhưng việc học của em”

“Em thề ” Bối Bối giơ tay lên.“Em nhất định sẽ chú ý bài tập. Anh biết em chỉ không yêu sách mà thôi, vì giúp anh ứng phó thế giới hoa si kia, về sau em nhất định ở trong trường học liền đem bài tập học tốt, như vậy sau khi tan học em liền có thời gian giúp đỡ anh, OK?”

“Được rồi, chỉ cần phương diện bài tập em không thành vấn đề là được.”

Vui mừng hơn chui vào trong lòng anh.“Nhưng mà nếu em giúp anh, anh cũng phải giúp em đó!”

“Giúp em? Giúp em cái gì?” Văn Hạo kinh ngạc hỏi.

“Anh cũng biết, hoạt động trong lớp em chưa bao giờ tham gia. Nhưng các bạn học ở đây đều oán trách em quá không đoàn kết rồi. Cho nên ra lệnh cho em học kỳ này tất cả hoạt động đều phải tham gia.”

“Vì vậy?”

Bối Bối nhìn anh.“Em thật sự không muốn đi, trừ phi anh theo em.”

“Anh?” Văn Hạo cau mày.“Như vậy được không?”

“Có cái gì không được? Mang theo bạn tham gia là chuyện rất tự nhiên a, em cũng không phải là đầu tiên. Bên trên lớp bọn em có cố định bạn trai cũng sẽ mang theo bạn tham gia hoạt động trong lớp, tất cả mọi người thành thói quen. Hơn nữa em và bạn cùng lớp nói qua rồi, họ cũng không ý kiến, chỉ rất là kỳ quái em thế nào đột nhiên có một bạn trai mà thôi.”

Văn Hạo cau mày trầm ngâm không nói.

“Được rồi, giúp đỡ người ta đi á...,” Bối Bối làm nũng đẩy anh .“Bằng không em cũng vậy không đi, sau đó em liền bị bạn học cả lớp mắng, đây đều là anh làm hại đó!”

“Anh làm hại?” Văn Hạo cười khổ.“Được rồi để anh đi cùng với em là được.”

“Oa! Cám ơn anh, nhiều hơn.” Bối Bối hưng phấn hạ một nụ hôn xuống dưới môi Văn Hạo.” Chủ nhật này thì có hoạt động, nhớ phải chuẩn bị cho tốt a! Xe trung học J đưa chúng ta đi núi Dương Minh phía sau công viên nướng thịt, mọi người tự động trình diện, em đồng ý với Ông Lâm và Chu Gia Đình đi đón họ cùng đi.”

Trung tuần tháng hai đến đầu tháng tư hàng năm là đến mùa hoa quý của núi Dương Minh, nhưng người thiếu niên đối với phong cảnh hoa khoe đua sắc màu thắm hoặc nhà đình hòn non bộ tinh xảo cũng càng không có hứng, tảng đá lớn thác nước tự nhiên, rừng rậm xanh biếc mới là chốn yêu thích của người trẻ tuổi.

Lại nói sáng sớm chủ nhật, Bối Bối vui mừng hơn hở kéo Văn Hạo ra cửa, dọc theo đường đón hai đôi Ông Lâm và Chu gia đình, rồi sau đó thẳng hướng Đường Golden Highway chạy nhanh đi. Văn Hạo cá tính chừng chặc, lái xe cũng như thi kéo xe bò loại chậm rì rì, giống như ngày đó nắng ấm bình thường biếng nhác. Bối Bối ở bên chỗ tay lái vừa nhảy vừa gọi, anh mới miễn cưỡng tăng tốc đến 60, khi đó cũng đã Thượng Dương Golden Highway rồi.

Ngắm hoa núi Thượng Dương ở phía sau, Bối Bối quay kiếng xe xuống để không khí trong lành lướt nhẹ qua mặt làm người ta phấn chấn, mùi rừng rậm, sắc thái tự nhiên, một vườn rau, từng chùm hoa dại, đối với xe chó sữa Đại Cầu, khách khách mỗ bấy gầy, cảnh sắc thuần phác rửa sạch tâm tình mơ hồ không khí ngột ngạt.

Xe vừa mới dừng lại, chỗ ngồi hai đôi phía sau này dựa vào xe cửa ra hi hi ha ha chạy mất.

“Nhiều hơn, áo khoác của anh mặc hay không mặc?”

Văn Hạo đón lấy một tia nắng mặt trời ấm áp.“Không mặc?”

“Này cho anh.” Nhiều hơn nói qua vươn tay ra.

Văn Hạo đưa cho cô, đồng thời hoang mang hỏi: “Làm gì? Em sẽ lạnh không?”

Bối Bối nhận lấy áo khoác thể thao của Văn Hạo liền nhét trong balo của mình .

“Trong rừng rậm tương đối đều râm mát, Chồng em như thế này sẽ lạnh.”

Trái tim Văn Hạo không khỏi ấm lên: “Cám ơn.” Anh dịu dàng nói.

Bối Bối dí dỏm nhăn nhu lỗ mũi: “Không khách khí, em là vợ anh nha, chăm sóc thân thể của anh là trách nhiệm của em a.”

Ôm đầu vai Bối Bối “Em biết bọn họ ở nơi nào không?” Văn Hạo nhìn quanh hỏi.

Bối Bối đưa ngón tay chỉ cô gái vẽ mặt tò mò đứng ở lối vào: “Đó là người phụ trách phòng vui vẻ của chúng ta, cô ấy sẽ nói cho chúng ta đi như thế nào, bên cạnh cái đó là người phụ trách phòng trong J thôi.”

Tò mò đã chuyển thành hâm mộ, người phụ trách phòng cao gầy liếc Văn Hạo: “Bạn trai của cậu?” Bối Bối gạt đầu nhẹ, cô ấy lập tức liền chắc hai tiếng: “Khó trách cậu đem giấu anh ấy kỹ như vậy, thật làm cho người đồ kị suy nghĩ ý muốn được K cậu a, Tang Bối Bối.”

Cô ấy thành thật mà nói.

“Đi!” Bối Bối cười nói: “Chính cậu cũng đã có bạn trai, ít mơ ước đến mình đi.”

“Nhưng bạn trai của tôi không có xuất sắc thế này a!” Giọng người phụ trách phòng hào sảng vui vẻ nhìn lên nhìn xuống đánh giá Văn Hạo: “Kia đang học đại học?”

“Đại học?” Bối Bối buồn cười nghĩa Văn Hạo một cái: “Đã là tiến sĩ rồi, chả hết đại học?”

“Cũng?” Người phụ trách phòng kinh ngạc nhìn chằm chằm Văn Hạo: “Tiến sĩ? Anh ấy bao nhiêu tuổi à?”

“26, không, hai mươi bảy tuổi.” Bối Bối hả hê ngẩng cằm lên.

“Anh ấy là tiến sĩ quản trị doanh nghiệp Havard !”

“Havard ? !” Người phụ trách phòng lẩm bẩm nói: “Cực giỏi!”

“Anh ấy còn là một nhà tổng giám đốc của công ty Khóa Quốc.” Bối Bối lại thêm một câu.

(Khóa quốc là chỉ những tập đoàn có thế lực hùng mạnh vượt trên cả quốc gia)

“Oa! Tàn bạo hơn rồi.”

“Hơn nữa cô gái ngưỡng mộ anh ấy cũng từ nước Mĩ đuổi tới Đài Loan.”

Đây cũng là sự thật.

“Thành thật mà nói ” Người phụ trách phòng lầu bầu: “Nếu là tôi...tôi cũng sẽ.”

“Còn có.”

“Bối Bối!”

Bối Bối mặt ngây thơ vô tội ngược nhìn Văn Hạo: “Chuyện gì, nhiều hơn?”

Văn Hạo lúng túng ho khan một cái: “Không nên nói nữa.”

“Tại sao?” Bối Bối nghẹo đầu: “Em nói đều là lời nói thật a!”

“Anh hiểu rõ, nhưng.” Văn Hạo lại ho khan một cái: “Ách. Không phải muốn thịt nướng sao? Chúng ta còn cần đi vào tìm bọn họ đó!”

Bối Bối chỉ tay: “Đối diện đó!”

Văn Hạo thở phào nhẹ nhõm: “Đúng , đúng,!”

Bối Bối cười thật vui vẻ: “Em nên đi nói ọi người nghe mới đúng chứ!”

“Ồ? !”

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông ôm Bối Bối, Đới Ngọc Bầy liền hiểu rõ tại sao Ông Lâm lại bảo hấn rời đi. Đều là phái nam giống nhau, cho dù không bằng lòng, hấn không thừa nhận không được người đàn ông kia quả thật vô cùng xuất sắc, hấn tuyệt đối không đuổi kịp.

Bề ngoài xuất sắc, hơi thở lạnh lùng. Mặc dù chỉ mặc quần áo thoải mái đơn giản, lại như cũ có một luồng khí thể uy nghiêm trời sanh. Nhưng quang trọng nhất là lúc bọn họ đưa mắt nhìn lẫn nhau biểu lộ ra tình cảm, đó là tình cảm sâu nồng đầy ý nghĩa, khắc cốt ghi tâm, làm người ta không khỏi từ trong đáy lòng cảm động than thở.

Hấn tuyệt vọng rồi. Không cần bất luận người nào khuyên nhủ, hấn biết mình nên hết hi vọng rồi. Việc duy nhất hấn muốn làm chính là chúc phúc cho cô, cho dù đau lòng, nhưng thân là đàn ông nên có phần kiên quyết, chuyện tình cảm yếu đuối hấn không vướng vào.

Cho nên, hấn bình tĩnh đi tới trước mặt Bối Bối. “Chúc phúc các người.” Hấn thành tâm thành ý nói.

Bối Bối lập tức mở miệng cười. “Cám ơn.”

“Không cần khách khí.” Đới Ngọc Bầy nói, tiếp theo chuyển sang Văn Hạo. “Anh thật rất xuất sắc, tôi tự nhận không bằng anh, nhưng chuyện này cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu tôi nhận thua .

Chúng tôi đi chơi rất nhiều lần, nhưng trong miệng của cô ấy vĩnh viễn đều chỉ có anh.

Nhiều hơn có bao nhiêu xuất sắc, nhiều hơn có bao nhiêu dịu dàng, thân thể nhiều hơn không tốt, nhiều hơn cận thị hơn một ngàn độ, nhiều hơn dạy cô khiêu vũ, nhiều hơn dạy cô chơi bóng, nhiều hơn, nhiều hơn, nhiều hơn. Vĩnh viễn đều chỉ có nhiều hơn.” Hấn than nhẹ. “Nhưng mà tôi lại không muốn nhận thua, tôi cho là tôi chỉ cần có đầy đủ tính nhẫn nại, sớm muộn gì có thể từ trong tay anh cướp được lòng của cô ấy. Cho tới hôm nay, thấy ánh mắt ngắm nhìn anh của cô ấy, tôi rốt cuộc hiểu rõ không người nào có thể can dự giữa các người. Ánh mắt của cô ấy nhìn anh của là sự yêu mến, mê say tha thiết, tôi có thể cảm thấy được tình cảm cô ấy đối với anh đã là sâu không thể rút, không người nào có thể lung lay dù chỉ một chút . Đời này kiếp này, trong lòng của cô ấy chỉ biết có anh, cũng không cho người khác. Cho nên, tôi chỉ có thể chúc phúc các người đồng thời hi vọng có một ngày cũng sẽ có một cô gái dùng ánh mắt ấy nhìn tôi.”

Dứt lời, Đới Ngọc Bầy liền xoay người rời đi, tâm trạng Văn Hạo đều run rẩy mà nhìn bóng lưng của hấn, một lúc lâu không thể nhúc nhích tí nào. Sau đó, anh từ từ rũ mắt tìm tòi trên mặt Bối Bối.

Một phần si tình trên mặt cô này thật là cho anh sao? Sự điên cuồng trong đáy mắt cô thật là thuộc về nữ nhân thành thực sao?

Thật sao? Thật sao?

“Bối Bối, lửa tốt lắm, còn không mau tới nướng, mình nướng mình tự ăn , chúng mình cũng không giúp bọn cậu nướng đâu!”

Sau khi cho anh một nụ cười dịu dàng thâm tình, Bối Bối kéo Văn Hạo đến gần.

“Đến rồi!”

Cự tuyệt con gái mến mộ theo đuổi bình thường rất dễ dàng, chỉ cần đem bộ lão K bày ra, lời lẽ hung ác điểm tâm từ chối thẳng thắn là được.

Nhưng loại nữ học sinh cấp 3 nửa đời không quen này ? Hơn nữa họ vừa là bạn học cùng Bối Bối , cũng không được quá vô tình, lại không thể quá mức nghiêm nghị, dĩ nhiên càng không thể nào tiếp nhận. Hơn nữa trừ Bối Bối, anh không có kinh nghiệm chung sống cùng con gái. Cho nên lúc một đám con gái vây quanh anh vội vàng tự giới thiệu bản thân mãnh liệt lấy lòng thì anh cũng chỉ có thể khó chịu xoay người trầm mặc không nói.

Nhưng Bối Bối luôn có thuật bảo vệ chồng kịp thời chop lấy cây chổi cao khía hai phía, đem anh bên người quét một đám đồ bỏ đi xa tít chân trời, lại lôi kéo anh ngồi xuống, đem đùi gà mới vừa nướng xong đặt ở trên tay anh.

“Ném thử một chút xem tài nấu nướng của em như thế nào?”

Bởi vì Văn Hạo không thể ăn thêm chất bảo quản gì đó, cho nên Bối Bối đặc biệt từ trong nhà mang đến nước cây đu đủ tươi, còn có một chút trái cây, thậm chí ngay cả tương liệu đều là bảo Trượng tẩu chuẩn bị xong mang tới.

“Không tệ ” Văn Hạo chỉ cắn một cái liền lia lịa gật đầu nói: “Thật rất ngon!”

“Thật?” Bối Bối mặt mày lập tức hớn hở, đồng thời rót ra một ly nước đu đủ cho anh.“VẬY anh ăn nhiều hơn một chút, muốn thổ ty sao?”

“Được.” Văn Hạo cắn một cái đùi gà nữa.“Em không ăn sao?”

Bối Bối xoay tay chỉ một cái.“Vẫn còn đang nướng, một người hai cái đùi gà, mấy miếng thịt, còn có ngô, nếu như không đủ có thể lại đi theo chân bọn họ đòi.”

“Đủ rồi, đủ rồi.”

Bối Bối nhăn nhó lỗ mũi.“Sớm biết anh ăn không nhiều lắm.” Dứt lời, cô xoay người lại vừa lật đùi gà cá ở phía trên xoạt đầy tương, vừa lấy bơ trộn với ngô, nước sốt cùng bơ nhỏ xuống đang hâm nóng lên, mấy tiếng nổ vang, truyền đi một hồi khói mù tràn ngập.

Văn Hạo chần chờ một lúc.“Bối Bối, chúng ta vừa tới không lâu người con trai chạy tới nói với chúng ta chính là. . . .”

“Đới Ngọc Bầy, anh còn từng nhận lấy điện thoại anh ta một lần, có nhớ không? Chính là khi nghỉ đông đó.” Bối Bối quay đầu lại nói.“Em vẫn cho là anh ta buông tha ý nghĩ đuổi theo em rồi, không ngờ. . . .” Cô nhún nhún vai quay lại đầu.“Dù thế nào đi nữa anh ta hiện tại chết tâm là tốt.”

Văn Hạo trầm mặc chốc lát.“Có rất nhiều con trai đuổi theo em sao?” Anh lại hỏi.

“Rất nhiều a, từ lúc Quốc Trung bắt đầu.” Bối Bối thành thật nói.“Có một số em quả quyết cự tuyệt sau tuyệt vọng rồi, có một số thà chết không chịu buông, dù sao em không rảnh để ý là được.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Tay cội vàng thoa tương liệu ngừng lại, Bối Bối cẩn thận nghĩ tới.“Thật ra thì, Ông Lâm cũng từng bảo em giao lưu cùng con trai khác một chút, nhưng. . . .” Cô khinh thường quay miệng cá.“Bọn họ nếu không có một chút có thể để cho em để mắt. Em nghĩ, em cuối cùng lbiết theo bản năng so sánh bọn họ với anh. Không đẹp bằng anh, không được. Không có cao bằng anh; không được. Không có thông minh như anh, không được; không có người dịu dàng như anh; không được, hơn nữa. . . .”

Cô đột nhiên quay đầu lại ngọt ngào cười một tiếng.“Không có cạnh thị hơn một ngàn độ, không được; không có thường thường gặp trở ngại, không được. Không mắng Anh vẫn thô tục, không được.Không có thân thể kém như anh, không được. . . .” Cô nhún nhún vai, tầm mắt lại quay lại trên thịt nướng.“Kết luận đúng là, bọn họ không phải anh, tất cả không được!”

Văn Hạo lại trầm lặng, cho đến khi tất cả người xung quanh đều chạy hết ,nhóm con trai ăn uống no đủ liền kết bạn đến bên dưới trong suốt xem một chút có thể hay không sờ tới hai con tôm, nữ sinh là tìm đã khương hoa đi.

Bối Bối thu dọn lại thức ăn còn dư, Văn Hạo cúi đầu cầm khăn giấy ướt lau tay.

“Em từ lúc nào phát hiện. . . . Ách, yêu anh sao?” Anh đột nhiên lại hỏi.

“Lúc nào ?” Bối Bối nghiêm túc suy nghĩ thật lâu.“Em cũng không rõ lắm”

Cô trầm ngâm.“Em chỉ nhớ bắt đầu từ sáu tuổi, em chỉ muốn lớn lên về sau nhất định phải gả cho anh. Sau đó. . . .”

Cô ngắm anh một cái, ngay sau đó đem balo đựng áo khoác lấy ra cho anh.

“Anh sẽ lạnh, nhanh mặc vào.”

Không nói lời nào nhận lấy áo khoác mặc vào, Văn Hạo để Bối Bối thay mình đem khóa kéo kéo lên.

“Nhớ khi mẹ em mới vừa qua đời không? Khi đó em rất đau lòng, nhưng anh vẫn nói với ta. . . .”

“Không cần đau lòng, em còn có ba Hoà Đa!” Văn Hạo nói tiếp.

“Anh còn nhớ rõ.” Nhiều hơn cười.

“Rất kỳ quái, mỗi lần anh vừa nói như vậy, tâm tình của em tốt rồi hơn nhiều. Nhưng sau cuối em lại biết nghĩ đến. . . .” Nụ cười của cô biến mất: “Nếu như lúc ấy chết là anh, như vậy cho dù ba mẹ đều ở bên cạnh em, em cũng không biết làm sống như thế nào nữa.”

Văn Hạo cũng hít hơi: “Em. . . .”

Bối Bối nghiêm túc gật đầu một cái: “Nếu như lúc ấy rời đi là anh, như vậy chỉ sợ em cũng chỉ có thể cùng ba mẹ nói xin lỗi thôi.”

Văn Hạo bỗng chốc bắt được tay của cô: “Bối Bối, em đừng khóc. . . .” Anh khẩn trương nói.

“Ngốc sao?” Bối Bối hai mắt nghiêm túc ngưng lại anh: “Anh vẫn cho rằng tình của em không đủ chín chắn nhưng anh cho rằng tình cảm hoàn toàn là đi theo tuổi mở rộng sao? Quỳnh Ny đã sắp 30 rồi, từng có năm mặc người chồng, nhưng là cô ta chỉ yêu bản thân, bởi vì cô ta như vậy mà anh coi là trưởng thành sao?”

Quay đầu nhìn một đám bên dòng suối cười huyền ảo: “Cái gì mới gọi là tình cảm chín chắn? Thế gian trăm người trăm loại, tình cảm ngàn ngàn dạng, người nào là người rất tốt? Người nào là người xấu? Tình cảm gì là chín chắn? Tình cảm gì là ngây thơ?” Bối Bối quay đầu lại.

“Những thứ này cũng không có tiêu chuẩn, anh không thể lấy cảm giác của anh để chấm điểm mọi người. Bởi vì anh không phải bọn họ, bọn họ với anh cũng không giống nhau.”

Cô ngồi vào trên đùi anh, anh cũng rất tự nhiên ôm cô, thỏa mãn thở nhẹ một tiếng, Bối Bối nói tiếp: “Có người cả đời cũng rất đơn giản tinh khiết ngây thơ, chẳng lẽ anh ấy hoặc cô ấy không thể có tình cảm chín chắn sao?” Cô ghé đầu, ánh mắt xảo trá mà nhìn chằm chằm vào anh.

“Anh có thể hoài nghi tình cảm của em, như vậy em cũng có thể hoài nghi tình cảm của anh không? Nếu như có một ngày anh nói cho em biết anh yêu em, sau đó em hỏi anh: làm sao anh khẳng định anh là thật yêu em, hoặc là đây chẳng qua là do sự dối ân kéo dài ra tình cảm ngoài đây?” Cô nháy mắt mấy cái: “Làm sao anh trả lời? Hử?”

Văn Hạo ngẩn ngơ: “Anh. . . .” Anh không trả lời ra được.

“Nhìn đi, tình cảm của mình chỉ có mình hiểu, không nói được, cũng giải thích không đến . Nếu như miễn cưỡng phải giải thích, mỗi người giải thích cũng đều sẽ không giống nhau, bởi vì cá tính mỗi người , ý tưởng nhìn g, cách cũng đều không giống nhau. Anh không được nói cách nói một người khác không giống anh, anh nhất định hẳn không có thật tình cảm, như vậy quá không công bằng chứ?”

Văn Hạo há miệng, nhưng không có âm thanh ra ngoài, anh thật sự không nghĩ ra nên nói cái gì.

“Có người thích như gần như xa, nhẹ nhàng, có người cũng là lưu luyến si mê cuồng yêu, dốc hết tâm huyết, anh nói anh là loại tình cảm đây ý nghĩa, hẳn nói hẳn yêu khắc cốt ghi tâm. Hai loại tình ý trông đánh xuôi, nhưng cũng đều là không giả rồi yêu.”

Bối Bối than nhẹ: “Nhiều hơn, cuộc sống cứ như vậy mấy chục năm ngắn ngủn, tại sao anh không thể tin tưởng em bây giờ đối với anh là yêu, để cho chúng ta hảo hảo nắm chặt cuộc sống tương lai tận tình hưởng thụ ngày yêu nhau? Tại sao nhất định phải lãng phí thời gian để nghi ngờ, nhìn trước ngó sau, ngày sau trở lại chúng ta ảo não phí bao nhiêu thời gian?”

Gương mặt Văn Hạo cực kỳ kinh ngạc, anh thật sự không thể chấp nhận một Bối Bối luôn luôn đáng yêu, bướng bỉnh yêu gây sự vậy mà có thể giải thích sáu sáu kỹ càng như thế.

Chẳng lẽ tình cảm thật là không thể lấy số tuổi tới đoán chừng sao?

Anh không khỏi nghĩ đến mình, anh năm ấy mười hai tuổi liền yêu cô, nếu có người nói tình cảm của anh cũng là không được phép , anh lại làm như thế nào phản bác đây?

Văn Hạo lần đầu nghiêm túc cẩn thận lo lắng anh cho rằng tình cảm của Bối Bối không thói quen loại ý nghĩ này có hợp lý hay không, hoặc cô thật yêu anh?

Sau khi nướng thịt ở núi Dương Minh, Bối Bối phát hiện Văn Hạo thường lấy ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cô, cô không khỏi thầm mừng rỡ phương pháp của Ông Lâm quả nhiên hữu hiệu.

Tiếp cô lại dẫn Văn Hạo tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, khi đụng phải ánh mắt không đồng ý của thầy tổng giám thị thì cô cũng chỉ là gạt ra mắt nói một câu: “Anh ấy là bạn trai của em.” Thầy tổng giám thị liền hài lòng đi nha.

Cô lôi kéo Văn Hạo đi khắp nơi tuyên bố cô sẽ liều chết, xin những người không có nhiệm vụ chớ quấy rầy nữa, cao gầy cao to lại tuần tú lịch sự văn hạo luôn có thể đưa tới trận trận sợ hãi than hâm mộ một tiếng, nhưng cũng sâu hơn Bối Bối cảnh giác thái độ. Văn hạo đột nhiên phát hiện ở nhà yêu làm nũng ăn vạ cô gái nhỏ đến trường học liền sau hoàn toàn khác biệt rồi.

Cô luôn cẩn thận từng li từng tí tránh ánh mắt mang mơ ước của bạn học nữ, vừa hả hê ở trước mặt bạn học trai khoe khoang “Bạn trai” cô , vừa cẩn thận lựa chọn gian hàng thức ăn, xác định anh có thể ăn sau mới cùng anh lên trước thưởng thức.

Văn Hạo không chút nào kinh ngạc con người Bối Bối rất tốt, rất được hoan nghênh. Nhưng mặc kệ bất luận kẻ nào tìm cô đều lạnh lẽo nói hai câu hoặc tham gia trò chơi gì, cô luôn luôn là sống chết lôi kéo anh không thả. Chỉ có một lần Ông Lâm cứng rắn kéo cô đi gặp đối thủ khiêu chiến tranh tài đối đáp nhanh. Cả trong quá trình trận đấu, hai mắt Bối Bối luôn không ngừng liếc anh, đối thủ mặc dù là tập hợp tất cả đội ngũ phái nam nhân vật làm mưa làm gió toàn trường, nhưng vô luận là người đứng đầu bảng toàn trường, kiện tướng thể dục thể thao hoặc người đẹp trai phong lưu được hoan nghênh nhất , tất cả đều bị Bối Bối ném ánh mắt chán ghét khó chịu.

Bối Bối cực kỳ không nhin được mở miệng trả lời vấn đề của đối phương. Tề Thiếu Vân bên phải Văn Hạo không khỏi buồn cười nói: “Chính là như vậy, bất luận là trong trường, ra ngoài trường, chỉ cần là nam sinh, cô ấy đều cho ánh mắt sắc giống nhau, nhưng người muốn theo đuổi cô ấy nhiều như vậy, có một số lại yêu đến mức quẩn chặt lấy, cô ấy thật sự bị bọn họ làm phiền đến chết rồi ! Thật ra thì tôi và Thẩm Xương Hồng không phải là bạn trai của Ông Lâm và Chu Gia Đình thì cô cũng là rất ‘ bụng nát ’ của chúng ta đấy.”

Thẩm Xương Hồng nói tiếp: “Bối Bối nổi danh số một ở trong trường học chúng tôi, chỉ có ở thời điểm nhắc tới anh cô ấy mới xuất hiện vẻ dịu dàng nương nung của con gái nên có. Ngay cả Đới Ngọc Bầy, mặc dù cô ấy đi cùng với hần thoải mái tự tại, nhưng cảm giác hình như cô ấy cũng chỉ là cho hần là bạn bè trung mà thôi.”

Hần do dự một chút sau còn nói: ”Thật ra thì tôi cũng biết rõ Ông Lâm từ khi bắt đầu năm lớp sáu tiểu học liền giao du với bạn trai, mỗi lần chưa tới nửa năm thì đổi một lần, tôi theo cô ấy là lâu nhất được rồi. Cũng từng có đồng học nói với tôi cô ấy giống như một cô gái không giới hạn không tốt nhưng ý tưởng của bản thân tôi là con gái trưởng thành sớm hơn con trai, lớn mật một chút rất sớm liền bắt đầu chọn lựa một nửa kia rồi. Nhưng sau một khoảng thời gian chung sống cảm thấy lẫn nhau không thích hợp dĩ nhiên là tách ra. Hơn nữa mặc dù cô ấy từng có rất nhiều bạn trai, nhưng trên căn bản cô ấy vẫn có giới tuyến nhất định . Tôi muốn nói con gái trưởng thành rất sớm , so với con trai chúng ta trưởng thành sớm hơn nhiều, họ rất sớm sẽ thay mình làm lựa chọn, chỉ cần không đi ngã ba, lựa chọn của họ đều thích hợp với mình nhất. Tôi với Ông Lâm có thể ở cùng nhau lâu như vậy, đại khái cũng là bởi vì cô ấy cảm thấy tôi và cô ấy hoàn toàn thích hợp .

Tựa như Bối Bối lựa chọn anh, cô ấy vẫn cảm thấy anh là thích hợp nhất với cô ấy. Cho nên hần chưa bao giờ vượt qua lòng của cô ấy . Có lẽ anh nên thử tin tưởng cô ấy, tin tưởng cô ấy đã trưởng thành đến có thể thay mình lựa chọn tốt nhất rồi.”

Văn Hạo lại một lần nữa kinh ngạc trờng lớn mắt. Bây giờ thiếu niên thật trưởng thành sớm a!

Nhưng là. Có lẽ anh lấy ý tưởng người trưởng thành để phán đoán tư tưởng thanh thiếu niên thật là sai lầm. Có lẽ anh nên trở về đến thời thanh thiếu niên thời, suy nghĩ nghĩ thời điểm đó anh như thế nào vì mình làm lựa chọn

Vấn đề của Bối Bối rất thuận lợi gỡ rối, mà vấn đề của Văn hạo làm sao đây?

Quả đấm nhỏ mảnh khảnh ở trên cửa phòng1005 gõ nhẹ hai cái, cửa phòng cơ hồ lập tức liền mở ra.

“Lí Tư, anh đã đến rồi, tôi.”

Âm thanh hưng phấn đột nhiên mà dừng, theo cửa phòng mở ra, gương mặt diễm lệ chói mắt đột nhiên đập vào mắt, hơi dừng sau, cô ta lập tức kinh ngạc phần nộ kêu lên: “Cô tới làm gì?”

Bối Bối nắm thật chặt ôm cánh tay Văn Hạo, ngửa lên gương mặt ngây thơ vô tội giống như mơ hồ hỏi: “Cô không phải là mời chúng tôi tới dùng cơm sao? Chúng tôi tới rồi!”

Quỳnh Ny nhìn Văn Hạo bình tĩnh như thường lại trừng mắt về phía Bối Bối chờ đợi câu trả lời.

“Tôi không phải. Không có. Cô. Tôi. Chỉ mời.” Nhất thời ứng phó không kịp nàng lộp bộp không biết nói gì.

“Đó, biết rồi!” Bối Bối đột nhiên lại bừng tỉnh hiểu ra mà kêu một tiếng, ngay sau đó mặt mờ mà quan sát Quỳnh Ny trên dưới. “Thân thể chị không thoải mái, đang định lên giường ngủ, cho nên hủy bỏ cuộc hẹn có đúng hay không?”

Nói cũng phải, một áo ngủ lụa mỏng như cánh ve, có thể nhìn thấy rõ ràng vào Cơ thể thể Quỳnh Ny không mặc quần áo lót bên trong (sexy) hấp dẫn, bây giờ cũng không quá thích với mặc dùng cơm.

Chịu đựng Bối Bối nói, Quỳnh Ny lập tức biến sắc. Cô cúi đầu liếc nhìn chính mình, ngay sau đó mườì mắt nhìn chằm chằm Bối Bối mắg: “Bitch!” Tiếp theo mạnh mẽ đóng cửa lại.

“Bitch?” Bối Bối lắ mắ mắ nói, chợt bật cười.” Cô cũng tự biết rõ sao!” Nói qua cùng Văn Hạo xoay người hướng thang máy đi tới. “Nhiều hơn, chúng ta đi ăn quán nướng có được hay không?”

Văn Hạo không đồng ý chau mày lại. “Có thời gian đi trở về nhìn sách lâu một chút, sẽ phải liên thi.” (liên thi là cuộc thi do hai hoặc nhiều thành phố cùng tổ chức)

“Không cần!” Bối Bối nũng nịu không thuận theo lắ lắ thân thể. “Người ta ở trong trường học cũng đọc được, thành tích của em tiến bộ tốt hơn nhiều không phải sao?”

“Bối Bối.”

“Được rồi, vậy em bảo đảm thành tích của em sẽ tiến bộ nhiều hơn.”

Văn Hạo như cũ cau mày.

“VẬ. Nếu như mà em bảo đảm ta nhất định thi được liên thi?”

Quỳnh Ny sáng sớm liền chạy tới cao ốc Luther dây dưa, mặc kệ Lộ Uyên Tĩnh nói cho cô ta biết Văn Hạo có nhiều việc, cô ta chính là kiên trì hôm nay nhất định Văn Hạo phải theo cô ta ăn cơm trưa. Kế hoạch của cô là ở thời gian ăn cơm buổi trưa bắt cóc Văn Hạo, Bối Bối còn phải đi học đương nhiên cô ta không được. Suy nghĩ đầy chu đáo, chỉ tiếc có một chút nhỏ nhỏ bỏ sót.

Buổi trưa vừa qua, Quỳnh Ny liền thẳng đòi muốn Văn Hạo theo cô ăn cơm.

“Anh cũng muốn ăn cơm đi?”

“Không có sai, tiểu thư Quỳnh Ny ” Lộ Uyên Tĩnh nhẫn nại nói: “Nhưng tôi đã sớm nói qua ngài ấy rất bận, bình thường là vừa dùng cơm vừa nhóm công văn .”

“Không phải nói bao tử anh ta không tốt sao?” Quỳnh Ny giả hoạt mà cười. “Như vậy không phải là không thích hợp sao? Nên hảo hảo ngồi xuống nhàn nhàn ăn bữa cơm, như vậy mới không khiến dạ dày gánh vác nặng mới đúng!”

Lộ Uyên Tĩnh không khỏi lắ bắ. “Là như thế này không sai, nhưng tình huống nếu như không cho phép cũng liền không lo được nhiều như vậy.”

Quỳnh Ny lạnh lùng khề hừ. “Ngụy biện!”

Sau một lúc lâu Lộ Uyên Tĩnh mới lại miễn cưỡng mở miệng nói: “Quỳnh Ny tiểu thư, xin thông cảm một cái tổng giám đốc khó xử thôi.”

Quỳnh Ny cười lạnh.“Nói gì đều vô dụng, anh ấy hôm nay nhất định phải theo tôi ăn trưa, nếu không. . . .”

“Ăn trưa? Tốt, đi thôi!”

Thành linh xảy ra tiếng phụ họa làm Quỳnh Ny không khỏi ngẩn người, ngay sau đó không dám tin đột nhiên xoay người, tiếp theo kinh sợ âm thanh kêu to: “Làm sao cô lại tới?”

Bối Bối còn mặc đồng phục, đeo cặp sách, cô nhàn nhã mà từ thang máy đầu kia thoảng qua. “Có người mời ăn cơm, trốn học cũng muốn tới chứ sao!” Sự thực là, hôm nay cô vừa vận là thi tốt nghiệp, thứ tư đường bài thi một phát mà có thể đi. Văn Hạo khẩn cấp điện thoại lần đầu, cô liền đặt xe chạy tới trình diện.

“Cô. Cô.”

Quỳnh Ny lại một lần nữa giận đến nói không ra lời. Bối Bối thì làm như không thấy lướt qua trước người của cô ta, cũng không có gõ cửa liền trực tiếp mở ra cửa phòng Tổng giám đốc.

“Nhiều hơn, ăn cơm không!” Cô ghé đầu đi vào kêu lên.“Có người mời ăn cơm, không ăn cũng uống.” Rồi sau đó quay đầu lại hả hê nhìn bóng lưng Quỳnh Ny oán hận rời đi.

“Ăn liền thay đổi ngu ngốc sao!”

8. Chương 8

“Quỳnh Ny, buông tha đi!” Nanni nhìn bộ mặt căm hận, đi tới bên giường hết sức khuyên nhủ Quỳnh Ny.

“Không có ích lợi gì, Quỳnh Ny, vợ chồng bọn họ hai người ân ái như vậy, làm sao chị có thể chen lọt vào. Vẫn là trở về đi, trong thế giới không chỉ có một người đàn ông Lí Tư.”

Quỳnh Ny đột nhiên dừng bước.“Không, loại vô cùng nhục nhã này chị làm sao có thể cứ chịu được như vậy? Chưa từng có người đàn ông dám xem thường chị như vậy ”

Cô ta cắn răng nghiêng lợi tức giận nói.“Chị phải là cho hắn biết thế nào là lễ độ, cho hắn biết Quỳnh Ny • Jennings không phải dễ chọc!”

Nanni than nhẹ.“Nhưng mà ta đã ở Đài Loan hơn bốn tháng rồi, cũng không có tiến triển gì không phải sao? Chị thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện một mình cùng hắn cũng không có. Hơn nữa em cũng muốn đi trở về, ở lại nữa cũng không có được gì, uống phí chọc người ta cười thôi.”

“Không có gì tiến triển?” Một tia ánh sáng ác độc từ trong khóe mắt Quỳnh Ny nheo lại đột nhiên bắn ra.“Cái này muốn xem em từ góc độ nào bàn về.”

“Có ý tứ gì?” Nanni nghi ngờ hỏi.

“Có ý tứ gì?” Quỳnh Ny nhắc lại đi về phía bên cửa sổ đứng thẳng, nhìn ngoài cửa sổ.

“Ý tứ chính là ở chỗ này mấy ngày này, em ở đây dưới sự hướng dẫn của quản lý quan hệ xã hội khắp nơi đi ngắm cảnh, thậm chí còn chạy đến Hongkong, Nhật Bản, Hàn Quốc to như vậy đi chơi, nhưng chị cũng không có cùng các em cùng nhau đi không phải sao? Nhưng mà chị cũng không có lãng phí thời gian của mình!” Cô ta cười gằn.“Mới đầu chị chỉ là đi ra ngoài tìm đàn ông vui đùa một chút, muốn biết đàn ông Phương Đông rốt cuộc có cái gì không giống nhau, nếu không tại sao Lí Tư chính là không chịu hàng phục đây? Phát hiện kết quả đàn ông chính là đàn ông, bất luận là Phương Tây hay Phương Đông cũng là lớn cùng tiểu dị, chẳng qua dung mạo màu da bất đồng mà thôi. Lí Tư đây, hắn thật sự là một phần tử đặc biệt, mà phần tử đặc biệt đương nhiên là muốn dùng thủ đoạn đặc biệt xử lý rồi!”

” Thủ đoạn đặc biệt?”

“Đàn ông chỉ cần cho hắn ném thử chút ngon ngọt thì sẽ quyệt một lòng.”

Cô ta khinh miệt cười cười. “Ngôn ngữ không hiểu thì sao, chỉ cần mắt, thân thể nói chuyện là được rồi! Chẳng qua chị không muốn mệt mỏi như vậy, cho nên chị tìm đối tượng đều là người Anh, hơn nữa. . . .” Cô ta dừng một chút. “Thân phận rất đặc biệt đó!”

Cảm thấy Quỳnh Ny âm trầm hơi thở kinh khủng, Nanni không khỏi rùng mình một cái. “Đặc biệt. . . . Đặc biệt?”

Quỳnh Ny quay người lại tựa vào trên cửa sổ thủy tinh quý dị nhìn Nanni. “Chị cần một người đàn ông, hẳn điên cuồng ái mộ chị, sùng bái chị. Quả thật coi chị như một nữ thần cúng bái, thậm chí nguyện ý quỳ trên mặt đất liếm đầu ngón chân của chị. Chị chỉ hơi nháy mắt, hẳn sẽ thay chị làm bất cứ chuyện gì, hơn nữa không hỏi nguyên do. Bố của hẳn là lập ủy, một Hắc bang phiêu bạch lập pháp ủy viên.” Cô ta lần nữa cười lạnh. “Dĩ nhiên, 0.95 cái gọi là phiêu bạch đều là ngoài mặt, phụ thân hẳn còn đang âm thầm sai khiến Hắc bang, hẳn mặc dù là con riêng, nhưng cũng là con độc nhất, dĩ nhiên cũng có năng lực chỉ huy thủ hạ của phụ thân hẳn.”

Sắc mặt càng lúc càng tái nhợt sợ hãi, Nanni run rẩy hỏi: “Chị. . . .”

Chị muốn làm gì?”

“Chị muốn làm gì?” Quỳnh Ny đột nhiên lại chuyển sang ngoài cửa sổ. “Chị muốn Lí Tư hướng tới chị đầu hàng nhận thua, chị muốn hẳn quỳ trên mặt đất cầu xin chị...Chị muốn hẳn cùng chị ân ái trước mặt vợ hẳn!”

Nanni kinh thở gấp một tiếng. “Quỳnh Ny, chị không cần dính vào a! Chị. . . . Chúng ta trở về kêu ba giúp một tay, ba có lẽ có thể buộc hẳn cùng chị đi chơi mấy lần, như vậy là được rồi chứ? Chị ngàn vạn lần không được làm loạn a!”

“Ba? Coi như hết! Cha như vậy tự cho là đúng, lại đánh giá cao Lí Tư như vậy, làm sao có thể giúp chị ép Lí Tư? Huống chi chỉ làm cho Lí Tư cùng chị đi chơi mấy lần chị sẽ không thỏa mãn. Chị nhất định muốn hẳn hướng tới chị đầu hàng, dạy hẳn hối hận vì miệt thị chị, cùng hẳn ân ái trước mặt vợ hẳn cũng tuyệt đối có thể hủy diệt hôn nhân của bọn họ. Lối trả thù này mới vui nhất đấy!”

“Quỳnh Ny. . . .”

“Còn có ——” Quỳnh Ny từ từ xoay người lại hung tợn nhìn chằm chằm Nanni. “Chị muốn cảnh cáo em...Em tốt nhất đừng tiết lộ bất cứ tin tức gì khiến Lí Tư biết, nếu không chị sẽ để cho người phá hủy em, để cho em cả đời không ao nhận ra!” Cười lạnh hai tiếng, vẻ mặt của cô ta u ám hung tàn hơn. “Em biết chị nói được là làm lấy được không phải sao?”

“Như thế nào? Thi như thế nào?”

Vội vã cuống cuống chống lại treo ngược nhì lang đương.

“Yên tâm! Yên tâm! Coi như thi không đậu đại học hạng nhất, cũng có thể là hạng hai mà!”

Khung cảnh nóng lên, Văn Hạo thẳng than thở. “Anh xin nghỉ đợi đến thi, em cứ nhiên không tập trung như vậy. . . .”

“Xin nghỉ?” Bối Bối hắc một tiếng. “Ông chủ còn cần xin cái gì? Không liên nói trốn công tác liên trốn công tác sao!”

“Bối Bối. . . .”

“Ít lải nhải đi! Cũng đã thi xong em còn có cái gì cầu nhau!” Đôi tay Bối Bối ôm cánh tay Văn Hạo. “Nói đi chỗ nào ăn mừng đi!”

Hai hàng lông mày Văn Hạo thẳng đứng. “Ăn mừng? Ăn mừng cái gì?”

“Ừ?” Bối Bối ngạc nhiên kêu lên. “Đương nhiên là ăn mừng em công đức viên mãn thoát khỏi thi cử chứ sao!”

Văn Hạo mạnh mẽ khê đảo mắt. “Tiểu thư, còn chưa có công bố kết quả thi đâu, em cứ nắm chắc như vậy?”

Bối Bối liền ai hai tiếng.“Đại Thiếu Gia,em nói yên tâm không phải sao? Yên tâm chính là mời an tâm ý tứ đó! Thành tích thi thử của em cũng rất lý tưởng, hai ngày nay thi em cũng không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt khó khăn, không phải là như vậy sao! Cho nên yên tâm, đều sẽ vét lên một nhà đúng á!”

Văn Hạo trợn mắt nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng vẫn là nhận thua thở dài: “Được rồi, dù sao cũng đã thi xong, buông lỏng một chút cũng tốt.”

“Đúng rồi!”

Văn Hạo tránh ra tay của cô ngược lại ôm Bối Bối.“Em muốn đi chỗ nào?”

“Chờ một hồi rồi nói, em cùng Ông Lâm họ nói xong phải đợi họ.”

Bối Bối nhìn chung quanh, đồng thời không chút để ý nói: “Gần đây Quỳnh Ny giống như cũng không tới phiên chúng ta đó?”

Hai hàng lông mày nhú lại, Văn Hạo nghi ngờ gật đầu một cái.“Thành thật mà nói, em cũng đang cảm thấy kỳ quái , anh nghe A Tĩnh nói, cô ấy giống như tìm việc vui gì, luôn là sáng sớm đã đi, muộn muộn mới trở về, có lúc thậm chí không trở về khách sạn qua đêm, cũng không biết cô ta đang làm cái gì.”

“Nanni đâu?”

“Mới từ Đại lục trở lại.”

Bối Bối chu mỏ một cái.“Đó, Nanni chơi được cũng sướng khoái, em đều không đi chơi nhiều quốc gia như vậy đấy!”

Văn Hạo nắm thật chặt tay của cô.“Em đã thi xong, xem em muốn đi đâu, anh cùng em ra khỏi nước vui đùa một chút được không?” Anh dịu dàng nói.

Bối Bối ngửa mặt lên hiện ra nụ cười vui sướng .“Không cần, mấy tháng này anh bận rộn chuyện của công ty, nếu như có thể, anh hãy cùng em ở trong nhà tìm thể giới hai người được không?”

Văn Hạo dịu dàng.“Được, cái này lẽ bái ta sẽ đem công ty thông báo một chút, sau đó ta liền cùng người ở nhà, người nghĩ làm cái gì chúng ta thì làm cái đó, tốt như vậy sao?”

Bối Bối bướng bỉnh chớp mắt vài cái.“Àn ái?”

Hai gò má hơi đỏ lên, Văn Hạo chùng hai mắt lướt qua, xác định không ai nghe được lời của Bối Bối, lúc này mới nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Bối Bối, không nên nói lung tung!”

“Nói lung tung? No, No, No!” Bối Bối ngón trở thẳng rung.“Khổng lão phu tử nói: thực sắc, tính dã. Quần tiên sinh cũng có nói: háo sắc không phải là cực kỳ ác. Còn có Tam Tự kinh vừa mở đầu đã nói á..., Nhân Chi Sơ, tính bản vĩnh lên, ” nàng điều đầu hoảng não nhớ tới.“Không gọi là chó, nấp tại nhảy.”

“Cái gì tính bản vĩnh lên, nấp tại nhảy?” Văn Hạo không biết nên khóc hay cười mắng.

“Em ở đây tán dóc cái gì?”

“Nào có tán dóc?” Gương mặt Bối Bối oan uổng.“Tam Tự Kinh là nói như vậy đó!”

“Em. Được, được, được ” Văn Hạo thẳng than thở.”Tùy em, tùy em, chỉ cần em về nhà lại nói là tốt rồi.

“Ừ!”

Bối Bối hoan hô một tiếng ra dấu tay giơ lên cao thẳng lợi, vừa vặn gặp đối bọn bốn người Ông Lâm đối diện bước nhanh tới.

Ông Lâm thở hổn hển vừa mở đầu liền hỏi: “Các cậu đang nói cái gì vui mừng thế?”

Bối Bối mạnh mẽ cười.

“Nói Bối Bối đang gọi, nhiều hơn đang ở đâu!”

“Nhiều hơn, một mình em ở nhà thật nhàm chán đó, em đến công ty cùng em có được hay không?”

Văn Hạo đem ống nghe kẹp ở cằm cùng bả vai giữa, hai tay tiếp tục gõ máy vi tính bàn. “Em không phải là cùng Ông Lâm hẹn xong muốn đi xem phim sao?”

“Họ cho em leo cây á!” Bối Bối trách cứ tố cáo. “Ông Lâm tạm thời tới điện thoại nói di cậu ấy từ Nhật Bản trở lại, không rảnh theo em. Chu Gia Đình cũng nói cậu ấy không thi được, mẹ của cậu ấy không cho phép ra khỏi cửa. Kết quả là còn dư lại một mình em thật đáng thương đó!”

Nghe cô nói cho cùng uất ức, Văn Hạo không khỏi thú vị cười. “Như vậy liền có thể thương? Được rồi? Em tới đây cũng tốt, tránh cho anh lo lắng em lại đi trêu chọc cái gì thành họa.”

Bối Bối vui vẻ hoan hô một tiếng. “Vây em lập tức đi!”

”Muốn lão Vương đi đón em không?”

“Không cần, tự em ngồi xe buýt đi được rồi.”

Hai giờ đồng hồ sau, Văn Hạo nâng cổ tay nhìn lên, không khỏi nghi ngờ tụ họp hai hàng lông mày.

Một bên Lộ Uyên Tĩnh đem tài liệu vừa mới fax đưa cho anh, vừa hỏi: “Thì sao, có cái gì không đúng sao?”

“Mình cũng không biết.” Văn Hạo xem đồng hồ lần nữa. “Hai giờ đồng hồ trước, Bối Bối gọi điện thoại tới đây nói cô ấy muốn đi qua tìm mình, nhưng đến bây giờ còn chưa tới, không biết.”

“Có lẽ cô ấy tới nay mới ra cửa chứ sao.” Lộ Uyên Tĩnh cũng không chú ý nói. “Sao không gọi điện thoại về hỏi một chút?”

Nhưng sau khi gọi điện thoại về đã hỏi, hai hàng lông mày Văn Hạo lại khóa càng chặt hơn.

“A Dung nói Bối Bối hai giờ đồng hồ trước đã ra cửa.”

“Có thể nói cũng không chừng trên nửa đường gặp phải bạn bè liền trò chuyện a.”

Lộ Uyên Tĩnh như cũ không để ý nói.

“Nhưng.”

Tiếng gõ cửa vang lên hai cái, cửa phòng làm việc mở ra, thư ký cầm một cái hộp nhỏ đi vào. “Tổng giám đốc, mới vừa rồi có một vị tiên sinh đưa cái hộp này tới, ông ấy nói muốn ngài tự mình mở ra mới được.” Cô nói xong đem cái hộp đưa cho Văn Hạo.

“Người nào đưa tới?” Văn Hạo hỏi, đồng thời bóc giấy bọc trên cái hộp .

“Không biết, vị tiên sinh kia cũng không có nói rõ là ai đưa, chỉ cường điệu nhất định phải tổng giám đốc tự mình mở bao bì mới được.”

Bụng đầy nghi vấn, Văn Hạo nhanh chóng bóc bao kiện, mở nắp hộp ra vừa nhìn. Sắc mặt của anh thay đổi rõ rệt. Bên trong là một đồng hồ đeo tay nữ dùng để đựng tờ giấy nhỏ, anh không chút do dự cầm tờ giấy lên, ánh mắt liếc hai cái, anh không có bất cứ biểu hiện, chỉ là đưa đồng hồ cùng tờ giấy nhét vào trong túi, đồng thời hướng về mặt hồ nghi của Lộ Uyên Tĩnh đang muốn đặt câu hỏi phân phó nói: “Mình muốn đi ra ngoài, hôm nay cũng sẽ không trở lại nữa, công ty tạm thời giao cho cậu.”

Lộ Uyên Tĩnh kéo lại Văn Hạo vội vàng rời đi. “Lão đại, nói anh biết đã xảy ra chuyện gì?”

Chủ nhân đồng hồ đeo tay ở trong tay tao, nếu như mày hi vọng cô ta an toàn vô sự, tốt nhất theo sự sắp đặt của chúng tao làm việc, lại càng không thể báo cảnh sát hoặc khiến người thứ hai biết, nếu không tao bảo đảm mày nhất định sẽ hối hận không kịp đấy!

Trong đầu hiện ra dòng chữ đe dọa trên tờ giấy, sắc mặt Văn Hạo không khỏi càng thêm u ám khó coi.

“Không có gì, chỉ là tạm thời nhớ tới có chút chuyện riêng muốn làm, đừng hỏi nữa, mình rất gấp.”

Miếng vải đen che mắt vừa mở, Văn Hạo liền dùng sức trừng mắt nhìn, nhưng là như cũ không nhìn rõ bất cứ thứ gì, hai mắt nhìn ra ngoài đều là sương mù, hoàn toàn mơ hồ. Một vật đột nhiên đặt vào trong tay anh, sờ một chút. Là mắt kiếng, anh lập tức đeo lên, mà thấy rõ một cái đầu lại là.

“Quỳnh Ny, là cô?” Văn Hạo không dám tin sợ hãi kêu. “Thế nào lại là cô?”

Quỳnh Ny giấu cọt hừ một tiếng, ngay sau đó mở cửa hướng ra phía ngoài hô: “Các người đi trước, cái bên trong lưu lại giúp một tay là đủ rồi.” Mặc dù tên ngu ngốc kia rất nghe lời, nhưng để cho hắn nhìn thấy cô ta và một người đàn ông khác ở chung một chỗ luôn là không quá thỏa đáng, về phần bên trong là tiểu lâu la, tiền mặt nhiều đến mấy thì có thể chặn lại miệng của hắn.

Nhìn bọn họ rời đi, cô ta mới đóng cửa lại xoay người lại, vừa vận thấy Văn Hạo đã lặng lẽ đi tới bên trong cạnh cửa đang muốn mở ra.

“Cô ta là ở bên trong không sai, nhưng tốt nhất anh không nên quá kích động, nếu không xui xẻo là cô ta.”

Văn Hạo cắn răng, nhẹ nhàng dời đi chỗ khác tay cầm cái cửa mở ra, cặp mắt hoảng hốt một chút nhìn quanh liền thấy Bối Bối nhếch nhếch phần nộ bị xem chừng ở trong góc.

Đó là một gian phòng ngủ lớn, sát lại bên trong hé ra giường lớn, bàn trang điểm, tủ quần áo đầy đủ mọi thứ, tay chân Bối Bối bị trói ngồi dựa vào cạnh cửa, cũng là đối mặt giường lớn trong góc trên sofa nhỏ, phía sau cô còn có một người đàn ông mang mặt nạ coi chừng, một thanh súng lục CZ-75 bắn tự động đang đề ở trên huyết thái dương Bối Bối .

Văn Hạo hít sâu mấy lần giọng điệu mới miễn cưỡng đè nén xuống trong lòng lo âu sợ hãi.“Bối Bối, em không sao chứ?” Anh cẩn thận một chút tiến lên trước hai bước cổ tửu trấn định hỏi.

Bối Bối một đôi mắt to đang hung hăng nguyền nhin phía sau Quỳnh Ny đi theo Văn Hạo tiến vào.“Không có việc gì, nhiều hơn, em không sao.”

Cặp mắt Văn Hạo nhìn chăm chăm khẩu súng lục dính chặt ở bên đầu Bối Bối.“Quỳnh Ny, cô rốt cuộc tính toán như thế nào?”

“Tôi? Như thế nào?” Quỳnh Ny hình như rất thích thú nhấc lại, rồi sau đó kiêu căng cười lớn đi về phía giường lớn quỳn rũ nằm nghiêng xuống.“Để cho tôi nói trước cho anh biết nếu như anh không đồng ý yêu cầu của tôi thì ý định của tôi đối với vợ anh như thế nào đi!”

Bàn tay phải thoa thuốc màu đỏ thẫm rút ra sau lướt qua mái tóc màu đỏ hoang dã

“Đầu tiên tôi sẽ thay vợ anh chế tạo một cuốn phim tài liệu trần truồng đặc sắc . Kia! Sẽ dùng chức năng cái bàn kia để hoàn thiện máy chụp hình.” Quỳnh Ny dù bận vẫn ung dung chỉ chỉ máy chụp hình trên bàn trang điểm .“Sau lại vì vợ anh trang điểm một chút, một loại vĩnh cửu xóa không hết, hơn nữa vĩnh viễn anh không nhận ra .” Cô ta ám hiệu tính mà nhìn chăm chăm vào Bối Bối treo phía sau người đàn ông bên hông giắt dao Rambo kia.“Hoặc là. Lại thêm một lỗ.”

Văn Hạo lại một lần nữa hít sâu, hai nắm đấm của anh nắm thật chặt.“Chẳng lẽ cô không sợ bị luật pháp trừng trị sao?”

“Trừng trị?” Quỳnh Ny khinh thường hừ lạnh một tiếng.“Buồn cười! Đài Loan nước Mỹ vừa không có bang giao, càng không có điều lệ đưa phạm nhân nước ngoài về xét xử , tôi chỉ phải về đến nước Mỹ, anh có thể làm gì tôi? Huống chi.” Cô ta liếc Bối Bối.” Anh thật cam lòng để cho thân thể bảo bối của vợ anh bị người của toàn thế giới thưởng thức sao? Anh thật cam lòng để cho trên mặt vợ anh mấy cái sẹo sao? Bây giờ mặc dù bác sĩ chỉnh hình rất lợi hại, nhưng còn một ít sẹo là tiêu trừ không hết đó! Hơn nữa nhưng thế nào con mắt cũng không trở lại !”

Văn Hạo nhắm mắt lại, ngay sau đó mở ra.“Cô muốn tôi làm thế nào?” Anh cứng nhắc hỏi.

Quỳnh Ny vui vẻ cười ha ha.“Nguyện ý thuận theo tôi sao?”

Văn Hạo cắn răng không nói.

Tiếng nói lớn cùng ngón tay chỉ xuống.“Quỳ xuống!”

“Đừng!” Bối Bối bỗng dưng hét rầm lên.“Không cần, nhiều hơn, đừng nghe chị ta, em không tin chị ta thật dám đối với em như thế, chị ta không có lá gan lớn như vậy, nhiều hơn, đừng nghe chị ta, nhiều hơn.”

Quỳnh Ny đột nhiên ngồi dậy rống to: “Bịt chặt miệng cô ta!”

Mặt nạ ở dưới mắt đột nhiên xuất hiện hai dấu chấm hỏi, Quỳnh Ny sững sờ, ngay sau đó cực kỳ tức giận rống: “Trời đánh! Cư nhiên giao ình một tên ngu ngốc không hiểu tiếng Anh!”

Máng nửa ngày, cô ta mới hậm hặn chỉ chỉ Bối Bối, lại vút một cái khăn gối đầu làm bộ nhét chặt miệng, người đàn ông kia mới có thể hiểu cầm gối đầu nhét chặt bên trong miệng Bối Bối.

Quỳnh Ny hả hê liếc về Bối Bối một cái, lại chuyển hướng tới Văn Hạo, thân thể nằm nghiêng trở về, đỏ thắm khẩu đan cũng lần nữa đi xuống một chút: “Quỳ xuống, Lí Tư.”

Không có dự định gì tốt, an toàn của Bối Bối là quan trọng nhất, Văn Hạo không nhìn sau lưng truyền tới tiếng ô ô, mặt anh không thay đổi từ từ quỳ xuống.

Quỳnh Ny hài lòng cười cười.“Cầu xin tôi!” CỒ tại ra lệnh.

Vẫn không có bất cứ chút do dự nào.“Cầu xin cô bỏ qua cho Bối Bối đi!” Văn Hạo thành tâm thành ý yêu cầu.

“Không, không, không!” Quỳnh Ny lắc đầu liên tục.“Cầu xin ta với người ân ái.”

Sắc mặt Văn Hạo lộ vẻ sầu thảm.“Cô ——”

“Không sai, ” Quỳnh Ny lắc đầu liên tục.“Cầu xin tôi và anh ân ái, hơn nữa còn là ngay trước mặt vợ của anh, có muốn hay không tùy anh, dù sao anh đã biết ý định của tôi như thế nào. ”

Văn Hạo nhìn chằm chằm Quỳnh Ny. Hồi lâu sau, anh đột nhiên phát hiện một chuyện.

“Cô căn bản không có ý định bỏ qua cho Bối Bối có đúng hay không?”

Quỳnh Ny trừng mắt nhìn, chợt cười dịu dàng lên.”Coi như anh thông minh.

Anh biết, cha tôi vô cùng coi trọng anh, chuyện này nếu để cho ông ấy biết sợ rằng không ổn, bởi vì ông ấy còn chưa có quyết định muốn do Nanni hoặc tôi thừa kế công ty gia tộc.” Cô ta bắt đầu nói.“Cho nên để bảo đảm chuyện này không để cho cha tôi biết, tôi không thể làm gì khác hơn là vì mình chừa chút an toàn. Anh yên tâm, chỉ cần anh không nói nhiều, tôi bảo đảm phim tài liệu của vợ anh tuyệt đối sẽ không lưu lạc đến trên thị trường.”

Văn Hạo lần nữa nhắm mắt lại suy tư hồi lâu, cuối cùng anh mở mắt ra bình tĩnh nói: “Được, tôi đồng ý với cô, nhưng là có một vấn đề trước hết giải quyết.”

“Vấn đề gì?”

“Tôi vừa nhìn thấy cô liền muốn hôn ” Văn Hạo lạnh lùng nói.“Vậy tôi cùng cô ân ái như thế nào?”

Quỳnh Ny nghe vậy đột nhiên nhảy dựng lên gào thét: “Anh nói cái gì! ?”

“Đây là sự thật, chính cô cũng quyến rũ qua tôi rất nhiều lần rồi, tôi một lần có phản ứng?” Văn Hạo giễu cợt nói.“Không có, tôi hoàn toàn không có biện pháp đối với cô nổi phản ứng.”

Quỳnh Ny cắn giận hé miệng, rồi lại nói không ra bất kỳ lời nói. Văn Hạo nói không sai, lấy kinh nghiệm phong phú của cô ta đối với đàn ông xem, phản ứng của Văn Hạo đối với cô ta hình như thật là vô năng. Nhưng.

“Anh với vợ anh chẳng lẽ là vợ chồng hữu danh vô thực ?”

“Chính là điểm này ” Văn Hạo rũ mắt.“Tôi chỉ đối với vợ tôi có phản ứng, những nữ nhân khác đều không thể để cho tôi hưng phấn.”

Quỳnh Ny híp híp mắt, rồi sau đó gật đầu một cái.“Rất thông minh, muốn dùng loại lý do này tới từ chối. Nói cho anh biết, không dễ dàng như vậy. Anh đối với tôi không dậy được phản ứng chứ gì? Không sao, anh cùng vợ thân thiết trước, chờ anh hưng phấn sau, đến phiên tôi ra sân, như vậy người sẽ không sao chứ?”

“Có thể.” Văn Hạo đứng lên, anh quay đầu lại hướng nhìn Bối Bối bên kia.

“Như vậy có thể thân thiết sao?”

“Này! Anh đến. . . .” Quỳnh Ny bỗng đứng im miệng, tiếp theo hướng phía người đàn ông kia so tay ý bảo hẩn canh giữ ở cửa phòng.

Văn Hạo ngay sau đó vì Bối Bối cởi ra dây trói buộc trên tay, vừa ở bên tai cô nói nhỏ: “Bối Bối, chờ một chút anh lên một tiếng chạy, em liền lập tức chạy ra ngoài, anh sẽ ngăn cản tên”

Bối Bối ô ô lắc đầu mãnh liệt, Văn Hạo tiếp tục nhỏ giọng khuyên nhủ: “Bối Bối, em yên tâm, mục đích của cô ta là muốn anh theo cô ta làm việc, cho nên tuyệt sẽ không làm thương tổn anh đâu. Nhưng chỉ cần em ở nơi này, anh liền nhất định bị bọn hẩn làm hại, cho nên em nhất định phải trốn trước, để cho anh tránh lo âu về sau cùng bọn họ chu toàn, chỉ cần bọn họ không có lợi thế uy hiếp anh, dĩ nhiên là không có cách nào.

Như vậy em hiểu chưa?”

Bối Bối chăm chú nhìn anh một hồi lâu, hiểu rõ anh nói là sự thật, rốt cuộc từ từ gạt đầu một cái.

“Này, mấy người đang làm gì? Còn không mau một chút!”

Văn Hạo mặc kệ Quỳnh Ny thúc giục, thẳng lấy xuống khăn gói đầu trong miệng Bối Bối, vừa cởi tất cả dây trói buộc sau, Văn Hạo vừa tỉ mỉ hỏi: “Năng động sao?”

Bối Bối dùng chân dùng sức vẩy ra.“Không thành vấn đề.”

Văn Hạo triển khai một nụ cười an ủi ở môi cô hôn một cái.“Anh yêu em .” Anh nói, Bối Bối vừa mới ngăn người, Anh đã đứng lại đằng trước người đàn ông mang súng.

“Tiên sinh, chúng tôi muốn làm chuyện, anh có thể hay không lui về phía sau?”

Người đàn ông mang súng nghi ngờ nhìn về, Quỳnh Ny ngay trong nháy mắt này, tay trái Văn Hạo mạnh mẽ hạ bắt được cổ tay phải người đàn ông mang súng đem họng súng chỉ hướng bên kia, đồng thời dùng sức kéo ra đem nam nhân kéo cách cửa, trong miệng kêu to: “Chạy!

Bối Bối! Chạy mau!”

Bối Bối ứng tiếng lập tức nhảy dựng lên lướt qua bên cạnh bọn họ lao ra cửa phòng, lao ra cửa chính, trước cửa là một cái đường đất đá, một chiếc Ford sẵn sàng liền dừng ở chỗ xa xa. Cô không biết lái xe, cũng không có ngốc đến theo đường đá trốn, không thể làm gì khác hơn là hướng bên cạnh trong rừng cây vừa chui, tiếp theo vùi đầu đi tiếp tục xông lên phía trước.

Nhưng cô xông lên không bao lâu liền nghe được một tiếng súng vang, không chút nghĩ ngợi, cô lập tức chạy về.

Không phải là nhiều hơn, ngàn vạn lần không được là nhiều hơn!

Cô ở trong lòng liều mạng khấn thầm, mới chạy đến trước phòng nhỏ, khóe mắt thoáng nhìn, thấy Quỳnh Ny cùng người đàn ông mang súng đang vội vàng vàng chui vào trong xe nhanh chóng lái rời đi, lòng của cô đột nhiên chợt lạnh, trong miệng không khỏi hét rầm lên.

“Nhiều hơn! Nhiều hơn!”

Cô mới vọt vào cửa chính, liền một cái nhìn thấy Văn Hạo ngồi dựa vào bên cửa phòng, trên vai trái thấm đẫm một mảng màu hồng, lòng của cô đang treo ngược cành cây lập tức nổi lồng. Không có chết, chỉ là bị thương, thật là cảm ơn trời đất!

Mà Văn Hạo vừa nhìn thấy Bối Bối, hai hàng lông mày nhíu không khỏi khóa chặt hơn rồi.

“Em trở về làm gì? Bọn họ hội. . . .”

“Bọn họ chạy rồi.”

Bối Bối nói qua vén áo sơ mi của anh lên nghĩa một cái, ngay sau đó chạy vào bên trong phòng đem cái mền trên giường dùng sức xé ra làm thành đệm vải đơn giản cùng đeo băng để băng bó vết thương Văn Hạo, còn giúp anh dùng vải đem tay trái treo ngược ở trên cổ.

“Anh không phải là nói bọn họ sẽ không làm thương tổn anh sao?”

Văn Hạo cười khỏ.“Súng cứt cò.”

“Có thể đi không?” Bối Bối lo âu hỏi.

Văn Hạo hít sâu mấy lần, rồi sau đó gật đầu một cái.“Có thể.”

Vì vậy Bối Bối đem cánh tay phải Văn Hạo đặt trên gáy giúp đỡ anh đứng lên. Văn Hạo loạng choạng, ngay sau đó đứng vững.

“Đi thôi, hi vọng nơi này cách chỗ người ở không xa.”

Trên thực tế cũng là rất xa, hơn nữa đi một đoạn đường sau, máu tươi liền ngấm đầy đệm vải cùng đeo băng của Văn Hạo. Hai chân Văn Hạo cũng bắt đầu xộc xệch lảo đảo đi không ổn định, thỉnh thoảng chân chợt thiếu chút nữa mềm nhũn xuống, nhưng Bối Bối luôn kịp thời gượng chống cho anh.

“Sẽ chống đỡ một hồi, nhiều hơn, chống đỡ một hồi nữa.”

“Không. Không được.” Văn Hạo thở gấp nói.“Anh chống đỡ. Chống đỡ không nổi nữa, em. Em đi trước. Tìm người ta. Gọi điện thoại. Để cho anh ở đây. Ở chỗ này nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi.”

“Không cần, nhiều hơn, em không thể để một mình anh ở chỗ này.”

Bối Bối ghen ngào nói.

Văn Hạo nhắm mắt lại, chờ thở hơi dừng lại sau mới khẽ thở dài nói: “Bối Bối, anh thật sự rất yêu em, ở trong nháy mắt viên đạn bắn trúng anh, anh mới phát hiện anh thật sự lãng phí quá nhiều thời gian. Nhưng. Nếu như em không tự mình đi trước cầu cứu, anh lại không đi được mất rất nhiều máu, vậy coi như không có cơ hội yêu em nữa.”

Bối Bối chần chờ để nhiều hơn ngồi xuống tựa vào cây đại thụ bên cạnh.“Nhưng nếu như anh có cái gì không bình thường.”

Văn Hạo cười khỏ.“Điều duy nhất a không bình thường chính là máu chảy không ngừng, cho nên em phải chạy nhanh lên một chút mới được.”

Bối Bối cắn cắn môi dưới, rồi sau đó dứt khoát nói: “Được, em nhất định sẽ chạy rất nhanh, nhưng anh nhất định phải chống đỡ đến khi em trở lại, tuyệt đối không thể mình chết trước đó, nếu không em.”

“Yên tâm đi.” Văn Hạo ngắt lời nói.“Anh không phải không muốn gặp bác trai bác gái, nhưng không biết làm như thế nào hướng tới bọn họ giải thích nữ nhi bảo bối của bọn họ tiếp phía sau anh cũng muốn hướng bọn họ trình diện.”

Không nhận được nén lệ cười.“Anh biết thế là tốt rồi.” Bối Bối gắt giọng.

“Anh biết rõ, anh biết rõ, em mau.”

Văn Hạo đột nhiên dừng lại, hơn nữa ngưng mắt nhìn kỹ đường đá, Bối Bối theo bản năng cũng nhìn lại.

“Ông trời ơi! Bọn họ lại trở về rồi sao? Ah? Giống như không phải. Cũng? ! Tốt như vậy giống như là xe Lô đại ca.”

Ngoài phòng giải phẫu bệnh viện, Bối Bối và Lộ uyên tĩnh cùng nhau ngồi ở trên ghế thường nhìn chăm chăm đèn đỏ trên cửa phòng giải phẫu.

“Bối Bối, yên tâm đi, cậu ấy sẽ không có việc gì.”

“Em biết rõ.” Bối Bối trả lời.“Lô đại ca, làm sao anh biết bọn em đang ở đâu vậy?”

Lộ uyên tĩnh đột nhiên đảo mắt.“Nói đến đây việc này trong lòng anh rất bức bối, xảy ra chuyện lớn như vậy, tên ngu ngốc kia cư nhiên không nói cho anh! Nếu không phải là Nanni len lén gọi điện thoại tới cho anh biết, xem các em chờ ai đi cứu các em!”

Bối Bối bừng tỉnh hiểu ra đó một tiếng.“Là Nanni.” Cô vui vẻ cười cười.“Ta biết ngay cô ấy là người tốt.”

Lộ uyên tỉnh lạnh lòng khe hừ.“Nhưng là cũng không để Quỳnh Ny gặp phải họa.”

Nói giỡn, ân tình của hắn còn chưa báo xong đâu, tại sao có thể dạy ân nhân hắn thiếu chút nữa ợ ra rắm!

Bối Bối suy nghĩ một chút.“Cũng đúng, coi như luật pháp không trừng trị được Quỳnh Ny, ít nhất phải gọi cha chị ta cho câu trả lời thỏa đáng, tránh cho sau này vẫn còn không dứt.”

“Jennings tiên sinh là một người công tư phân minh, ông ấy sẽ phải cho chúng ta một câu trả lời thích đáng.”

“Vậy thì tốt, nếu là.”

Đèn đỏ tắt.

Hai người lập tức nhảy dựng lên xông về cửa, chờ cửa vừa mở ra, bọn họ lại đồng thời dựa sát, bác sĩ thiếu chút nữa không ra được.

“Như thế nào? Bác sĩ, anh ấy như thế nào?” Hai người như cũ đồng thời kêu lên.

Bác sĩ ôn hòa gật gật đầu“Mất máu quá nhiều, nếu tới trễ một bước sẽ không kịp.”

“Vậy bây giờ đến tột cùng thế nào ” Bối Bối lo âu không kiên nhẫn kêu.

“Mời nói rõ hơn một chút!”

Bác sĩ như cũ hòa nhã mà cười nói: “Không sao, đã không nguy hiểm tánh mạng nữa rồi.”

Yên lặng một giây, rồi sau đó hai người lại đồng thời nhảy dựng lên hoan hô.

“Anh ấy không sao! Anh ấy không sao!” Tiếp theo lại hướng bác sĩ luôn miệng nói cảm ơn.

“Cám ơn ông, bác sĩ, thật là cảm ơn ông! Chúng tôi lúc nào thì có thể gặp anh ấy đây?”

“Anh ấy hiện tại đang từ phòng giải phẫu chuyển giao đến phòng bệnh đi, mọi người có thể.”

Bác sĩ dừng lại, bởi vì trước mặt đã không ai rồi.

9. Chương 9: Chương Kết

Một năm trôi qua ——

Văn Hạo đang lừa gạt con gái kinh ngạc nhìn thấy Bối Bối đi vào ổ sinh sản trong tối, cô còn dắt một con nhím cùng loại ... Động vật.

“Nó là ai?” Văn Hạo kỳ quái nhìn cái mặt đề phòng của bé trai.

Bối Bối không lên tiếng, cô thẳng trực tiếp đem bé gái trong ngực Văn Hạo ôm tới thả vào con nhím, không, là trong tay bé trai. Chỉ thấy bộ mặt đứa bé trai kia vẻ phản nghịch lúc vừa tiếp xúc với bé gái chột đời thành dịu dàng xinh đẹp, báo đáp ân tình không nhận được nhẹ nhàng lay động nỉ non, Bối Bối cực kỳ hài lòng cười.

“Chúng ta không miễn cưỡng cháu, nhưng mà ta lại hi vọng tương lai cháu lại là con rể chúng ta.”

Vừa mới dứt lời, một lớn một nhỏ hai người con trai đồng thời kêu lên.

“Hà?”

“Bối Bối, em ở đây nói gì?”

Bối Bối không ngừng nháy mắt to vô tội.“Chúng ta đúng là như vậy đó a!”

Văn Hạo ai một tiếng“Bối Bối, đó là chúng mình vận khí tốt, lẫn nhau cũng có thể tự nhiên sinh ra tình cảm, nhưng là cũng không phải lần nào cũng có thể thành công nha!”

“Nhưng ——”

Văn Hạo liếc mắt một cái bé trai cực kỳ giống hần năm đó. “Lần này coi như xong, để cho bọn họ tự do phát triển thôi. Nhưng nhớ, về sau ngàn vạn cho con gái mình lựa chọn, hiểu không?”

“Đã hiểu, đã hiểu, ” Bối Bối ngoan ngoãn gật đầu. “Để cho bọn họ tự chọn.”

Vì vậy, thật là nhiều năm sau ——

Năm đó con nhím đã trưởng thành thành một thiếu niên khôi ngô, hần đang dịu dàng tỉ mỉ dạy tiểu vị hôn thê bài tập, người sau là sùng bái ngưỡng mộ nhìn chăm chăm vào hần.

Văn Hạo từ trên báo chí ngẩng đầu lên, kinh ngạc lo lắng nhìn chăm chăm Bối Bối vừa đi vào trong phòng khách , cô một tay dắt mới vừa bé tròn sáu tuổi nhi, một tay kia là ôm một.

Con nít!

Văn Hạo nhúc nhích đầu day day thái dương huyết, thật sự không muốn hỏi, rồi lại không thể không hỏi: “Bối Bối, vậy là cái gì?”

Bối Bối giống như hiến vật quý đưa lên con nít. “Vợ của chúng ta a!”

Mới vừa đứng lên thò người ra quá khứ muốn thấy rõ ràng văn hạo ngăn người, chợt thẳng thân kêu to: “Bối Bối, em. Em lại tới, không phải nói qua cho em.”

“Nhưng là, ” Bối Bối như cũ nháy mắt to vô tội. “Là nhi tử mấy chọn a!”

Trời ạ! Cặp mắt mở to trợn mắt nhìn một hồi lâu, văn hạo chán nản ngã ngồi trở về trên cát.

Cô mê muội rồi !

—— hết trọn bộ ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nho-tre-trung>